[illegible]] November, 1911 [No. 5

பொருளடக்கம்

துக்கங்கள்	189
விக்கிரஹாராதனக் கிரமம்	190
ஆத்திசூடி விளக்கம்	193
சூரியனும் பூமியும்—வருஷகதி	197
மலேரியா என்னும் விஷஜுரம்	199
ஸ்தலசரித்திரக் கதைகள்	201
நியாயமாலை	203
மாக்ஷிமை தங்கிய மேரி மஹாராக்ஞியார்	205
உபநிஷத் ரத்தினமாலை	206
ஸுசீலா ஸ்வயம்வரம்	208
நாகாநந்தம்	213
மாணவர் பக்கங்கள்.—வியாஸ விதானம். IV விளக்க வியாஸங்கள் (4) புதிய ஏற்பாடுகள்—பள்ளிக்கூட பூர்ண ஏற்பாடு	215
கல்யாணி	218
மதுரை கல்விப் பொருட்காட்சி சாலை	222
சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள் : உண்மை உயர்வு அல்லது வாஸுதேவ சாஸ்திரி	224
ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்	225
விசேஷக் குறிப்புகள்	227

[காபிரைட்]

இப்பத்திரிகைக்குரிய விஷயங்களை அனுமதியின்றி ஒருவரும் பிரசுரிக்கக்கூடாது.

Among Contributors to the 'Viveka Bodhini'

M.R.Ry: Mahamahopadhyaya Pundit, V. Swaminatha Aiyar Avergal ; Mahamahopadhyaya Pundit, Sri Chandra Sekhara Sastrigal Avergal ; Hon. Dewan Bahadur R. Raghunadha Rao Avl, C.S.I. ; T. Kanakasundaram Pillai Avl, B.A. ; S V. Kallapiran Pillai Avergal, B.A. ; Mahesa Kumara Sarma Avergal ; N. Balarama Aiyar Avergal ; T. Chelvakesavaroya Mudaliyar Avergal, M.A. ; T. A. Gopinatha Rao Avergal, M.A. ; V. S. Chengalvaroya Pillai Avergal, M.A. ; P. V. Shama Rao Avergal, M.A. ; S. Kuppuswami Sastrigal Avergal, M.A. ; C. P. Venkatarama Aiyar Avergal, M.A. ; T. S. Subramania Aiyar Avergal, M.A., L.T. ; V. R. Duraisami Sastri Avergal, M.A., L.T. ; A. Panchapagesa Aiyar Avergal, M.A., L.T. ; S. Appasami Aiyar Avergal, M.A., L.T. ; A. S. Kasturiranga Aiyar Avergal, B.A., L.T. ; V. Seshagiri Sastriar Avergal, B.A ; B. S. Subramania Aiyar Avergal, B.A. ; P. Sambanda Mudaliyar Avergal, B.A., B.L. ; R. Narasimha Aiyengar Avergal, B.A., M.L. P. Krishnaswami Sastri Averga , B.A., B.L. ; T. S. Narayana Sastriar Avergal, B.A., B.L.; R. Srinivasa Aiyar Avergal, B.A., B.L. ; S. E. Sankara Aiyar Avergal, B.A., B.L. ; N. R. K. Tatachariar Avergal, B.A., B.L. ; R. S. Narayanaswami Aiyar Avergal, B.A., B.L. ; A. K. Sundaram Aiyar Avergal, B.A., B.L. ; V. Subramania Aiyar Avergal, B.A. ; T. R. Ramanatha Aiyar Avergal, B.A., L.T. ; A. Madhaviah Avergal, B.A. ; P. Kuppuswami Aiyar, B.A. ; K. Narayana Aiyar Avergal, B.A , M.B. & C.M. ; M. Gopalakrishna Aiyar Avergal ; J. V. Subramania Aiyar Avergal, B.A. ; C. Ramaswami Aiyengar Avergal, B.A. ; V. G. Subbier Avergal, B.A., L.T. ; G. Sundaresa Aiyar Avergal, B.A., L.T. ; G. Tatacharyar Avergal, B.A. ; C. Sundaram Aiyar Avergal, B.A., L.T. ; C. S. Sundaram Aiyar Avergal, B.A., L.T. ; P. S. Sundaram Aiyar Avergal, B.A., L.T. ; T. Balasubramania Mudaliyar Avergal, B.A. ; G. S. Krishnaswami Aiyar Avergal, B.A. ; R. Rajam Aiyangar Avergal, B.A., L.T. M. R. Subrahmanyam Avergal, B.A. ; S. Balakrishna Aiyar Avergal, B.A., L.T. ; G Ratnam Pillai Avergal, B.A., L.T. ; K. Venkatrama Aiyar Avergal, B.A. ; Nagai C. Gopalakrishnan Avl; G. Rajagopal Naidu Avergal ; S V. Rangaswami Iyengar Avergal, B.A.; S. Krishnaswami Aiyar Avergal, B.A., L.T. ; C. Narayanaswami Aiyar Avergal, B.A., L.T., ; N. S. Jambunatha Aiyar Avergal B.A., L.T., F.Z.S. ; V. A. Venkatasubbiah, Garu, B.A., L.T., N. Vanamamalai Pillai Avergal ; P. N. Srinivasachariar Avergal, B.A. ; R. P. Kulandaswami Pillai Avergal, B.A. L.T., V. K. Veeraraghava Chariar Avergal, B.A. ; M. V. Minakshisundara Mudaliar Avergal B.A. ; J. R. Ranga Raju Avergal ; L. Ananta Aiyar Avergal. ; &c., &c., &c. *

The Hon'ble Mr. P. S. Sivaswami Aiyar, B.A., B.L., C.I.E., Advocate General, Madras, writes :—* * The articles are written in an easy, readable style and deal with a variety of interesting subjects. Its usefulness and cheapness, will, I hope commend it to the Tamil public and secure popularity.

* * *

Rao Bahadur Mr. L. C. Williams Pillay, B. A., Retired Inspector of Schools, writes :— The "Viveka Bodhini" is **a very readable Journal full of interesting matter written in chaste Tamil.** As a means of disseminating valuable information on various subjects among the masses, it deserves the liberal support of the educated public.

* * *

Hon'ble Dewan Bahadur R. Ragoonatha Row Avergal, C. S. I., writes :—

* * * It is written in good easy Tamil and deals with subjects of importance and usefulness to the general public. Its annual subscription is Rs. 3 so that even the poor can have valuable and useful reading in good Tamil for a small sum.

* * *

T. R. Krishnamachariar, Esq., B. A., L. T., Head Master, The Sourashtra High School, Madura, writes :—Viveka Bodhini is a high class journal written in chaste Tamil. It promises to be very popular with the rising generation on account of the variety of subjects dealt in it. Education, Nature study, Science, Hygiene and the like. It is **so very interesting and useful** that it should be found in the hands of every school boy and in every Hindu Home.

I. Srinivasa Aiyar, Esq., B. A., Principal The Hindu College, Tinnevelly.—* * * It is a very interesting journal containing readable articles **on a variety of useful subjects.** The easy style in which the articles are written must commend itself to a wide circle of readers.

* * *

Rao Bahadur Mr. C. Nagoji Rao, B. A., Retired Inspector of Schools, writes :—I have glanced through several numbers of the *Viveka Bodhini* and found them *interesting* and *instructive.*

* * *

S. Venkoba Chariar, Esq., B. A., F. M. U, Principal, Madura College, Madura, writes :— The "Viveka Bodhini" is a **very useful and instructive journal.** It deals with a variety of subjects and is written in a **simple and clear style.** It can be profitably used in our Secondary Schools.

M. S. H. Thompson, Esq., B. A. A. C. P. of Breek's Memorial School, Ootacamund writes:—I have looked though half a dozen back numbers of this interesting magazine and dipped into an article here and there, chiefly because my curiosity was aroused by the motto appearing on the first page of each number. The articles I sampled—and they represented a good many of the varied topics dealt with by the Magazind-made most of them very good reading. There are special "Ladies' Pages" in each number, which in the case of those I looked through were an ainly of a literary character, but interesting and instructive. The Magazine is written in simple but good Tamil, and the care of a good Sub-editor is manifest on every page. The publishers deserve every encouragement.

---

* *Note* :—There are other gentlemen, and a number of ladies also, who contribute articles to the magazine, whose names we withhold publishing a: their own request.

2 07

☞ Special Coronation offers to the Subscribers and Readers of the "Viveka Bodhini". Please see the advertisement in the Next issue.

THE "VIVEKA BODHINI"

An Illustrated Popular Tamil Monthly : Has a large list of able contributors

MAINLY DEVOTED TO

Education, Science, Philosophy, Morality, Literature and Art, History, Biography and Fiction, Agriculture, Industry, Commerce and Economics.

THE ONLY JOURNAL OF ITS KIND IN INDIA.

Accuracy and originality form its speciality : Articles penned by the best of intellects

Vol. IV **NOVEMBER, 1911** **No. 5**

CONTENTS

PAGE

The Sorrows of Life 189
Image Worship—Rules 190
Moral sayings explained 193
The Sun and the Earth—Annual motion : by M. R. Ry. S. Balakrishna Aiyar Avl., B.A., L. T., Lecturer, Government College, Kumbakonam 197
Malaria 199
Stories from the Local History—The Chola Kingdom : by M. R. Ry. G. Ratnam Pillai Avl., B.A., L.T., Head Master, Banadurai School, Kumbakonam 201
Popular Maxims explained... 203
Her Majesty, Queen Mary 205
Summary of the Minor Upanishads 206
Susila Swayamvaram : by M. R. Ry. K. Venkatrama Aiyer Avl., B.A., (concluded) ... 208
Naganandam : A Classical Drama by M. R. Ry. V. Seshagiri Sastriar Avl., B.A. ... 213
Students' Pages : Expository Essays—New Schemes—The School Final Scheme ... 215
Kalyani, An Adaptation of Sir Walter Scott's Bride of Lammermoore : by M. R. Ry. S. V. Kallapiran Pillai Avl , B.A., Deputy Collector, ... 218
Madura Educational Exhibition, ... 222
Children's Pages: True Greatness or Vasudeva Sastri 224
Ladies' Pages 225
News and Notes 227

All literary contributions, books &c., for review, should be addressed to the Editor, and all communications and remittances to the Manager, the "Viveka Bodhini," Mylapore, Madras.

P. T. O.

விவேக போதினி.

ஓர் சிறந்த மாதத் தமிழ்ப் பத்திரிகை. 1908-ம்வூ முதல்
பிரசுரமாகி வருகிறது. யாவராலும் புகழ்ப்பெற்றது

இந்தியா, பர்மா, சிலோன்					பினங்கு, சிங்கப்பூர், நேடால், முதலிய இடங்களுக்கு				
ஒரு வருஷத்துக்கு	ரூ.	3	0	0	ஒரு வருஷத்துக்கு	ரூ.	4	8	0
ஆறு மாதத்திற்கு	,,	1	12	0	ஆறு மாதத்திற்கு	,,	2	4	0
தனிப்பிரதி	,,	0	5	0	தனிப்பிரதி	,,	0	6	0

☞ முன்பணமாகத்தான் சந்தாத்தொகையை அனுப்பவேண்டும். அல்லது, வி. பி. மூலமாய் முதல் ஸஞ்சிகையை ஒருவருஷத்திய அல்லது ஆறு மாதத்திய சந்தா கொடுத்துப் பெறவேண்டும். இப்பத்திரிகைக்கு விஷயதானம் செய்வோர்களைக் கொண்டு, இதன் பெருமையை நன்கு அறியலாம். மிக எளிய நடையில் எழுதப்படுகிறது. சிறுவர்கள் சிறுமிகள்கூட களிப்புடன் வாசிக்கக்கூடியது. சித்திரப்படங்களுடன் பிரதி மாதமும் தவறாது பிரசுரமாகிறது. எளியவரும் வாங்கி வாசித்து நற்பயனடையவே சந்தாத்தொகையும் மிகக் குறைவாய் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்பத்திரிகையில் பிரசுரமாதும் விஷயங்கள்:—(1) நீதி; (2) மஹான்களின் ஜீவிய சரிதை, (3) இயற்கை அற்புதங்கள், (4) உலக ஒழுக்கம், (5) கல்வியபிவிருத்திக்குரிய பாஷா விஷயம், (6) வியவஸாயம், கைத்தொழில், வியாபாரம், (7) உயர்தரமான கட்டுக்கதைகள், நாடகங்கள், (8) சிறுவர்க்கான சிறந்த நீதிக்கதைகள், (9) ஸ்திரீகளுக்கான நற்போதங்கள், (10) சாஸ்திரீக விசேஷ வர்த்தமானங்கள்.

இதைப்பற்றிய முக்ய அபிப்ராயங்களுட் சில வருமாறு:—

The Hindu :—During the three years of its existence this Tamil Magazine *has grown very much popular* among the Tamil public. It has *a large number of well-known contributors and its articles are always interesting. There are a number of other articles dealing with a variety of subjects and* there are also a few illustrations. *Both on account of its chaste and simple Tamil and the choice of subjects, the Magazine may be advantageously introduced into all Lower Secondary and High Schools.*

* *
*

A. Panchapakesa Aiyar, Esq., M. A., L. T., Head Master, P. S. HighSchool, Mylapore.—"*All these objects are admirably served by the excellent* Tamil Monthly, Viveka Bodhini *which has been rendering no small service* to *Tamil reading public* during the past three years of its career under the able management of its enterprising publishers, the General Supplies Co. The articles contributed *deal with a variety of subjects all interesting and useful*—The Journal supplies *a real want* and should be welcomed by all Schools and Colleges, by all Indian Houses and by both sexes of all grades—*The series of essays begun for the benefit of school pupils are very good and must be appreciated by teachers and students alike.* I wish the journal all the success it so richly deserves.

*
* *

சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ மஹாமஹோபாத்யாய வே. சாமிநாத்யயரவர்கள்:—"நீதிகளைக் கற்பிக்கும் சிறு கதைகளும், புதிய நாடகங்களும் சில மொழிபெயர்ப்புகளும், தற்காலத்திற்கேற்ற நாகரீக விஷயங்களும் இப்பத்திரிகையில் மிக எளிய நடையில் எழுதப் பெற்றிருக்கின்றன; சிறுவர்களும் பெண்பாலாரும் இதனால் பல விஷயங்களையும் வருத்தமின்றித் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

The "Madras Mail" :—This interesting Tamil Monthly contains as usual a number of useful and well-written articles on Nature, Education, Literature, Agriculture and Hygiene and judging from the standard which the publishers have set before themselves, this little monthly is likely to prove more and more popular and useful. **The special pages for children and for the enlightenment of Indian women continue to be interes ting.** The Journal deserves more encouragement and will be found useful for boys' and girls' schools.

* *
*

M. R. Ry. R. Swaminatha Aiyar Avergal, Headmaster, Town High School, Kumbakonam, writes:-I have been getting the Viveka Bodhini for my School Reading Room for some time past and teachers and pupils in the School seem to make a large use of the Journal. The subjects it deals with **are varied, interesting and instructive,** and the information is conveyed in easy elegant Tamil so as to be within the comprehension of students of all grades of Advancement. Schoolmasters will find in it much that will be of help to them in their vocation as teachers of the young. I think the Journal has a bright future before it. The publishers have indeed placed the reading public under a deep debt of obligation by bringing out such a nice Journal.

* *
*

Hon'ble Mr. S. R. M. M. Ramasami Chettiar Avergal—தங்களாற் பிரசுரம் செய்யப்பட்டுத் தமிழ் நாடெங்கும் பரவிவரும் "விவேக போதினி" என்னும் பத்திரிகை வாயிலாகத் தற்காலத்திற்கேற்றபடி நன்மையைத் தரும் விஷயங்களை யாவரும் எளிதில் படித்துணருமாறு இனிமையான நடையில் வெளிப்படுத்தி வருவது தமிழ் நாட்டிற்குச் செய்கின்றதோர் பேருபகாரமாகும்.

Books in Tamil: specially adapted for Elementary, Training & High Schools.

ARYAMATA UPAKYANAM.

Part I.

Contains a fine selection of excellent moral stories—5th Edition—with an introduction by the Hon'ble the Advocate General, Madras.

(*Approved by the Text Book Committee.* Price **As. 4.**

Do. **Part II.** *In Print.*

Wonders in Nature.

By Mr. A. S. Kasturiranga Aiyar, B. A., L. T., with an introduction by Rao Bahadur Mr. L. C. Williams Pillai, Retired Inspector of Schools. Some of the greatest Wonders of Nature have been described in chaste and popular Tamil. Each lesson is neatly illustrated,

Price **As. 8.**

Lessons from Geology.

By Mr. M. R. Subrahmanyam, B.A., Specially adapted for Elementary and Training Schools : very useful for boys and girls also. It treats of Rocks and Minerals, their action and uses. Has more than 30 fine illustrations.

Price **As. 8.**

Other useful Publications.

Ramayana Catechism, complete		...	1	0
Mahabharata Catechism	Part I	...	0	12
Do do	,, II	...	0	12
Do do	,, III	...	0	12
Bagavatha Catechism	Part I	...	1	0
Do do	,, II	...	1	0
Nalopakyanam		...	0	12
Taming of the Shrew		...	0	6
Draupadi		...	0	8

A Complete Course in Black Board Drawing.

Contains about 500 illustrations with instructions suitable for Free Arm Drawing, Free Drawing, etc- Dedicated to Hon'ble Mr. J. H. Stone, Ag. Director of Public Instruction. Price **As. 12.**

Lessons from Zoology, in 2 Parts.

By Mr. V. R. Duraisami Sastri, M. A., L. T., Assistant Professor of Zoology, Presidency College, Madras.

Prepared to suit the requirements of Training, Elementary and High Schools. Neatly printed and beautifully bound.

Part I.

Treats of :—Fishes, Frogs, Reptiles, and Birds with numerous illustrations. Price **As. 10.**

Parts II & III.

Treats of:—Mammals, Molluscs, Insects, Worms, etc., with numerous illustrations. Price **Re. 1.**

Lesson son Civics by Mr. V. K. Narayanaswami Aiyar, B. A., L. T., Sub-Assistant Inspector of Schools.

Price **As. 8.**

Sathiavalli.

A High Class Tamil Novel by Mr. R. P. Kulandasami, B.A., L.T., Very interesting and instructive. This has been prescribed as a Text-Book for Government Training Schools. Mr. T. Ramakrishna Pillai, B.A., F.M.U., Chief Examiner in Tamil has written an appreciative introduction to the same. Price **As.12.**

Taming of the Shrew

(AN ADAPTATION)

நீலி வசீகரம்

இது ஆங்கில கவி சக்கிரவர்த்தியாகிய மஹாகவி, ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் நாடகக் கர்த்தாவினால் இயற்றப்பட்ட டேமிங் ஆப் தி ஷ்ரூ (Taming of the Shrew) என்னும் நாடகத்தின் தமிழ் அமைப்பு. படுநீலியாய் யாவர்க்கும் அடங்காப்பிடாரியாய், மணப்பவன் மனதை வெறுக்கக்கூடிய குணம் வாய்ந்தவள், க்ரமே க்ரமே, மணந்தவனது நடத்தும் விதத்தினால் கொடுமை மாறி, கூச்சம் அரும்பி, வணக்கமலர்ந்து, கற்புத்தேன் ஒழுகும் பெண்கள் நாயகமாக வேற்றுமையடைந்த சரிதையைக் கூறுவது. இதில் பதிவ்ரதையின் மஹிமை, பெண்களது நடத்தை முதலிய பொதிந்து கிடப்பதன்றி, சாதுர்யமும் கற்பனையும் பதிந்த பாகங்கள் நிரம்பிக் கிடக்கின்றன. கவி சக்கிரவர்த்தியின் அர்த்தம் நழுவாது தமிழ்ப்பிக்கப்பட்ட இப்புத்தகத்தைப் படியாதவர் தமிழின் இன்பம் பெறாதவர் என்றே உறுதியாகக் கூறலாம். எல்லாரும் படிக்கவேண்டியது. விலை அணா. 6

Address:—**The General Supplies Co., Mylapore, Madras, S.**

THE CORONATION PAGE

(For the Coronation Special offer, see the next issue of the Viveka Bodhini.)

JUST UNPACKED

A large assortment of Fountain Pens, Clips, Inks, &c.

The "*Improved Fortune*" Fountain pen: one of our best and most popular brand: specially manufactured for us by one of the leading manufacturers in England—Fitted with high class 14-carat Gold nib and Silver Regulator, barrel beautifully chased: In attractive box, &c., complete. **Rs. 3-8**

The "*Fortune No. 3*" *Pen.*—This is also made to our special order. *This is fitted with a special feed*--Has an excellent nib fitted to it: In Black or mottled color. **Rs. 4-8**

The "*Caltonian*" Fountain Pen, fitted with 14 carat Gold Nib and duplex feed. **Rs. 2-12**

The "*Supplies*" Pen. A very reliable Gold Nib Pen: Appreciated by all. **Rs. 2-8**

Note.—We have also other varieties of Pens, Clips, Inks, etc., in stock.

A momento of the Coronation

	Rs.	A.
The pictures of Their Imperial Majesties, the King and Queen in Coronation robes: size 28 x 20 ins. with selected English frames—complete	2	12
Picture alone separate	1	0
Pictures of King and Queen separately (Bus only)	0	4

Only a limited supply on hand: Order early to avoid disappointment.

Half-tone pictures of their Imperial Majesties in Coronation robes and their Royal Family in one plate are also available at cheap rates—prices on application.

ONLY A FEW COPIES REMAINING

TAMIL
Short-hand Instructor

A practical guide to the rapid acquisition of Tamil Short-hand.

By

M. SREENIVASA ROW, F. I. P. S.
Provincial Police Training School
VELLORE.

Tested and approved by the Madras Government.

A monthly allowance of Rs. 5 has been sanctioned by the Government to the Police Officers who pass at 80 words a minute

PRICE Rs. 4 (Postage extra).

GUARDIAN
DIARY
1912

Price As. 6.

Address:—**The General Supplies Co., Mylapore, Madras, S.**

விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."——திருவள்ளுவர்

தொகுதி IV } விரோதிகிருது ஸு ஐப்பசி மீ : 1911-ஸு நவம்பர் மீ { பகுதி 5

துக்கங்கள்

THE SORROWS OF LIFE

உலகத்தில் துக்கம் இருக்கிறது என்பது ஸாதாரண நம்போன்ற பாமரர்களுக்கும் தெரிந்த விஷயம். ஆனால் பொதுவாகத் துக்கம் வந்து சேருங்கால் ஆதரவற்ற சிறுவர்கள்போலத் துடிதுடித்து, ஸுகம் வருங்கால் அதை முற்றிலும் மறந்து ஸுகத்தில் மூழ்குவதே நமது வழக்கமாகவிருக்கிறது. இவ்வாறின்றித் துக்கம் வருங்காலத்தில் துக்கத்தில் மூழ்கிப் பரிதவிக்காது, இது வருவது ஸஹஜந்தானே என்று எண்ணி அதனால் ஏற்படுங் கஷ்டத்தை வீண் மனோ ராஜ்யங்களால் வளர்த்துக்கொள்ளாமலும், ஸுகம் வருங்கால் பிறர்க்கு உண்டாகும் கஷ்டங்களைக் கண்டமாத்திரத்தில் மனங் கனிந்து ஸுகத்தில் கண்மூடியாக மூழ்கிவிடாமலும் நடந்துகொள்ள வேண்டியது அறிவுடையோர் கடன். இவ்வாறு நடந்துகொள்ளாவிடில் ஸுககாலங்களில் பிறருக்குத் தீங்கு செய்யும்படியாகவும், துக்காதிக்கத்தால் தற்கொலை முதலிய பாதகங்களைச் செய்யும்படியாகவும் நமது மனம் தூண்டப்பட, எக்காலத்திலும் ஓயாக்கவலையுடனே இருக்கும்படி நேரிடும். முற்கூறியபடி இருந்தால்தான் எக்காலத்திலும் ஒருவித சாந்தம் நமது மனதில் குடிகொண்டிருக்க நாம் எந்த ஸமயத்திலும் ஆனந்த ரூபியாகவே அமைதியுடனிருந்து, மரணத்தையும் கவனியாது தேஹத்தை நழுவவிடும் திறனுடையோர் ஆவோம்.

அறிவிலிகள் தான் ஸுககாலங்களில் ஒன்றும் விளங்காது மூழ்கிக்கிடப்பர். அறிவுடையோருக்கு உலகில், தமக்கே வாராவிடினும், வரக்கூடிய துக்கங்கள் பிறருக்கு வரும்போது மனம் கனியாமலிராது. இதனால் அவர்களால் கண் மூடித்தனமாக ஸுகத்தில் மூழ்கவே முடியாது. ஐந்தாறு பேர்கள் சேர்ந்து ஒரு காட்டருகாமையில் உல்லாஸமாக நடந்துபோகையில் ஒருவன்மேல் ஒரு புலி பாய்ந்து அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டது என்றால், மற்றவர்கள் மனம் என்னவாகவிருக்கும்! இரண்டொரு வாரமாகாதா அவர்கள் பரபரப்பு அடங்க? அவர்களைப் புலிவந்து தொடக்கூடவில்லையே! ஆயினும் நம்மேல் பாய்ந்திருந்தால் நமது கதி என்ன! நமது நண்பன் என்னபாடு பட்டிருப்பான்! என்ற பயமும் மனக்கனிவும் அவர்களை வருத்தாதுவிடுமோ? இது போலவேதான் ஸுகத்திலிருக்கும் அறிவுடையவர்களுக்குப் பிறர் துக்கம் வந்து தாக்குவதால் அவர்கள் ஸுகத்தில் மூழ்கிவிடவே முடியாது. ஸுகத்தின் நிலையாமை அவர்களுக்கு ஸதா தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். ஆதலால் ஸுககாலங்களில் சாந்தமாகக் கடவுள் பக்தியை நிஷ்காம்யமாக அவர்களால் செய்யமுடியும். துக்ககாலம் வந்துவிட்டாலோ எல்லோரையும் ஒரு புரட்டு புரட்டிவிடும். காம்யபக்தி பூரணமாக ஏற்படாவிடினும், உள்ள துக்கம் நீங்கினால் சாந்தமாகக் கடவுளைக் கருதலாமே என்று தோன்றும். தனக்கு வரும் துக்கத்தைச் சாந்தமாக அனுபவித்து வெளிபெறுவது மிகக்கடினம். தேஹோபாதியைப் பொறுக்கும் தீரர் அபூர்வம். இந்தக் காலங்களில் பின்வரும் மனனம் பழக்கத்தின் பேரில் உதவியாக வந்து நிற்கும். 'துக்கமும் ஸுகம் போல நிலையற்றது. மேலும் ஸுகம் வேண்டும் என்று விரும்புகிறோமே அதுவும் துக்கத்துடன் கலந்தேதான் இருக்கும். அதனால் தானே ஒரு பெரியவர், துக்கம் ஒழிந்தாலும் ஸுகமில்லை அப்பா! என்றார், என்று கருதி மனனம் செய்யலாம். ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்து அத். 5. ப்ரா. 11-ல் 'வியாதியால் உண்டாகும் கஷ்டங்களைத் தவத்தால் ஏற்படும் கஷ்டங்களாகவும், பிணத்தைச் சுடுகாடு கொண்டு போவதை வானப்ரஸ்தத்திற்கு அனுப்புவதாகவும், பிணம் எரிப்பதை அக்னிப்ரவேசத்தால் சுத்தப்படுத்துவதாகவும் கருதிவந்தால் பரமபதம் வித்திக்கும்' என்று நம்மை மனனம் செய்யத் தூண்டும். இதனால், வியாதி மரணம் முதலியவற்றால் உண்டாகும் பயமும் துக்கமும் நீங்கும்.

விவேக போதினி

தொகுதி 4] விரோதிகிருது ௵ ஐப்பசி ௴ [பகுதி 5

விக்கிரஹாராதனக் கிரமம்

IMAGE-WORSHIP—RULES

விக்ரஹாராதனம் அவசியம் என்பதையும், அதைச் சாஸ்திர உண்மைகளை மறவாதுசெய்து வந்தால் எவ்விதத்தீமையும் ஏற்படாதுஎன்பதையும் நன்றாக எடுத்து விளக்கிவிட்டோம். இங்கு விக்ரஹாராதனம் செய்யும் ஒழுங்கை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். விக்ரஹாராதனம், ஒவ்வொருவரும் தனிமையாகச் செய்யும் பூஜை என்றும், பொது ஸ்தலங்களாகிய கோயில்களில் செய்யும் ஆராதனமென்றும் இருவகைப்படும். இவைகளுக்கேற்ப ஆராதன ஒழுங்குகளும் இரண்டு விதமாகக் காணப்படும். இவைகளை இங்கு எடுத்து விவரித்து இந்த ஒழுங்குகளே வேத ரஹஸ்யங்களை உள்ளடக்கியுள்ளன என்பதையும் எடுத்து விளக்குவோம்.

தனிமையாகச்செய்யப்படும் பூஜைவிஷயத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். முதலில் ஸங்கல்பம் செய்து மனதை ஒருவழிப்படுத்திப் பூஜைசெய்வதில் செலுத்தவேண்டும். பின்னர் தீர்த்தத்தை மந்திரங்களால் சுத்தப்படுத்தி பூஜாத்ரவியங்களிலும் தன்மேலும் ப்ரோக்ஷித்துக் கொள்ளவேண்டும். பின்னர் மணி அடிக்கவேண்டும். இதன் பின்பு தான் பூஜை தொடங்குகிறது. ஆராதிக்க வேண்டியஇஷ்டதெய்வத்தையும் மற்றைஸகலதேவதைகளையும் தன்மனத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தி எதிரில் இருக்கும் உருவத்தில் ஆவாஹனம் செய்து, பின்னர் இதை வற்புறுத்த ஹம்ஸஃ ஸோஹம்? முதலிய வேதமந்திரங்களால் பிராணபிரதிஷ்டை செய்யவேண்டும். அதற்கு ஒருஆஸனம்கொடுத்து அதற்குக் கால் அலம்ப வேண்டும். சிலர் இந்தத் தீர்த்தத்தை உட்கொள்வர். விக்ரஹத்திற்கு வேத மந்திரங்களைச் சொல்லி ஸாவதானமாக அபிஷேகம் செய்யவேண்டும். இது முடிந்ததும் விக்ரஹத்தை நன்றாகத் துடைத்து வஸ்திரமுடுத்தி, பூணூல் இட்டுச் சந்தனம் குங்குமம் புஷ்பம் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கவேண்டும். பின்னர் அக்ஷதை புஷ்பம் முதலியவைகளால் விக்ரஹத்தின் ஒவ்வொரு அங்கத்தையும் தகுந்தபடி வர்ணித்துப் பாதம் முதல் சிரஸ்வரையில் ஒழுங்காகப் பூஜை செய்யவேண்டும். பிறகு தேவதையின் 108 பெயர்களைச் சொல்லிப் புஷ்பத்தால் அர்ச்சனை செய்யவேண்டும். ஸாம்பராணி தூபம், தீபம் ஆகிய இவைகளைக் கொண்டு ஹாரத்தி செய்து ஆராதனம் செய்யவேண்டும். தான் உட்கொள்ளுவதற்காகச் செய்து வைத்திருக்கும் வஸ்துக்களை எல்லாம் விக்ரஹத்தின் முன்பாக வைத்து அதற்கு அவைகளை நிவேதனம் செய்யவேண்டும். இதன் பின்னர் கற்பூர ஹாரத்தி செய்து மூன்றுதரம் ப்ரதக்ஷிணம் செய்து தேவதையைத் தியானம் செய்துகொண்டு துதித்து நமஸ்காரம் செய்யவேண்டும். உடனே தேவதைக்கே பூஜையின்பலன் எல்லாவற்றையும் அர்ப்பிதம் செய்துவிட்டு, அதை ஆஸனத்திலிருந்து மந்த்ரபூர்வமாக எடுத்துத் தன் மனத்துள்ளேயே செலுத்திவிடவேண்டும். மறுபடியும் மறுநாள் தன் மனதிலிருந்து பூஜாகாலத்தில் வெளிப்படுத்தி முற்கூறியபடி செய்யவேண்டும்.

முற்கூறிய விஷயங்கள் விக்ரஹாராதனத்தைப் பழிக்கும் குணமுடையவர்களுக்குச் சிறுபிள்ளை விளையாட்டுப்போலத் தோற்றலாம். முதல் முதல் இதில் ஒரு பெரிய வேதரஹஸ்யம் அடங்கியிருக்கிறது என்பதை எந்தக் கண்மூடிகளாலும் மறுக்கமுடியாது. அதாவது, பாம்

பொருள் எங்கும் நிறைந்திருப்பதால் ஆராதிப்பவனுள்ளும் இருக்கிறது. அவரை 'நம்மைவிட்டு எந்த வெளிரூபமாக ஆராதித்தாலும் மனவாக்கெட்டாச் சித்துருவை ஒரு கண்டவஸ்து வாக்கித்தான் செய்யவேண்டும் என்பதே. ஆதலால் எவ்விதமாகக் கடவுளை ஆராதித்தாலும் ஸரி, அது எவ்வளவு ஸூக்ஷ்ம வழியாக விருந்தாலும் ஸரி, நம்மை விட்டு கடவுளை வேறாக எண்ணி ஆராதிப்பதெல்லாம்' விக்ரஹாராதனமே. ஆதலால் வெளிவஸ்துவில் நமது மனதை நிலைநிறுத்த என்னென்ன செய்து தீரவேண்டுமோ அவைகளை எல்லாம் விக்ரஹாரதனைக்கும் செய்தே தீரவேண்டும். வெளிவஸ்துவிலிருந்து நேராக உடனே நமக்கு ஏதாவது ஸுகம் ஏற்படுமாயின் நமது முயற்சி அதிகமின்றியே மனம் ஒருமைப்பட்டுவிடும். அவ்வாறின்றிப் பரம்பொருள் விஷயம்போலப் பொறுமையான வெகுகால விடாமுயற்சியின் பின்னர் சிறந்த பலன் கொடுக்கும் விஷயங்களில் மனம் எளிதில் ஒருமைப்படாது. அடிக்கடிப் பழகினால் அன்றி இந்நிலை வாராது. முரட்டுத்தனமாய்ப் பழகத் தொடங்கிவிட்டால் மனம் கட்டுப்படாது முடிவில் நமக்கு மனத்தளர்ச்சி உண்டாக, மேல் முயற்சி செய்ய முடியாமல் போய்விடும். ஆகவே மனம்போன வழி சற்றுவிட்டு அது திரும்பி மேல்போகாது வருங் காலங்களில் அதைப் பிடித்துப் பழகவேண்டும். இம்மாதிரி விட்டுப் பிடித்துப் பழகி முடிவில் தேறுவதற்கே முற்கூறிய ஒழுங்குகள் ஏற்பட்டுள்ளன. இது நன்கு விளங்குமாறு ஒரு உதாரணம் எடுத்துக் கொள்ளுவோம். ஒரு வெள்ளை வேஷ்டியில் ஒரு கறுப்பு பொட்டிட்டு, வேறெங்கும் பாய்ந்தோட விடாது அதிலேயே மனதைச் செலுத்த முயலுவோம். நேராக அதையே பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டால் கொஞ்ச நாழிகையில் அது மறைந்து போகும், கண் இருண்டுவிடும், பூச்சி பறக்கும். வேறு எங்கேயாவது பார்க்கவேண்டும் என்று தோன்றிவிடும். இப்படித் தொடங்காது, 'வஸ்திரம் எவ்வளவு பெரிது,வெண்மை, அதனிடம் இப்பொட்டு எப்படி வந்தது, இதன் வெண்மைக்கு ஒரு மாசுபோலிருக்கிறதே, இது சிறிதாயினும் என்ன சக்தி இதற்கு' என்றிவ்விதமாக அதனோடு ஸம்பந்தப்பட்ட விஷயங்களில் மனதை முதலில் செலவிட்டால், மற்றைய விஷயங்கள் மனதுள் புக இடமேற்படாது.இவ்வாறு கொஞ்ச நாழிகை கழிந்ததும் கறுப்புப்பொட்டில் மனதை நிறுத்தி நோக்கினால் முன்னைவிட அதிக நாழிகை மனம் அங்கேயே நிற்கும். இக்கருத்தையே எல்லா நிலைக்கும் பொருந்தும்படி ஞானவாஸிஷ்டத்தில் 'வெளியே ஓடித்திரியும் சண்டிமாட்டை எவ்வளவு கட்டியும் அது அறுத்துக்கொண்டே போய்விடும். அதற்குப்புல்லிட்டுக் கட்டிவிட்டால் பசுப்போல ஸாதுவாகக் கிடக்கும். இதுபோல விஷயங்களில் ஓடியாடுமனதை முரட்டுத்தனமாகத் தகையாது, அதைக் கவரும்படியான உள்விஷயங்களைக் கொடுத்து வசப்படுத்தவேண்டும்' என்று சொல்லியிருக்கிறது.

முற்கூறிய பூஜை ஒழுங்குகள் எல்லாம் இவ்வுள்விஷய வசிய வஸ்துக்களே. இவைகளுக்கும் மேல்ஞான நிலையில் உள்ள விஷயங்களுக்கும் நிரம்ப ஸம்பந்தமுண்டு. அவ்விஷயங்களையே இம்மாதிரியாக உருவகப்படுத்திமுதலில் எல்லோரும் பின் பற்றும்படி நமது பெரியோர் ஏற்படுத்தி இருக்கின்றனர் என்பதைப் பின்னர் நன்கு விளக்குவோம்.

நமது பூஜாமுறைகளை விளையாட்டு விஷயங்கள் என்று குற்றங் கூறுவோர் எல்லோரும் அக்ஞானிகளில் மிகத்தாழ்ந்தவர்கள் என்று முன்னரே கூறியாகிவிட்டது. இவர்கள் தொழில்கள் இவைகளைவிடக் கேவலமான சிறுபிள்ளை விளையாட்டுக்கள். இவர்களுக்கு ஆராதனா யோக்யமான சுத்த விக்ரஹங்களில் கல்லும் செம்பும் விளையாட்டும் தோன்றுகின்றதே ஒழிய, வெறும் கட்டை போன்றதாகிய தம் உறவினர் பிணத்தில் மிகுந்த அன்பும், விஷய ஸுகங்களில் வரம்புகிடந்த கனிவும், தம்மால் மதிக்கப்பட்ட

வர் பட்டங்களில் ஒருவித ஸத்தியபுத்தியும், லௌகிகக்கொண்டாட்டங்களில் மிகுந்தபரபரப்பும் இது போன்ற சிறுபிள்ளை விளையாட்டையும்விட கேடுகெட்டதென்று யுக்தி பூர்வமாகத் தோன்றுபவைகளில் மிகுந்த மனப்பற்றும் காணப்படுகிறது. இவர்களிடம் உள்ள விளையாட்டுக்களைவிட மிகச் சிறந்தது பூஜை என்னும் விளையாட்டு. இவைகளைக் கைக்கொள்பவர்கள் பூஜையைப் பழிப்பதனால் அவர்களுக்கு வீண் பாபம் வருமே ஒழிய வேறொன்றுமன்று. உலக விளையாட்டுக்களிடையில் ஒரு விளையாட்டைக் கற்பித்து இவைகளை விட்டு நீங்கி ஸுகிக்க நமது முன்னோர் ஏற்பாடு செய்தால் இவைகளை அங்கீகரியாது உதறித்தள்ளும் அவஸரக்காரர்கள், மருந்து கொடுக்க வந்த வைத்தியனைக் கொன்று வியாதியை வைத்துக் காப்பவர்களுக்குத் தம்பிமார்களோ தமயன்மார்களோ அறியோம்!

முற்கூறிய பூஜை ஒழுங்கிலேயே இருந்து மனம் குவியப்பெற்று வரும் உத்தமனை அப்படியே இருந்துவிட இடங்கொடுப்பார்களா நமது பெரியோர்கள்! தகுந்த தருணம் வருங்கால் ஆராதிப்பவன் மனதில் ‘எங்குமிருப்பவனை ஆவாஹனம் செய்வதெப்படி? ஸர்வாதாரனுக்கு ஆஸனம் கொடுப்பதெப்படி? பரமசுத்தருக்கு அபிஷேகமெதற்கு? அனந்தரைச் சுற்றிவருவதெப்படி? ஏகமேவா த்விதீயரை வணங்குவதெங்ஙனம்? ஆதலால் உண்மை யாராதனம் யாதெனில் ‘நானே அவன், அவனே நான்’ என்ற பிரக்ஞை மாறாதிருப்பதே’ என்ற ஆசார்யாள் வாக்கியம் மெதுவாக வந்து தாக்கும். ஆகவே அவன் பூஜை ஸமயத்தில் பரம்பொருளிடம் மனதைச் செலவிட்டதுபோலக் கூடியவரையில் மற்றெல்லா ஸமயங்களிலும் செலவிடுவான். ஆதியில் உதவிய பூஜையை விட அவனுக்கு மனம் வருமா? அதிலிருந்துதானே மனத்தின் ஒருமை ஸம்பாதித்திருக்கிறான். அதிலிருந்து ஏற்பட்ட மனோஜயத்தைத் தானே எப்பொழுதும் அவன் நிலைத்து நிற்கும்படி செய்ய முயலுகிறான்.

இப்படி இவன் பழக யத்தனிக்கையில் இவன் பூஜாகாலங்களில் செய்துவரும் ஆவாஹனாதித் தொழில்களை நமது பெரியோர் தியானபரமாகப் பொருள்படுத்தி, அந்தத் தொழில்கள் செய்யும் பொழுதும் மனம் பரம்பொருளில் உள்ளபடி நிற்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்திருக்கின்றனர். ஆனால் நண்பர்களே! இந்நிலை வருவதற்கு முன் விக்ரஹாராதனத்தில் ஒருவன் பழகியிருக்க வேண்டும் என்பதை மறந்து நாமும் இப்படித் தான் பூஜை செய்கிறோம் என்று எண்ணிக் கர்விக்கலாகாது. இங்கு இவ்விஷயங்களை எடுத்துக் கூறுவதனால், விக்ரஹ ஆராதனைக் கிரமங்கள் மேலான நிலையில் இவ்வாறு கருதப்படுகின்றது என்பதை மாத்திரம் அறிந்து, அதற்கு ஏற்ப நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்று தெரிந்துகொள்ளுங்கள்.

ஞானவாஸிஷ்டத்தில் ‘பாவனைகளை நாசம் செய்வதே உண்மையான பூஜை. தேஹம் நான் என்ற எண்ணம் வரவொட்டாது அடிப்பதே ஆராதனை. பார்த்தவிடமெல்லாம் பரவெளியாகக் கருதி வணங்குவதே ஆத்மநிஷ்டர்கள் செய்ய வேண்டிய நமஸ்காரம். வந்ததைக்கொண்டு திருப்தியுடனிருப்பதே ஞானார்ச்சனம்.’ என்று சுருக்கமாக உபசாந்திப்ரகரணம் **தேவபூஜை கதையில்** கூறப்பட்டிருக்கிறது. **மண்டலப்ராஹ்மண உபநிஷத்தில்** இக்கருத்தை நன்கு விஸ்தரித்திருக்கிறது. ‘வியவஹார ஒடுக்கமே ஆவாஹனம். பரமஞானமே ஆஸனம். பரிசுத்த பரமானந்த மனமே, பரம்பொருளுக்கு(துரிய)பாத்யம். சித்த சமாதானமே அர்க்யம். மனதில் சிதானந்த அமிருதம் ஓயாது ஊறிக்கொண்டிருப்பதே அபிஷேகம். எங்கும் பரம்பொருளைக் காணுவதே சந்தனம். ஆத்மக்ஞானமே அக்ஷதை. திருப்திதான் புஷ்பம். சிதாகாச அக்கினியே தூபம். சிதாகாச ஸூர்யனே தீபம். அமிருத தாரையான சந்திர பிரவாஹத்துடன் கலப்பதே நைவேத்தியம். நிச்சலம் பிரதக்ஷிணம். நானே ஆத்மா என்ற உணர்ச்சி நமஸ்காரம். மௌனமே சிறந்த ஸ்தோத்திரம்.’ இக்கருத்தையே தாயுமானவர் பின்வருமாறு வெளியிட்டிருக்கிறார்.

துள்ளுமறியாமனது பலி கொடுத்தேன், கர்ம
    துஷ்டதேவதைகளில்லை!
துரியநிறை சாந்ததே வதையாம் உனக்கே
    தொழும்பனன் பபிஷேகநீர்,
உள்ளுரையில் என்னுவி நைவேத் யம்ப்ராண
    னேங்குபதி தூபதீபம்,
ஒருகாலம் அன்றிது ஸதாகால பூஜையா
    வொப்புவித் தேன், கருணைகூர்
தெள்ளி மறைவடியிட்ட வமுதப் பிழம்பே!
    தெளிந்ததே னேஜினியே!
திவ்யரஸம் யாவும் திரண்டொழுகுபாகே!
    தெவிட்டாத ஆனந்தமே!
கள்ளனறி வூடுமே மெள்ளமெள வெளியாய்
    கலக்கவரும் நல்லஉறவே!
கருதரிய சித்ஸபையில் ஆனந்த நிருத்தமிடும்
    கருணாகரக் கடவுளே!

இவைகளிலிருந்து மேல் நோக்கிப் போகுங்கால் விக்ரஹாராதனை காலங்களில் செய்த கர்மங்கள் தடையாகாவண்ணம் பொருள்படுத்தப் படுகின்றன. இவ்வாறு செய்து கரை ஏறியவர்களுள் ஒருவர் இங்கு (திருமயிலையில்) அவதரித்த வாயிலா நாயனர் என்பவர். (தொகுதி 2, 296-ம் பக்கம் பார்க்க.)

இனிக் கோயில் ஸம்பந்தமாக ஒவ்வொருவனும் செய்யவேண்டும் ஆராதனைக்கிரமத்தை ஒருவாறு சுருக்கிக் கூறுவோம். கோயிலுட் சென்றதும் கொடிமரத்தருகில் நமஸ்காரம் செய்து ஸ்வாமி அம்மன் இன்னும் அங்கிருக்கும் பகவத் பக்தர்கள் எல்லோர் முன்னிலையிலும் சென்று துதிசெய்து பிரதக்ஷணம்சென்று வெளியில் வருகையில் நமஸ்காராதிகள் செய்து ஸ்வாமியை துதித்து வரவேண்டும். கோயில் சென்றால் கடவுளைத் துதிக்கவேண்டுமே ஒழிய, உலக விஷயங்களைப் பற்றிய வேண்டுகோள்களை எடுத்துரைக்கலாகாது. இப்படி இருப்பினும், அநேகர் அவ்வாறு செய்ய எண்ணியே கோயிலுக்குப் போவது வழக்கம். அங்குப் பெரியோர்களும் சுத்த மனதுடன், வருவார்களாதலால், நம்மைப் போன்ற காம்யபக்தர் உலகவிஷயப் பற்று வர வரக் குறைய முடிவில் நாமும் சுத்தராகலாம். எந்த எண்ணத்துடன் கோயிலுக்குச் சென்றபோதிலும் காலடைவில் மனம் சுத்தமாகி நிராசை ஏற்படும்.

இவ்வாறு ஏற்படக்கூடிய விஷயங்கள் கோயிலில் இவ்வாறு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைப் பின்னர் விவரிப்போம்.

✓ ஆத்திசூடி விளக்கம்

MORAL SAYINGS EXPLAINED

7. எண்ணெழுத்திகழேல்

கணிதத்தையும், இலக்கியத்தையும் இகழாதே என்பது இதன் பொருள். எண் என்ற பதம் அதனாலாகிய கணித சாஸ்திரத்திற்கும், எழுத்து என்பது அதனாலாகிய சொல்லால் ஏற்படும் நூல்கள் ரூபமாக விருக்கும் இலக்கியங்களையும் குறிக்கும். இவை இரண்டையும் எப்பொழுதும் நன்கு மதிக்கவேண்டும் என்பதாயிற்று. ஆகவே சிலர் அதை அவ்வாறு மதிக்காமலிருப்பர் என்பதுமாயிற்று. அறியாதவர் இவைகளைக் கற்குங்கால் ஏற்படும் கஷ்டங்களைக் கண்டு மலைத்துப் போய் இவைகளைப் பாடுபட்டுக் கற்பதால் யாதொரு பயனும் இல்லை, வீண்முயற்சிதான் மிகுந்து நிற்கும் என்று இகழ்வர். அப்படியிருக்க ஏன் இதை இகழாதிருக்கவேண்டும் என்ற சங்கை பிறக்கும். இதற்குப் பதிலாக 'கல்வி தொடங்குங்கால் துன்பமாய் இன்பம் பயக்கும்' என்றும், 'எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்' என்றும் அறிவுடையோர் கூறியிருக்கும் வாக்கியங்களை எடுத்துக் கூறலாம். அதாவது எவ்விதக் கல்வியும் தொடக்கத்தில் கஷ்டமாகவிருந்தபோதிலும் முடிவில் அறிவை வளரச்செய்து மனதிற்கு அக்ஞானத்தால் உண்டாகக்கூடிய சஞ்சலத்தைத் தீர்த்து ஸுகமுண்டாக்கும். இம்மாதிரியான கல்விகளுக்கு எல்லாம் எண்ணும், எழுத்தும் கண்ணுக்கு ஸமானமானது. அதாவது எப்படிக் கண்ணால் எல்லா வஸ்துக்களையும் பார்த்து அறிவைப் பெறுகிறோமோ அப்படியே எண்ணிலும் எழுத்திலும் தேர்ச்சியடைந்த பின்னர்தான் அவை மூலமாக மற்றைய கல்விகளில் தேர்ந்து முதிர நம்மால் முடியும். ஆதலால் முதலில் ஏற்படக்கூடிய சிறு இடையூறுகளைக்கொண்டு மனம் தளர்ந்து இவைகளை அறிவிலிகள்போல இகழவேகூடாது என்பது இந்நீதி வாக்கியத்தின் பொருள்.

எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும் என் பதன் கருத்தைச் சற்று விஸ்தரிப்போம். உலக விஷயங்களை நன்கு அறிந்து ஒவ்வொரு ஸமயத்திலும் நடப்பதற்கு இரண்டுவித சக்தியில் நாம் தேர்ந்திருக்கவேண்டும். இதை நன்கு விளக்க ஒரு உதாரணம் எடுத்துக்கொள்ளுவோம். பொதுவாக ஒருவரையும் ஹிம்ஸை செய்யலாகாது என்றிருக்கிறது. இதன் சிறப்பு இன்னது என்பதை விசாரித்து நமக்கு இதன்படி நன்ருக நடந்துவரத் திறன்வேண்டும். அதற்கு, இந்த விதியின் பொருள் என்ன, இதைப் பின்பற்றி பெரியோர் இவ்வாறு மேன்மை அடைந்தனர், என்ற விஷயத்தைப்பற்றி ஆழ்ந்து யோசித்து இதைப் பின்பற்றுவதற்கு வேண்டிய திடம் ஸம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு செய்வதற்கு எல்லா ஸமயங்களிலும் முடியாமற் போகலாம். நாம் ஒரு ரண வைத்தியன் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். நமது நண்பன் ஒரு கட்டியால் மிக வருந்துவதைக் கண்டு, அவன் கட்டியை இந்த ஒழுங்குப்படி கருவி யிட்டாற்ருமலிருப்பதா? அல்லது ஒன்றையும் கவனியாது அறுத்து ஆற்றுவதா? என்ற சங்கை பிறக்கும். இதை ஸமயத்தை உத்தேசித்து, அறுத்தே ஆற்ற வேண்டும், ஆனல் அவனுக்கு அறுப்பதனல் உண்டாகும் கஷ்டத்தைத் தவிர வேறுவிதக் கஷ்டம் தோன்ருது செய்யவேண்டும் என்று தீர்மானிக்க வேண்டும். இவ்வாறு செய்வதற்கு மனதிற்கு ஒருவித குவிவும், ஒருவித விரிவும் வேண்டும். ஒருவிதியின் சிறப்பைக் காணுங்கால் குவிவும் அவ்விதியை மற்றைய விஷயங்களோடு ஸம்பந்தப்படுத்துங்கால் இவ்வாறு மாற்றிக்கொண்டு செலுத்தவேண்டும் என்பதைக் காணுங்கால் ஒருவித விரிவும் அவசியம். ஆதலால் எந்த விஷயத்தையும் உணர்ந்து தேர்ச்சி அடைவதற்கு மனதைத் தக்கபடி குவிந்து நிற்கும்படியாகவும் விரிந்து நிற்கும்படியாகவும் செய்யும் திறன் நமக்கிருத்தல்வேண்டும். சிறு வயதில் உலக விஷயங்கள் மூலமாக முற்றிலும் இந்தத் திறன் வரும்படி செய்ய முடியாது. ஆகவே இம்மாதிரியான சக்திகளை உண்டாக்க எண்ணும் எழுத்துமே முக்கிய ஆதாரங்கள். எண் மனக்குவிவையும், எழுத்து அதாவது பெரியோர் மதுரமொழிகள் மனவிரிவையும் உண்டாக்கும் குணமுடையன. இவ்வாறு உண்டாகும் இருவித சக்தியைக் கொண்டே மற்றைய விஷயங்களை அறியவேண்டி யிருத்தலால் 'எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத் தகும்' என்ருர் பெரியோர். மேலும் எண் உலக வியவஹாரங்களில் கணக்கு வழக்குப் பார்க்கவும், எழுத்து பிறருடன் பழகுங்கால் வாக் சாதுர்யம் முதலியவைகளையும் கொடுப்பதால் இவை இவ்வாறு கருதப்பட்டன என்பதும் பொருந்தும்.

எண்ணென்பதற்கு நிபந்தனைகளுக்கு அடங்கி ஒழுங்குபட்டிருக்கும் தர்க்கசாஸ்திரம் என்பது பொருள் என்று கொண்டு தர்க்கமும் இலக்கியமும் இகழத்தக்கவைகளல்ல என்று இவ்வாக்கியத்தைப் பொருள் படுத்துவாரும் உளர்.

சிறுவயதில் எண்ணும் எழுத்தும் கற்பது மிகக் கஷ்டமாக இருக்கின்றது என்று எண்ணி அநேகர் இவைகளைக் கவனியாது விட்டுவிடுவார்கள். இவைகளை விட இன்பமாக விருக்கும் விளையாட்டுக்களில் மனத்தைச் செலவிட்டுத் தாய் தகப்பனர் என்ன சொல்லியும் கேளாது, அவர் வேறுவேலையாகஇருக்குங்கால் ஓயாது விளையாடி, கண்டிக்குங்கால் இவைகளை இகழ்ந்துகொண்டே படிப்பதுபோலப் பாசாங்கு செய்வார்கள். இவ்வாறு செய்வதால் இவைகளில் தேர்ச்சி ஏற்படாமல் போக வரவா இவர்கள் மூடர்களே யாகிருர்கள். தகுந்த வயதுவந்து உலகநடவடிக்கையில் கலக்குங்கால் சோற்றுக்குக்கூட விதியற்ற நிலை வந்து விடுகின்றது. மனது எழுத்தால் (இலக்கியங்களால்) ஏற்படக்கூடிய பரிசுத்தத்தை அடையா திருப்பதால், தேர்ந்தவர்கள் கவலையின்றிக் காலங்கழிப்பதைக் கண்டு பொருமை ஏற்படுகின்றது. 'இவர்களைப்போல நாம் கல்வி கற்காமல் போய்விட்டோமே! கிடந்து தவிக்கிருேமே!' என்ற ஏக்கம்பிடிக்க முன்னர் எண்

ணெழுத் திகழ்ந்ததைப்பற்றி எண்ணி எண்ணித் தூக்கிப்பார்கள். பரிசுத்த மில்லாத இவர்கள் மனம் ஏழ்மையால் தாக்கப்படுங்கால் கெட்ட வழியில் ஓடி, ஸுகிக்கும் அறிஞர்களைக் கஷ்டப் படுத்துவதிலும், அவர்கள் பொருளை அபகரிப்பதிலும் பாய்ந்து செல்லும். இவர்கள் சூது வெளியானல் இவ்வுலகில் ராஜதண்டனைக்கு உள்ளாகி வருந்துவார்கள். வெளியாகாது இவர்கள் தப்புவித்துக்கொண்டுவந்தால் அடிக்கடிக் கெட்ட வழியில் பழகி ஜன்மாந்தரங்களையும் கெடுத்துக் கொள்ளும் பாபிகளாவார்கள். ஆகவே எண்ணெழுத்துக்களை இகழ்ந்து கவனியாது விட்டுவிட்டால் பெருங்கேடு விளையும் என்பது திண்ணம்.

8. ஏற்பதிகழ்ச்சி

கொடுப்பதை ஏற்றுக்கொள்வது எப்பொழுதும் தாழ்ந்த விஷயமே என்பது இதன் பொருள். பொதுவாக நற்குணங்களைப்பற்றிக் கூறுங்கால் மஹான்கள் 'நற்குணமானது குணமுடையவனையும், அதனல் பயன் அடைபவனையும் ஆகிய இருவரையும் மேன்மைப்படுத்தும். ஆதலால் நற்குணம் இருவிதச் சிறப்புடையது. அது படிபடியாக உடையவனை ஆத்மகுண ஸம்பூர்ணனுக்கிக் கடவுளைப்போற் பரிசுத்தனுக்கிவிடும். ஆதலால் அவைகளில் ஒருவன் விடாது பழக வேண்டும்' என்று கூறுவது வழக்கம். தானம் செய்வது நற்குணங்களில் ஒன்று. இதுவும் முற்கூறிய குணமுடைத்தாதல் வேண்டும். உற்று நோக்குங்கால் ஒழுங்குப்படி செய்தால் தானம் கொடுப்பவனுக்கு மேன்மையே ஒழிய வாங்குபவனுக்கு இழிவு என்பது நன்கு விளங்கும். இதுபற்றியே ஔவையாரும் 'ஏற்பதிகழ்ச்சி' என்று கூறி 'ஈவது புகழ்ச்சி'என்பதை த்வனிக்கும்படி வைத்தாள்.

தேஹி என்று கேட்பவன்பாடு என்றைக்கும் கஷ்டம்தான். இந்நிலைக்கு வரும் முன்னரே யாசகன் எல்லாம் இழந்து உலகில் படாதபாடெல்லாம் பட்டு மொத்துண்டிருப்பான். இது போதாதென்று யாரை வந்து கேட்கிறானே அவன் நிலை எப்படி இருந்தாலும் அதன்படி எல்லாம் இவன் ஆடவேண்டும். அவன் கோபவேளையில் கூறும் கொடிய மொழிகளை எல்லாம் பொறுமையாகக் கேட்டுக்கொண்டு தன் காரியத்தில் கண்ணாகவிருக்கவேண்டும். இவ்வளவு இகழ்ச்சி பிச்சை கேட்பதில் இருப்பதால் மானிகள் இந்நிலைக்கு வருங்கால் இறப்பார்களே ஒழிய உயிர் தரித்திரார். பிச்சை எடுத்தே ஜீவிப்பவர்கள் சிலர் உண்டு. அவர்களுக்குத் தானம் வாங்குவதன் இழிவு நன்றாகத் தெரியவருமாயின், அவர் திருந்துவதற்கும் இடமுண்டு. க்ஷணசித்தம் க்ஷணபித்தமாகிய தனவான்கள் கொடுமைக்கு ஆளாகி அவதிப்பட்டு ஜீவிப்பதைவிட தாம் ஒரு தொழிலில் இறங்கி அதன் மூலமாக மானமாய்க் காலம் கழிப்பது நலம் என்பது அவர்களுக்குக் கஷ்டம் அதிகமாகும் சில காலங்களில் தோன்ற அவர்கள் சீர்திருந்தலாம். ஆகவே இந்நீதி வாக்கியம் கூடியவரை இரவாதிருக்கும்படியாகவும், வெட்கம் கெட்டவர்களைக் கூடிய சீக்கிரத்தில் இரவாதிருந்து விடும்படியாகவும் தூண்டும்.

இந்நீதி வாக்கியத்தின் கருத்தை 'என்ன விருந்தாலும் கொடுப்பவன் கைமேல், வாங்குபவன் கைகீழ்தானே' என்றபழமொழியும் நன்கு விளக்கும்.

இக்கருத்தை நன்கு வெளியிடும் கதை யொன்று மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வத்தில் காணப்படுகின்றது. பீஷ்மர் பின்வருமாறு தர்மபுத்திரரை நோக்கி உபதேசம் செய்கிறார். 'தானம், கொடுப்பவனையும் வாங்குபவனையும் ஸுகப்படுத்துகிறதாயினும், வாங்குபவனுக்கு அவ்வளவு சிறப்பு ஏற்படாது. நல்லவர்களிடமிருந்து வாங்குவது அவ்வளவு பாபமன்று. கெட்டவர்களிடம் தானம் வாங்குவது மிகுந்த பாபம். முன் காலத்தில் ஒரு பெரிய பஞ்சம் ஏற்பட ஸப்த ரிஷிகளும், அருந்ததியும் சாப்பிட ஒன்றும் அகப்படாது தத்தளித்தனர். அப்பொழுது தாங்கள் ஒரு யாக காலத்தில் பெற்றிருந்த ராஜபுத்திரன் ஒருவன் பசி தாங்காது இறந்துவிட்டான். அவன் மா ஸத்தின் மூலமாகவாவது பசி அடக்கலாம் என்

எண்ணி அவர்கள் அந்தப் பிணத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். இந்த ஸமயத்தில் அங்குத் தற்செயலாய் வந்த விருஷதர்ப்பன் என்ற ராஜகுமாரன் ஒருவன் இவர்கள் கஷ்டங்களைக் கண்ணுற்று, சிறந்த தானங்கள் செய்து திருப்திப் படுத்துவதாகக் கூறினன். 'நாங்கள் நிர்க்கதியாகப்போனலும் யாகாதி காலங்களில் ஒருவேலை வஹித்துத்தான் தானம் வாங்கலாமே ஒழிய, இப்பொழுது வாங்கவே கூடாது' என்று கூறி அவர்கள் மறுத்துவிட்டனர். ராஜகுமாரன் எவ்வளவு தந்திரமாகப் பார்த்தும் அவர்களைத் தானம் வாங்க இசையும்படி செய்ய முடியவில்லை. ஒரு ஸமயம் சில பழங்களில் தங்கத்தை மறைத்துவைத்து மந்திரி மூலமாக அனுப்புவித்துப் பார்த்தான். பழம் கனமாக விருப்பதைக் கண்டு அவர்கள் கீழே எறிந்துவிட்டனர். அரசனுக்கு மிகுந்த கோபம் வந்துவிட்டது. ஒரு ஆபிசாரஹோமம் செய்து அதிலிருந்து கிளம்பிய **யதூதனி** என்ற ராக்ஷஸியை நோக்கி, 'என் தானத்தை மறுத்து என்னை அவமானப்படுத்திய ஸப்த ரிஷிகளின் பெயர்களை நன்றாக விசாரித்துப் பின்னர் அவர்களைக் கொல்வாயாக' என்று கட்டளையிட்டான். உடனே யதூதனி ஒரு குளக்கரையில் வந்து தங்கினள். உண்ண ஒன்றுகிடையாது. ஸப்தரிஷிகள் அலைந்துகொண்டுவருகையில் நன்றாகக்கொழுத்த தேஜோவானன சுனசகர் என்ற ரிஷியும் வந்து சேர்ந்தார். பஞ்சத்தின் கஷ்டம் இவருக்கு இல்லை என்று கண்டு இவரையும் கூட்டிக்கொண்டு தற்செயலாய் யதூதனி காத்திருந்த குளத்திற்கே இவர்களும் வந்தனர். குளத்தில் இளம் தாமரைத் தண்டுகள் ஏராளமாக விருந்தன. அவைகளை உண்ணுவதற்காகக் கொய்யத் தொடங்கினர். யதூதனி அவர்களை மறித்துக்கொண்டு 'உங்கள் பெயர்களையும் அவைகளின் உட்பொருள்களையும் கூறுங்கள். பின்னர்தான், குளத்துள்ளிறங்கலாம்' என்றுள். அவ்வாறே ஒவ்வொருவரும் கூற, முடிவில் சுனசகர் தமது பெயரைச் சொன்னர். அவர் பெயர் யதூதனி வாயில் நுழையவே இல்லை. யதூதனி 'மறுபடியும் கூறவேண்டும்' என்று கேட்க, கோபம் கொண்டு அவர் யதூதனியை அடித்துக் கொன்று விட்டார். பின்னர் எல்லோரும் குளத்துள்ளிறங்கித் தாமரைத் தண்டுகளைக் கொய்து கரையில் போட்டனர். ஸப்தரிஷிகள் அனுஷ்டானம் செய்துவிட்டு வந்துபார்க்குங்கால் ஒருதண்டைக்கூடகாணோம். ஒவ்வொருவரும் தாம் எடுக்கவே இல்லை என்று ஸத்தியம் செய்து, அப்படி எடுத்திருந்தால் கொடிய பாபிகளுக்கு வரும் நரகம் வரட்டும் என்று சபதமும் செய்தனர். சுனசக்ரோ தான் எடுத்திருந்தால் புண்ணியவான்களுக்கு வரும் மேலான பதவிவரட்டும் என்று சபதம் செய்தார். இதென்ன விபரீதம் என்று ஸப்தரிஷிகள் திகைத்து நிற்கையில் சுனசகர் தமது ஸ்வயரூபமாகிய இந்திர உருவமெடுத்து, 'நீங்கள் சுத்தாத்மாக்கள், மன உறுதி உடையவர்கள். இக்கஷ்ட காலத்தில் உங்களுக்கு ஸஹாயம் செய்யவேண்டும் என்று நானே வந்து யதூதனியைக் கொன்று உமது நேர்மையைப் பரிசோதிக்கத் தாமரைத்தண்டுகளையும் ஒளித்தேன். எனக்குத் திருப்தியாகிவிட்டது.' என்று கூறி மறைந்தார். ரிஷிகள் தாமரைத்தண்டுகளை உண்டு யதேச்சையாக ஸுகமாக உலாவலாயினர்.'

குட்டிகள்.—தேள் பார்வைக்கு ஒரு பூச்சிபோல் இருந்தாலும் பூச்சிகளைப்போல் முட்டையிடுவதில்லை. பூனை, நாய் இவற்றைப்போல் குட்டிகளையே போடும். தடவைக்கு எட்டு முதல் முப்பது வரையிலும் குட்டிகள் போடும். குட்டிகள் சற்றுப் பெரிதாகிறவரையிலும் தாய் தன்முதுகில் அவைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு தான் போகும் இடத்திற்கெல்லாம் கொண்டுபோகும். தாயின் முதுகைக் குட்டிகளானது ஒரு கும்பலாகக் கெட்டியாய்ப் பற்றிக்கொள்ளும். பெண் தேளுக்கு முதுகு கொஞ்சம் அகன்றிருக்கும். தேளுக்குத் தேகத்தில் இரண்டே பாகங்களும் எட்டு கால்களும் நான்கு கைகளும் எட்டுச் சுவாசப் பைகளுமிருக்கின்றன. ஆதலால் அது பூச்சி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்ததல்ல.

—ஜீவவர்க்கபோதினி.

7. சூரியனும் பூமியும்—வருஷகதி

THE SUN AND THE EARTH
ANNUAL MOTION

இரவு முழுதும் மினுக்கு மினுக்கென்று நீலப்பட்டில் தெளித்த வைரக்கற்கள்போல ஒளியை உதிர்த்துக்கொண்டிருந்த நக்ஷத்திரங்களெல்லாம் அருணோதயமாகும்பொழுதே பிரகாசத்தை இழந்து வெள்ளிப்பூண்டுகள்போல், தேஜோமூர்த்தியான சூரியனுதிக்கும் காலங்கிட்டியதை யறிந்து வெட்கி ஒளிவதுபோல் கொஞ்சங் கொஞ்சமா யிருந்தவிடத்திலேயே மறைந்துவிடுகின்றன. பூனைக்குப் பயந்து பொந்துகளுக்குள் ஓடி ஒளிந்த எலிக்கூட்டங்கள் அப்பூனை விலகியவுடன் பொந்துகளைவிட்டுத் தைரியமாய் வெளிவந்து சஞ்சரிப்பதுபோல, சூரியாஸ்தமன காலமறிந்து வெட்கத்தைவிட்டுச் சுபகாந்தியுடன் நக்ஷத்திரங்கள் பிரகாசிக்கவும் ஆரம்பிக்கின்றன. சென்ற இரவு முழுதும் ஆகாயத்தில் எவ்வழியாக எவ்வேகத்துடன் சஞ்சரிப்பதாகத் தோன்றினவோ அதே வழியாக அதே வேகத்துடன் மறுபடியும் ஓடியுலாவுகின்றன. ஆனால் ஓரிரவில் பிரகாசிக்கும் நக்ஷத்திர மண்டலங்கள் மறுநாளுதயத்தில் அழிந்துவிடுகின்றனவென்றும், அடுத்த இரவில் புதிய நக்ஷத்திரங்கள் உதிக்கின்றனவென்றும் எண்ணுவதற்கு ஹேது ஒன்றுமில்லை. பகற்காலத்திலேயே, சூரிய வெளிச்சம் கொஞ்சங்கூட எட்டாதவிடத்தினின்று ஆகாயத்தைப் பார்த்தால் நக்ஷத்திரங்களைக் காணக்கூடும். ஆழ்ந்த சுரங்கங்களிலிறங்கி வேலை செய்யும் சுரங்கவெட்டிகள் அச்சுரங்கங்களின் வாய் வழியாகப் பகற்காலத்திலேயே நக்ஷத்திரங்களைப் பார்த்திருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பூரண சூரிய கிரகணகாலங்களில் இருள் சூழ்ந்த பிரதேசங்களிலிருக்கும் ஜனங்கள் பிரகாசமுள்ள சில பெருநக்ஷத்திரங்களைக் கண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

நாமிருக்குமிடத்திலிருந்து பூமிக்குள் ஊடுருவிச் சென்று, நமக்கு நேரெதிராகப் பூமியுருண்டையின் மறு பாகத்திலிருக்கும் அமெரிக்கா கண்டத்தில் வெளிப்படும்படி, நேராக ஒரு துவாரம் தோண்ட முடியுமானால், அத்துவாரத்தின் வழியாக அவ்வமெரிக்கா கண்டத்தாருக்குத் தோன்றும் ஆகாசமண்டலத்தின் அம்சம் நமக்குப் புலப்படும். நமக்குப் பகலாயிருக்கும்போது அத்தேசத்தாருக்கு இரவாதலால், அவ்வாகாசத்தில் நக்ஷத்திரங்கள் தோன்றிப் பிரகாசிப்பதையும் அத்துவாரத்தின் வழியாய் நாம் காணலாம்.

ஆகவே, இரவானாலும் பகலானாலும், நக்ஷத்திரங்களும் மற்றக் கிரகங்களும் எப்போதும் ஆகாசத்தில் பிரகாசித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றனவென்றும், ஆனால் அவைகளின் அற்ப வெளிச்சம், சூரியனின் நிகரற்றப் பிரகாசத்தில் மறைக்கப்பட்டு நமது கண்ணுக்குப் புலப்படுகிறதில்லையென்றும் தெளிவாகிறது.

இப்பூமி 24-மணி நேரத்துக் கொருமுறை தன்னைத்தானே மேற்கிலிருந்து கிழக்கை நோக்கிச் சுற்றுவதால், சூரியன் முதலியவைகள் அத்திசைக்கு நேராய், கிழக்கிலுதித்து மேற்கிலஸ்தமிக்கிறதாகத் தோன்றுகின்றதென்று நாம் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோமல்லவா? இக்காரணம் பற்றி தினம்தினம் 12-மணி நேரம் வெயிலும், 12-மணி நேரம் இருட்டும் நமக்குக் கிடைத்து வருஷம் 365 நாளும் ஒரே விதமான அனுபவங்கள் நமக்கு ஏற்படுமென்பது நாமெல்லாரும் எதிர்பார்க்கக்கூடிய விஷயம். அப்படியானால், சித்திரை, வைகாசி, முதலிய சில மாதங்களில் சூரியன் அதி உக்ரமாகப்பிரகாசித்து,சகிக்க முடியாத தாபத்தை உண்டுபண்ணி நம்மை வருத்துகிறது. மார்கழி, தை முதலிய சிலமாத காலங்களில், முன்போல் தாராளமாய் உஷ்ணத்தைத் தாராமல், நம்மைக் குளிரிலும் பனியிலும் விறைத்து நடுங்க விட்டுவிடுகிறது. மற்றுஞ் சிலமாதங்களில் ஒப்பொழி வில்லாமல் மழையைக் கொட்டி நம்மை வெளிவேலைகளைக் கவனிக்க வொட்டாமல் தடுக்கிறது. இவ்வநேகவித

மாறுதல்களுக்குக் காரணமென்ன? சற்று சாக்கிரதையாகக் கவனியுங்கள்.

மரஞ்செடி யில்லாத ஒரு அகன்ற மைதானத்தில் நாம் நின்றுகொண்டு தினம் தினம் சூரிய னுதயமாகு மிடத்தைக் கவனித்து வந்தோமானல் அவ்விடம் எப்பொழுதும் ஒன்றாகவே இராமல் மாறிக்கொண்டே வருவதாகக் காண்போம். அதாவது, சிலநாள்களில் நமக்கு நேர் கிழக்கிலும், சிலநாள்களில் அதற்கு தெற்குப் பக்கமாகவும், மற்றநாள்களில் அதற்கு வடக்குப் பக்கமாகவும் சூரியன் உதிப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அஸ்தமன காலங்களிலும், உதயகாலங்களில் தோன்றிய மாறுதல்களை யொற்று சில நாள்களில் நேர் மேற்காகவும், சிலநாள்களில் அத்திசைக்கு தெற்குப் பக்கமாகவும், மற்ற நாள்களில் வடக்குப் பக்கமாகவும் சூரியன் மறைவதாகக் காண்கிறோம். இதுவும் தவிர, எந்தெந்தத் தினங்களில் சூரியன் ஏறக்குறைய நேர் கிழக்கில் உதிப்பதாகத் தோன்றுகிறதோ, அத்தினங்களில் நமக்கு உஷ்ணம் அதிகமாகக் கிடைத்து வருந்துகிறோம். இதுதான் கோடைகாலம். நேர்கிழக்கிற்கு வெகுவாய் விலகி வடபாரிசமாக வாவது தென்பாரிசமாகவாவது உதயாஸ்தமனங்கள் உண்டாகும்பொழுது முன்போலச் சூர்யோஷ்ணம் அவ்வளவு கடுமையாக இராமல் குறைவு படுகிறதாக நாம் உணரலாம்.

இம்மாறுதல்களால் சூர்யோதயாஸ்தமன இடங்கள் வருஷத்தில் ஆறு மாதகாலம் வடக்கிலிருந்து தெற்கை நோக்கி நகருவதாகவும், மறு ஆறுமாதம் தெற்கிலிருந்து வடக்கை நோக்கி நகருவதாகவும் தோன்றுகின்றன. இம்மாறுதல்களையொத்தே நம் முன்னோர்கள் சூரியன் வடக்கை நோக்கி நகருவதாகக் காணப்படும் ஆறு மாதத்தை **உத்தராயனம்** (வடக்கு யாத்திரை—தைமுதல் ஆனி முடி) என்றும், மற்ற ஆறு மாதத்தை **தக்ஷிணாயனம்** (தெற்கு யாத்திரை—ஆடிமுதல் மார்கழி முடிய) என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

அன்றியும், தக்ஷிணாயனமாரம்ப முதல் பகலின் நீளம் (கால பரிமாணம்) சூரியன் வடக்கு திசையாக செல்லச் செல்ல அதிகரித்துக் கொண்டே வந்து, அவ்வயனக் கடைசி நாள் பகற்காலம் மற்ற பகல்களைவிட அதிகமாயிருப்பதாகவும், அதற்கு நேர் விரோதமாக உத்தராயனம் ஆரம்பித்தது முதல் பகல் கால அளவு க்ஷீணமடைந்துகொண்டே வந்து கடைசி நாளில் மற்றப் பகல்களைவிட குறைந்தும் காண்கிறது ஒரு தின பரிமாணம் 24-மணியாதலால் பகற்காலமதிகரிக்கும்போதெல்லாம் இரவு குறைந்து கொண்டும், பகல் குறையும்போதெல்லாம் இரவு அதிகரித்துக்கொண்டும் வரவேண்டியதென்பதும் தெளிவாகிறது. நம் அனுபாவமும் இதுதான்.

இம்மாறுதலின் காரணத்தை அறிய பகற்காலத்தில் ஸாதனங்கள் எதுவும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. இரவில்தான் ஏதாவது கிடைக்க வேண்டும். சூரியனுடைய கதி விசித்திரத்தைப் பற்றி அச்சூரியன் மறைந்த பின்னர் அதற்குப் பயந்து ஓடி ஒளிந்து இருந்த நக்ஷத்திரங்களைக் கேட்டுப் பார்ப்போம்.

இரவுதோறும் ஒரு குறித்தநேரத்தில் (8மணிக்கென்று வைத்துக்கொள்ளுவோம்) ஆகாயத்தில் தோன்றும் நக்ஷத்திரங்களின் ஸ்தானங்களைக் கவனித்தோமானல் இன்றைய தினம் அந்நேரத்தில் நமக்குத தலைக்கு நேராக உச்சியில் தோன்றும் நக்ஷத்திரம், மறுநாள் அதே 8 மணிக்கு உச்சியில் வந்து சேராமல் அதற்குச் சுமார் 4 நிமிஷத்துக்கு முன்னடியே, அதாவது, 7 மணி 56 நிமிஷத்துக்கே உச்சிக்கு வந்து சேர்ந்து விடுகிறது. மறுநாளிரவில் அதே நக்ஷத்திரம் மேற்சொன்ன ஸ்தானத்திற்கு வந்து சேர 7 மணி 52 நிமிஷம்

தான் ஆகிறது. ஆகவே இப்படி 15 தினங்களுக்குப் பிறகு 7 மணிக்கே அந்த நக்ஷத்திரம் உச்சியில் வந்து சேர்ந்துவிடும். இதேமாதிரி எல்லா நக்ஷத்திரங்களின் கதியும் மாறுவதாக நாம் கண்டு கொள்ளலாம். அவைகளின் உதயாஸ்தமனகாலங்களும் அதேவிதமாகத் தினந்தினம் சுமார் 4 நிமிஷம் முன் தள்ளப்பட்டுக்கொண்டே வரும். ஆனால் சூரியனுடைய கதியோ அப்படியல்ல. இன்றையதினம் பகல் 12 மணிக்கு உச்சஸ்தானத்தை யடைந்தால், எத்தினத்திலும் அந்த 12 மணிக்கே உச்சமாகிறது. ஆகையால் சூரிய கதியில் இவ்விதமான காலவித்தியாஸங்கள் இல்லாமலிருப்பதாகவும், ஒருநாளிரவு குறித்த நேரத்தில் நாம் காணும் நக்ஷத்திரங்கள், மறுநாளிரவில் அதே நேரத்தில் முன்னிருந்த ஸ்தானங்களிலிராமல், அவைகளுக்குக் கொஞ்சம் மேற்காக நகர்ந்திருப்பதாகத் தோன்றுகின்றன.

மேலும் இன்றைய தினம் 8 மணிக்கு உச்சமான நக்ஷத்திரம், மூன்றுமாத காலம் கழிந்த பிறகு, அதே 8 மணிக்கு அஸ்தமாவதாகக் காணப்படுகிறது. இப்படி ஒருவருஷகாலம் நாம் ஓய்வில்லாமல் ஆகாயப் பரீக்ஷை செய்துவந்தால், ஆரம்பித்த தினத்தினிரவில் எந்தெந்த நக்ஷத்திரங்கள் எந்தெந்த ஸ்தானங்களில் ஒரு குறித்த நேரத்தில் கண்டோமோ, அதே ஸ்தானங்களுக்கு அவையவைகள் திரும்பிவந்து விட்டதாகக் காண்போம். இது ஒரு பெரிய ஆச்சரியமான விஷயமல்லவா?

மேற்சொல்லிய மாறுதல்களை நீங்களே காணுமாறு, ஒருமாத காலம் நாம் அவகாசமெடுத்துக் கொள்வோம். இதற்கிடையில் முடிந்த வரையில் இராக்காலங்களில் கொஞ்சம் நக்ஷத்திர கதிப் பரீக்ஷை செய்துவிட்டு, அடுத்த மாதத்து 'போதினி'யில் இவ்விஷயத்தைப்பற்றி முற்றும் விசாரிப்போம்.

எஸ். பாலகிருஷ்ண அய்யர், பி. ஏ., எல். டி.

மலேரியா என்னும் விஷஜ்வரம்

MALARIA

மலேரியா அல்லது விஷஜ்வரமென்பது அபாயகரமான ஒரு வியாதி; இதனால் பிரதி வருஷமும் ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்களுக்கு—முக்கியமாய் யெளவன பருவத்திலுள்ள ஜனங்களுக்கு—தேகதுர்ப்பலமோ அல்லது மரணமோ சம்பவிக்கிறது. கொசுக்கடி மூலமாய் மனிதனின் இரத்தத்தில் புகுந்து அந்த இரத்தத்தையே உணவாகக்கொண்டிருக்கிற கிருமிகளால் இந்த வியாதி உண்டாகிறது. இரத்தத்திலே சிவப்பணுக்கள், வெள்ளை யணுக்கள் என்னும் இருவகை அணுக்கள் இருக்கின்றன. விஷஜ்வரக் கிருமிகள் சிவப்பணுக்களைப் பிடித்து அவைகளில் பலவற்றை அழித்துவிடுகின்றன; இக்காரணத்தினால்தான் விஷஜ்வரத்தினால் வருந்தும் ஒருவன் தேகம் வெளுத்து மெலிந்துபோகிறான். மேலும் மேல்படி கிருமிகளால் மண்ணீரலில் நாட்பட்ட வீக்கமும் நோயும் ஏற்பட்டு இதனால் காலக்கிரமத்தில் ஜ்வரக்கட்டி உண்டாகிறது. விஷஜ்வரக் கிருமிகளில் மூன்றுவகைகள் உண்டு! அவற்றுள் ஒருவகையானது வெகு வேகமாய் விருத்தியடைகிறபடியால் பிரதி இருபத்துநாலு மணிநேரத்துக்கொருதடவை அவைகளிலிருந்து நூதன கிருமிகள் உற்பத்தியாகின்றன; மற்றொரு வகையான கிருமிகள் பிரதி நாற்பத்தெட்டு மணிநேரத்துக்கொருதடவை விருத்தியடைகின்றன; மூன்றாவது வகையில் நூதன கிருமிகள் உற்பத்தியாவதற்கு எழுபத்திரண்டு மணிநேரம் பிடிக்கிறது. இப்படி விருத்தியடைவதெல்லாம் மனிதனின் இரத்தத்தில் நேரிடுகிறபடியால் அந்த இரத்தத்தில் நூதன கிருமிகள் முட்டையிலிருந்து வெளிப்படும் தக்ஷணமே ஒருவனுக்கு ஜ்வரம் காணுகிறது. ஆகையால் அவனுக்குக் காணும் ஜ்வரம் இன்னவிதமென்பது கொசுக்கடியினால் அவனுடைய தேகத்துக்குள் என்னவிதமான கிருமி செலுத்தப்பட்டிருக்கிறதோ அதை

அநுசரித்ததாகும். முதல் வகையான கிருமியாயிருந்தால், அவனுக்குப் பிரதி தினமும் ஜுரம் வரும். இரண்டாம் வகையான கிருமியாயிருந்தால், ஒன்றுவிட்டு ஒருநாள் ஜுரம் வரும் (இது சர்வ சாதாரணமானது); மூன்றும் வகையானதாயிருந்தால் மூன்றுநாளைக் கொருதரம் ஜுரம் வரும்; இவ்வெல்லா விஷயங்களிலும் நோய்க்குச் சிகிச்சை செய்யாமல் விட்டிருந்தால்தான் மேற்கண்டபடி ஜுரம் வரும்.

இம்மூன்றுவகைக் கிருமிகளில் ஒவ்வொரு வகையைச் சேர்ந்த கிருமிகளாலும் ஒவ்வொரு விதமான ஜுரம் உண்டாகிறதென்பதல்லாமல் இந்த கிருமிகளில் ஒருவகையைச் சேர்ந்தவைகள் மற்றொரு வகையைச் சேர்ந்தவைகளிலிருந்து தோற்றத்தில் வேறுபட்டிருக்கிறபடியால் அணுதரிசனி என்னும் பூதக்கண்ணாடியைக்கொண்டு இரத்தத்தைப் பரீக்ஷித்துப் பார்க்கும்பட்சத்தில் கிருமியின் தோற்றத்தைக் கொண்டு நோயாளிக்கு இன்னவிதமான விஷஜுரம் கண்டிருக்கிறதென்று சாமர்த்தியமுள்ளவொருவன் உடனே சொல்லக்கூடும்.

விஷஜுரங்கண்ட ஒருவனுடைய இரத்தத்தில் இந்தக் கிருமிகள் வெகு அதிகமாயிருக்கக்கூடும்; ஒவ்வொரு இரத்தத்துளியிலும் அவை நூற்றுக்கணக்காய் இருக்கின்றன. பெண் கொசுக்கள் இரத்தத்தை உண்டு ஜீவிப்பவையாகையால் அவைகள் தங்களுக்கு உணவு கிடைப்பதற்காக மனிதரை நருக்கென கடிப்பதுமல்லாமல் அவைகளை ஓட்டாமலிருந்தால் ஒவ்வொரு தடவையிலும் பல இரத்தத்துளிகளை உறிஞ்சுவிடுகின்றன. எவனுடைய இரத்தத்தைக் கொசுக்கள் உட்கொள்ளுகின்றனவோ அந்தமனிதனுடைய இரத்தத்தில் விஷஜுரக்கிருமிகள் இருக்கும்பட்சத்தில், அந்தக்கிருமிகளில் அநேகம் அந்தக் கொசுக்களின் இரைப்பையில் புகுந்துவிடும். அந்தக் கொசுவானது அநோபிலிஸ் (anopheles) என்னும் ஜாதியைச் சேர்ந்த ஒரு குறிப்பிட்ட வகையானதாயிருந்தால் அதன் இரைப்பையிலே ஷை கிருமிகளில் சில விருத்தியாகி இரைப்பையின் சுவரின் மூலமாய்த் துளைத்துக்கொண்டு அவ்வவயத்தின் சவ்வுகளுக்குள் சென்று கடைசியாக அதன் உமிழ் நீர்க்கோளங்களில் பிரவேசிக்கும். அந்தக் கொசு மனிதனைக் கடிக்கும்போது தன் உமிழ்நீர்க் கோளங்களில் அடங்கியிருப்பவைகளில் சிலவற்றை அவனுடைய தோலுக்குள் செலுத்துகிறது; அதனால், நம்மைக் கொசு கடிக்கும்போது நம்மெல்லோருக்கும் எவ்வளவோ பழக்கமாயிருக்கிற தினவு உண்டாகிறது; இந்த உமிழ்நீர்க் கோளத்திலுள்ள பதார்த்தத்திலேதான் விஷஜுரக் கிருமிகள் இருக்கின்றன; ஆகவே, இவ்விதமாக ஒரு மனிதனிடத்திலிருந்து இன்னொரு மனிதனுக்கு ஷை கிருமிகள் மாற்றப்படுகின்றன. இந்தக் கிருமிகள் மனிதனுடைய இரத்தத்தில் வெகு வேகமாய் விருத்தியடைகின்றன. இவை போதுமான அளவுக்கு விருத்தியடைந்த பிறகு, அந்த மனிதனுக்கு ஜுரம் கண்டு, அதற்குப் பிறகு அது பிரதி 24 அல்லது 48 அல்லது 72-மணி நேரங்களுக்கொருதடவை வந்துகொண்டேயிருக்கும்.

விஷஜுர வியாதிஸ்தனைக் கொசு கடித்தவுடனே அவனிடத்திலுள்ள கிருமியையும் ஜுரத்தையும் இன்னொருவனிடத்தில் மாற்ற முடியாது. கொசு விஷஜுர ரத்தத்தை உட்கொண்ட பிறகு, கிருமிகள் அதன் உமிழ்நீர்க் கோளங்களில் புகுவதற்குமுன் பல நாட்கள் (சுமார் ஒரு வாரம்) கழியவேண்டும். மேலும் தொத்துவியாதி சம்பந்தமுள்ள கொசு தேகாரோக்கியமுள்ள ஒருவனுக்குள் கிருமிகளைச் செலுத்தினவுடனே ஜுரம் காணாது. அந்தக் கொசு சில கிருமிகளைமாத்திரமே செலுத்துகிறது; அவைகள் ஜுரமுண்டாகும்படி செய்யக்கூடியவைகளாயிருப்பதற்குமுன் அநேக லக்ஷக்கணக்காய் விருத்தியாகவேண்டும். சாதாரணமாகக் கொசுக்கடி யுண்டான பிறகு முதல் தடவை ஜுரம் காணும்படி செய்வதற்குப் போதுமானபடி கிருமிகள் வளர்வதற்கு 14-நாளுக்குக் குறையாமலும் 24-நாளுக்கு மேற்படாமலும் பிடிக்கிறது.

எல்லா கொசுக்களுமே விஷஜுரத்தைப் பரவச்செய்யும் சக்தியுடையவைகளல்ல. பல வர்ணமுள்ள இறக்கைகளையுடைய கொசுக்களில்

அனோபிலேன் என்னும் ஜாதியைச் சேர்ந்தவைக ளுக்கே அவைகளிலும் பெண் கொசுக்களுக்கு மாத்திரமே இந்தச் சாமர்த்தியம் உண்டாயிருக் கிறது.

கொசுக்களில் மேற்சொன்ன வகைபோக மற்ற தும் மிக சாதாரணமுமான வகைக்குக் குலிஸைன்ஸ் என்று பெயர். அவை விஷஜுரத்தைப் பாவச்செய்வதில்லை; ஆனால், போகப்போக யானைக்காலில் கொண்டுவந்து விடக்கூடிய ஒரு வித கடும் ஜுரத்தை உண்டாக்குகிற பிலேரியா என்னும் கிருமிகளை ஒரு மனிதனிடத்தி லிருந்து இன்னொரு மனிதனுக்குப் பாவச்செய் கின்றன. ஆகவே கிராமங்களிலும் பட்டணங் களிலும் அவைகளைச் சுற்றிலும் உள்ள கொசுக் களையெல்லாம் அடியோடு அழிக்கவேண்டும்; ஜனங்கள் பரஸ்பரம் ஒத்துழைத்தால் இந்தக் காரியம் நிறைவேறும்.

வயது வந்த அனோபிலேன் கொசுக்கள் சுவ ரின்மேல் தங்கும்போது தம் சரீரங்களை மூலை வாட்டாக வைத்துக்கொண்டிருக்கும்; அதா வது, தலையும், துதிக்கையும் (கொசுக்கள் கடிக்கும் வாயின் பாகமும்) சரீரமும் சமரேகை யாயிருந்து கொசுவானது சுவரில் சாய்வாக ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சிறு முள்ளைப் போலக் காணப்படும்; இந்த அடையாளத்தைக் கொண்டு இந்த ஜாதிக் கொசுக்களைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். குலிஸைன் கொசுக்கள் சுவரின் மேல் தங்குகையில் அவைகளின் சரீரம் சுவர் மட்டத்துக்குச் சரியாயிருப்பதுடன் கூன்முது குள்ளவை போல் காணப்படும். அனோபிலேன் கொசுக்கள் இளங்கபில நிறமுள்ளவைகளாக வோ கருங்கபில நிறமுள்ளவைகளாகவோ இருக் கும்; குலிஸைன் கொசுக்கள் சாம்பல் நிற மாகவோ கபில நிறமாகவோ கரு நிறமாகவோ இருப்பவைகளாய் வெண்ணிறப் பட்டைகள் அல் லது கீற்றுகள் உடையவைகளாயிருக்கும். அனோபிலேன் கொசுக்களின் இறக்கைகளில் புள் ளிகளிருக்கும்; குலிஸைன் கொசுக்களின் இறக் கைகள் சாதாவாயிருக்கும்.

(தொடரும்.)

V. RAGHAVACHARLU,

Tamil Translator to Government.

ஸ்தல சரித்திரக் கதைகள்

STORIES FROM LOCAL HISTORY: THE CHOLA KINGDOM

4. வீரசோழராகிய முதலாவது பராந்தகர்

கரிக்கால சோழருக்குப் பிந்தி ஆண்ட சோழ அரசர்களில் முக்கியமானவர் பராந்தகர். இவ ருக்கு வீரநாராயண பாகேசரி வர்மன் என்ற மற்றொரு பெயருமுண்டு. இவர் பட்டத்திற்கு வந்த காலத்தில் சோழராஜ்யம் அதிக விஸ்திரண மடைந்திருந்தது. ஆதி சோழராஜ்யம் தற் கால, தஞ்சாவூர், திருச்சினாப்பள்ளி ஜில்லாக்க ளென்றும், வடக்கே காஞ்சிபுரம்வரைக்கும் எட்டி யிருந்ததென்றும் முன்னமே சொன்னோம். ஆனால் பராந்தகர் பட்டத்திற்கு வந்த காலத்தில், தற்கால சேலம் கோயம்புத்தூர் ஜில்லாக்க ளாகிய கொங்க தேசமும், தற்கால மைசூர் தேச மாகிய கர்னாட தேசமும் சோழ ஆளுகைக்குட் பட்டிருந்தன.

கரிக்கால சோழரைப் போலவே பராந்தகரும் யுத்தத்தில் ஒரு சிறந்த வீரராய் விளங்கினார். தென்னிந்தியாவின் சோரராஜ்யம் தவிர, மற்ற ராஜ்யங்கள் எல்லாவற்றையும் ஜெயித்து, அவை களைச் சோழராஜ்யத்தோடு சேர்த்து விட்டார். இவர் காலத்தில்தான் சோழராஜ்யம் தென்னிந்தி யாவில் முதன்மையடைந்தது. யுத்தத்தில் பராக் கிரமசாலியாக விருந்து அனேக தேசங்களை ஜெயித்தபடியால் இவருக்கு 'வீரர்' என்ற பெயருண்டாயிற்று.

இவர் ஜெயித்த நாடுகளில் முக்கியமானது பாண்டியநாடு. பாண்டியர்கள் அந்தக் காலத்தில் மிகவும் வலிமையும் அதிகாரமுமுடையவர்கள் பராந்தகர் பாண்டியநாட்டின்மீது மூன்றுதரம் படையெடுத்துச் சென்றார். முதல் படையெடுப் பில் பாண்டிய ராஜதானியாகிய மதுரையைப் பிடித்தார். இந்த ஜெயத்தாலுண்டான கர்வத்தி னால் 'மதுராந்தகர்' என்ற பட்டத்தை வகித் தார். இரண்டாம் படையெழுச்சியில் ஒன்று

சேர்ந்துவந்த பாண்டிய லங்கை அரசர்களின் சேனைகளை முறியடித்தார். இவ்வளவு வீரத்தனத்துடன் இவர் சண்டை செய்தபடியால் 'போரில் ராமனைப்போன்ற வீரன்' என்ற பெயர் இவருக்கு உண்டாயிற்று. மூன்றுவது படையெடுப்பில் பாண்டிய அரசனை அவனுடைய ராச்சியத்தினின்றும் துரத்தினர். பாண்டியன் லங்கைத் தீவுக்கு ஓடிப்போய் அடைக்கலம் புகுந்தான். அப்படி அவன் ஓடியும் பரந்தகர் அவனை விடாமல் பின்தொடர்ந்து சென்று லங்கைத் தீவையும் ஜெயித்துவிட்டார். அப்பால் பாண்டிய அரசன் அத்தீவினின்று சேர ராஜ்யத்திற்கு ஓட்டம் பிடித்தான்.

இவர் வீரராக விளங்கினதன்னியில் ஓர் சிறந்த பக்தராகவும் விளங்கி வந்தார். அனேக கோவில்கள் கட்டி அவைகளுக்கு ஏராளமான மான்யம் விட்டார். ஹிந்துமதத்தைப் பரவச் செய்து, பிராமணர்களுக்குச் சர்வ மான்யம் கொடுத்தார். சிதம்பரம் கோவிலில் நடராஜர் நடனம் செய்கின்ற கனகசபையைக்கட்டி, அதைத் தங்கத்தினல் நிரப்பினவர் இவரென்று சொல்லப்படுகிறது. இதனல் இவர் ஒரு சிவபக்தரென்றும், வீரநாராயண கேசரி வர்மனென்று இவர் பெயர் பூண்டமையால், இவர் ஒரு விஷ்ணு பக்தரென்றும் தெரிகிறது. இவருடைய ராஜதானிகள் தஞ்சாவூரும் காஞ்சிபுரமுமே.

5. தஞ்சாவூர் சிவாலயம்; ராஜ ராஜ சோழர்

சோழராஜ்யம் பரந்தகர் காலத்தில் பிரஸித்தி அடைந்ததென்று சொன்னேம். அவருக்குப் பிற்பட்ட சோழ அரசர்களில் மிகவும் கீர்த்தியடைந்து பேர்பெற்றவர் ராஜராஜ சோழர். இவரும் போரில் ஒரு சிறந்த வீரர். இவருடைய சேனையும் ஒரு சிறந்த சேனை. ஆகையால்தான் இவர் தென்னிந்தியா முழுமையும் ஜெயித்து அரசாண்டு வந்தார். இவர் காலத்தில் சோழராஜ்யம் அதிக உன்னத பதவியடைந்தது.

பரந்தகர் காலத்தில் சேரராஜ்யம் ஜெயிக்கப்படவில்லை என்று சொன்னேம். ஆகையால் ராஜராஜ சோழர் சேரராஜ்யத்தின்மீது படையெடுத்து, சேரனுடைய கடற்சேனையையும், துறைமுகப் பட்டணங்களையும் அடியோடு அழித்துவிட்டுச் சேரனை தனக்குக் கப்பங் கட்டும்படி செய்தார். பாண்டிய தேசமும், கலிங்க தேசமும், லங்கைத் தீவும் இவரால் ஜெயிக்கப்பட்டன. இவர் ஜெயித்த தேசங்களைத் தஞ்சாவூர் சிவாலய சுவர்களிலுள்ள கல் வெட்டுகளால் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ராஜ ராஜ சோழர் யுத்தத்தில் பேர்பெற்றது மன்னியில், தன் ராஜ்யத்தில் சண்டை சச்சரவன்னியிலும், திருடர் பயமன்னியிலும், அரசாட்சி செய்வதில் பேர் பெற்றவர். இவர் காலத்தில் ஜனங்கள் சுகமாக வாழ்ந்தார்கள். ராஜராஜர் குடிகளின் நன்மைக்காக அதிக பாடுபட்டு வந்தார். அனேக கோவில்களும் கட்டினர்.

அவைகளில் முக்கியமானது தஞ்சாவூரிலுள்ள சிவாலயம். இது ஒரு அழகான ஆலயம் (இவ்வாலயத்தின் படமொன்று சென்ற செப்டம்பர் மாதச் சஞ்சிகையில் தொகுதி 4, 119-ம் பக்கத்தில் பிரசுரித்திருக்கிறது.) இதன் கோபுரம் எவ்வளவு நேர்த்தியாக விருக்கிறது பாருங்கள்! இதன் உயரம் சுமார் இருநூறடி விருக்கலாம். இந்த ஆலயத்தில் ஒரே கல்லால் செய்யப்பட்ட பேர்போன பெரிய நந்தி ஒன்று இருக்கிறது. இப்பேர்ப்பட்ட நந்தி மற்றக் கோவில்களிலில்லை.

ராஜ ராஜர் விவசாயத்தை விருத்தி செய்வதற்காக அனேக கால்வாய்கள் வெட்டுவித்தார். இவர் காலத்தில் நிலங்கள் திருத்தமாக அளக்கப்பட்டு வந்தன. கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர் முதலிய கவிகள் இவர் காலத்திலிருந்தார்களென்றும், இவரால் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்தார்களென்றும் தெரிய வருகிறது.

G. இரத்தினம் பிள்ளை பி.ஏ., எல்.டி.

நியாயமாலை

POPULAR MAXIMS EXPLAINED

अन्धचटक न्यायः

9. அந்தசடக ந்யாயம்

ஒரு குருடன் ஒரு வழியே போய்க்கொண்டிருந்தான். திடீரென்று ஒரு சிட்டுக்குருவி அவன் கையில் வந்து உட்கார்ந்தது. அவன் அதைப் பிடித்துக்கொண்டு ஸந்தோஷப்பட்டான்; என்பது இந்நியாய ஸம்பந்தமான கதை. நாம் எதிர்பாராமலிருக்கையில் திடீரென்று ஒரு நன்மை நமக்கு வருங்கால் இந்த ந்யாயம் உபயோகப்படும். வந்து உட்கார்ந்த குருவி குருடன் கையிலிருந்து தப்பி ஓடிவிடலாம், அது போலத் தற்செயலாய் வந்த ஸுகம் திடீரென்று போய் விடலாம். ஆகவே தற்செயலாய் வரும் ஸுகங்களை எண்ணி ஸந்தோஷிப்பதில் பயனில்லை. அவ்வாறு செய்தால் அவைகள் நீங்குங்கால் பெருந் துயரத்திற்கு நாம் ஆளாக வேண்டி வரும்.

अन्धपरंपरा न्यायः

10. அந்தபரம்பரா ந்யாயம்

'விஷயம் விளங்காக் குருடன் ஒருவன் வேறு ஒரு குருடனிடம் போய்க் கேட்டானும். அவனுக்கு அவ்விஷயம் விளங்காமலிருந்த போதிலும் தன்னைக் கேட்டமட்டில் விடக்கூடாதென்று, தெரிந்தவன்போல அவனுக்கு உபதேசித்தான். இந்த விஷயம் கேட்டவனுக்கு எவ்வாறு பயன்படும்? ஒரு குருடன் மற்றொரு குருடனுக்கு வழி காட்டிப்போனால் எவ்வாறு இருவரும் குழியில் விழுவார்களோ, அதுபோலக் குருடனைக் கேட்ட குருடன் அதோகதியை அடைவான் என்பதற்கு என்ன சந்தேஹம்' என்பதே இந்நியாய ஸம்பந்தமான கதை. உலகில் நல்ல அறிவில்லாவிடினும், சிறந்த அறிவுள்ளதாகப் பாசாங்கு செய்து குருவாக விளங்கி அரைகுறையாய் விஷயங்களைப் போதித்து ஸத்சிஷ்யர்களை மோசம் செய்து வீழ்த்தும் மஹானுபாவர்கள் விஷயத்தில் இந்த நியாயம் பிரவர்த்திக்கும். ஸாதாரண உலகவியவஹாரத்தில் அம்மாதிரி வேஷம் போட்டு மோசம் செய்வது கொடியவர்கள் வழக்கம். மத விஷயத்தில் குருவென்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு சிஷ்யர்கள் செய்யும் ஆராதனையைத் தாங்க யோக்யதையின்றி அவைகளுக்கு ஈடுபட்டு ஸுகமாய் வாழ்ந்து சிஷ்யர்களுக்கும் ஒருவித அசிரத்தையை மதவிஷயங்களில் உண்டாக்கும் பரமகுருக்கள் அநேகர் இக்காலத்தில் காணப்படுகின்றனர். இவர்கள் உபதேசங்கள் எல்லாம் அந்த பரம்பரை என்றே கூறலாம். இவ் விஷயமாகக் **கடவல்லியிலும்** பின்வரும் வாக்கியம் காணப்படுகின்றது. 'அக்ஞானத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தும், தாங்கள் தீரர்கள், பண்டிதர்கள் என்று எண்ணி இறுமாந்து, மூடர்கள் அநேக கெட்ட வழிகளில் சுழன்று, குருடனால் நடத்தப்பட்ட குருடன்போலத் தயங்கித் தவிப்பார்கள்?

अपवाद न्यायः

11. அபவாத ந்யாயம்

ஒரு வஸ்துவில் அதனுடன் ஸம்பந்தப்படாத மற்றொரு வஸ்து தோற்ற மாத்திரமாகக் காணப்படுங்கால் பகுத்தறிவால், தோற்றம் பொய், வஸ்துவின் ஸ்வரூபம் இன்னது என்று உணருவதற்கு அபவாத யுக்தி என்று பெயர். ஒரு ஸ்படிகத்தின் அருகாமையில் ஒரு நீலோத்பலம் கிடக்குங்கால் அது நீல நிறமாகத் தோன்றும். இதை நன்கு ஆராய்ந்து ஸ்படிகம் நிறமற்றது அதில் தோன்றும் நீலம் புஷ்பத்தினது என்று தெளியுங்கால் இந்நியாயம் உபயோகப்படும். இது அத்யாரோப ந்யாயத்தோடு ஸம்பந்தப்பட்டது. அத்யாரோபத்தைப் பற்றி 110-ம் பக்கம் 5-ம் எண்ணில் கூறியவிடத்து இது வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் உபயோகப்படும் விதத்தை நன்கு விவரித்திருப்பதைக்காண்க,

अर्धजरती न्यायः

12. அர்த்தஜரதீ ந்யாயம்.

ஒரு விட புருஷன் ஒரு தாஸியிடம் அவள் யௌனகால முழுவதும் மிக அன்புடன் இருந்து விட்டு, அவளுக்குக் கிழத்தனம் வந்ததும் முன்னிருந்த அன்பு குறைய அவளைத் தன் ஸுகானுபவமாத்திரம் கைக்கொண்டு மற்றைய விஷயங்களில் உபேக்ஷை செய்துவிடுவான். இது இந்த நியாயத்தின் ஸாரம். ஸாதாரணமாக சில வாதிகள் வேத வேதாந்தங்களில் தமது நிலைக்கு வேண்டியவைகளைக் கைக்கொண்டு மற்றவைகளைத் தள்ளிவிடுவது வழக்கம். தள்ளவேண்டியவற்றில் சிலவற்றைத் தமக்கனுகூலமாகவும் பொருள்படுத்துவது உண்டு. இக்காலத்தில் கல்யாண விஷயம் மற்றைய பொது விஷயம் ஆகிய இவைகளைச் சீர்திருத்தி முயற்சி உடைய அவஸரக்காரர்களும் இத்தகையவர்களே. இவர்கள் விஷயத்தில் இந்நியாயம் உபயோகப்படும்.

अशोकवनिका न्यायः

13. அசோகவனிகா ந்யாயம்

எல்லா லோகங்களையும் கதறக்கதற அடித்த லங்கேசனுன ராவணன், ஸ்ரீராமர் பெண்சாதியாகிய ஸீதாதேவியைத் தந்திரமாக ஒருவருமில்லாமலிருக்கையில் தூக்கிச் சென்று தன் பட்டணத்திற்கு அலங்காரமாகவிருந்த அசோகவனத்தில் வைத்தான். இந்தக் கதையைக் கேட்டு வருகையில் ஸீதையை அசோகவனத்தில் ஏன் ராவணன் கொண்டு வைக்கவேண்டும்? வேறெங்கேயாவது வைக்கக்கூடாதா? என்ற ஒரு கேள்வியை உண்டாக்கினுல் எப்படிப் பதில் உரைப்பது? என்னமோ அங்கேதான் ராவணன் கொண்டு வைத்தான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதைத்தவிர காரணம் வேறென்றும் ஏற்படாது. மேலும் ராவணன் அங்கு வைக்காது வேறு எங்கேயாவது கொண்டுபோய் வைத்தால் அங்கு தான் ஏன் வைக்கவேண்டும் என்று இம்மாதிரி கேள்விக்கு இடனில்லையோ. ஆகவே இந்தக் கேள்விக்குப் பயன் ஒன்றுமில்லை. இதற்கு எப்பொழுதும் பதில்கூறவும் முடியாது என்றே சொல்லவேண்டும். ஆகவே பயனற்ற கேள்விகள் பிறக்குமிடத்தில் இந்த நியாயத்தை உபயோகப்படுத்திப் பதில் கூறவேண்டும். மாயை உண்மையில் இல்லாததாயிருப்பின் அது எவ்வாறு ப்ரஹ்மத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டு உலகை உண்டாக்கும்? என்ற ஒயாக்கேள்வி ஒன்று வேதாந்த சாஸ்திரத்தில் உண்டு. இது பதில் கூற முடியாத கேள்வி. மேலும் இதைப்பற்றி விசாரிப்பதில் இப்பொழுதிருக்கும் பந்தங்களைவிட்டு நீங்குவதற்கு ஸஹாயம் ஒன்றும் இல்லை. ஆகவே இதுவும் அசோகவனிகா ந்யாயமாக இருக்கின்றது என்னலாம்.

இந்நியாயத்திற்கு வேறு ஒருவிதப்பொருளும் உண்டு. அசோகவனத்தில் சென்றுல், அவ்விடத்தில் நல்ல நிழல் வாஸனைகள் முதலிய ஸுகங்களிருப்பதால் அதைவிட்டு வேறிடத்திற்குப் போகவேண்டும் என்ற ஆசை எழும்பாது, திருப்தி உண்டாகிவிடும். எந்த விஷயத்தைப் பற்றுங்கால் மேல் ஆசை கிளம்பாது திருப்தி உண்டாகுமோ அதன் விஷயமாக இந்த நியாயத்தை உபயோகப்படுத்தலாம். பரம்பொருளை உள்ளபடி அனுபவித்தறிந்து விட்டால் வேறு ஒன்று ஆவசியகமில்லை என்பது நிச்சயமாதலால் இந்த விஷயத்திலும் இந்நியாயம் பொருந்தும்.

अश्मलोष्ट न्यायः

14. அச்மலோஷ்ட ந்யாயம்

ஓடுகளைக் காட்டிலும் கல்லும்; கல்லைக்காட்டிலும் கறுங்கல்லும்; அதைக் காட்டிலும் மலையும் மிகக் கடினமானவைகள். ஆகவே ஒன்றைவிட ஒன்றன் ஏற்றத்தாழ்வு ஒழுங்குகளைக்கூறுங்கால் இந்த ந்யாயத்தை உபயோகப்படுத்தலாம். சரீரத்தைவிட இந்திரியங்கள் ஸூக்ஷ்மம், அதைவிட மனம், புத்தி, கற்பனுசக்தி, அந்தராத்மா ஆகிய இவைகள் முறையே அதி ஸூக்ஷ்மம் என்ற கீதாவாக்யமும்; எல்லா ஜந்துக்களையும்விட மனிதன்மேல், அவனைவிட ஈச்வரன் எவ்வளவோ மேல் என்ற சாஸ்திர வாக்கியமும் இந்நியாயம் உபயோகப்படக்கூடிய விடங்களே.

மாக்ஷிமை தங்கிய நமது சக்கிரவர்த்தினி மேரி மஹாராணி

HER MAJESTY QUEEN MARY

(A LIFE SKETCH)

இவர் கென்ஸிங்டன் அரண்மனையில் பிறந்தார். இவர் இங்கிலாந்திலே ரீச்மாண்டு என்னும் ஊரிலே ஒயிட்லாட்ஜு என்னும் மாளிகையில் வளர்ந்து வந்தார்கள். அவர்களுடைய தாய் தந்தையர்கள் ஆங்கிலேய அரசர்களது வம்சத்தில் தோன்றினவர்கள். அவ்வம்மையும் சகோதரர்களும் கென்ஸிங்டென் ஒடி தோட்டங்களில் ஸாதாரண பிள்ளைகள்போல விளையாடுவதுண்டு. இவர்கள் பிளோரென்ஸ் (Florence) பட்டணத்தில் சித்திரமெழுதி வர்ணங்கொடுத்தல், ஸங்கீதம், பாஷைகள் ஆகிய இவைகளைக் கற்றுக்கொண்டார்கள். இவர்களுக்குப் பியானோ வாசிக்கும் திறமையும், நான்கு பாஷைகளிலும் தெளிவாய் ஸம்பாஷிக்கும் சக்தியும் உண்டு. இவர்கள் தம் தாயார் பொதுதர்ம விஷயமாக எந்தச் சங்கத்துக்குப் போனபோதிலும் தாயோடு தாமும் எப்பொழுதும் போவது வழக்கம். தன் தாயாருக்காகக் காலையிலும் மாலையிலும் தாங்கள் எழுதுவது உண்டு. இவர்கள் தாயார் (Needle-work Guild) தையல்வேலை சங்கத்திற்கு அக்கிராஸநாதிபதியாய் இருந்தார்கள். அச்சங்கத்திலிருந்து தைத்துவரும் சட்டைகளிலிருந்து ஆஸ்பத்திரிகளுக்கு அனுப்புவதற்காகப் பிரயோசனமுள்ள சட்டைகளைத் தெரிந்தெடுப்பார்கள். அருகாமையிலுள்ள எளியவர்கள் வீட்டுக்குத் தாயோடு போவது முண்டு. கல்வியில் மெத்த தேர்ச்சி யடைந்தார்கள். இவர்கள் நமது மாட்சிமை தங்கிய சக்கிரவர்த்தியை மணந்தபொழுது தேசம் எங்கும் உண்டான சந்தோஷம் இவ்வளவு என்று சொல்லி முடியாது. இவர்களுக்குத் தங்கள்பிள்ளைகளை ஜாக்கிரதையுடன் வளர்ப்பதில் அதிக கவனமுண்டு. குதிரையேறிச் சவாரி செய்தாலும் நந்தவனத்தில் உலாவப் போனாலும் தானும் பிள்ளைகளுமாகப் போவது வழக்கம். அடிக்கடி இவர்களோடு தகப்பனாரும் கூடியிருப்பதும் உண்டு. பிள்ளைகளுக்குச் சரியாய் கல்வி கற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமென்பது இவர்களுக்கு ஒரு பெரிய கவலை. பிள்ளைகளை இன்னவிதமாய்ப் படிப்பிக்க வேண்டும் என்று தானே ஏற்பாடு செய்தார்கள். விளையாட்டாகவேகற்பிக்கின்ற கிண்டர்கார்ட்டன் போதனா முறையை அனுஷ்டித்துத் தன்பிள்ளைகளுக்கும் பாடங்களைப் படிப்பித்து வந்தார்கள். தனது குழந்தைகளது மனதில் அடக்கம், சுயநயத்தைக் கருதாமை,ஜீவகாருண்யம், தெய்வபக்தி, முதலிய மேன்மையான குணங்கள் உதிக்கும்படி செய்தார்கள். 1905௵ மாட்சிமை தங்கிய சக்கரவர்த்தியோடு இந்தியாவுக்கு விஜயஞ்செய்தார்கள். அப்போது தன், அரிய சிறிய குழந்தைகளைக்கூட அழைத்துக்கொண்டு வாராமல் இங்கிலாந்திலேயே விட்டுவிட்டு வந்தார்கள். இவர்கள் நமது இந்திய தேசத்திலும் இந்திய சகோதரிகளிடத்தும் வைத்திருக்கின்ற அன்பு அதிக மிகுதி. ‘இந்தப் பிரயாணத்தின் முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்று என்னுடைய இந்து சகோதரிகளில் அநேகரைக் கூடியவரைக்கும் பார்க்கவேண்டுமென்பதே. ஏனென்றால் நீங்கள் உண்மையாய் என்ன விதமாய் ஜீவனம் செய்கிறீர்களென்பதை நான் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நேரில் பார்க்கிறேனோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு இந்திய ஸ்திரீகளிடத்திலுள்ள புகழத்தக்க உயர்ந்த குணங்களை அறிந்து அவைகளுக்காக ஆச்சரியத்துடன் நன்கு மதிப்பேன் என்று நான் நம்புகிறேன்’என்பதாக மாட்சிமை தங்கிய சக்கிரவர்த்தினி 1905-ம் ௵ நவம்பர்மீ 11உ பம்பாய் மாதர்களிடம் சொன்னார்கள். அப்பொழுது பம்பாயிலுள்ள சீமாட்டிகளெல்லாம் நமது

* A paper read at the meeting of the National Indian Association, Kumbakonam Branch by Miss A. Govindaraja Mudaliar.

சக்கிரவர்த்தினிக்கு விலை உயர்ந்த வஸ்துக்களை வெகுமதியாகக் கொடுத்தார்கள். மேற்படி செய்தியைச் சமாசாரப் பத்திரிகையின் மூலமாய் தெரிந்துகொண்டுதான் என் தாயார் பாசினலே இரண்டு நேர்த்தியான பெரிய விசிறிகள் தன்கைப் பட செய்து தன் இராஜ விசுவாஸத்திற்கு அறிகுறியாக அவர்கள் சென்னைப் பட்டணத்தை விஜயம் செய்யும்பொழுது அவர்களுக்கு வெகுமதியாகத் தபால் மூலமாக அனுப்பினார்கள். "அவ் விசிறிகளை அவர்கள் மனமகிழ்ச்சியுடன் அங்கீகரித்தார்கள். கிறிஸ்துபிறந்த பண்டிகையன்று குவாலியரில் இங்கிலாந்திலிருந்து தன்னோடு கொண்டுவந்த பொம்மைகள், இன்னும் மற்ற விளையாட்டுச் சாமான்களையும் இந்திய பாலர்களுக்கு இனமாகக் கொடுத்தார்கள். சென்னையில் விஜயம் செய்தபொழுது மாகூஷிமைதங்கிய சக்காவர்த்தியும் சக்காவர்த்தினியும் பார்ப்பதற்கு ஆவலுடன் வந்திருந்த ஒரு சிறுவனுக்கு காயம் உண்டாகி ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போகப்பட்டான். இதைக்கேட்டு அவனுடைய தேக நிலைமையைத் தனக்கு அடிக்கடித் தெரிவிக்கும்படி சர்ஜியன் ஜெனரல் அவர்களை அனுப்புவித்தார்கள். இதனுலேயே அவர்கள் இந்தியரிடத்தில் தாயினும் மிக்க அன்புள்ளவர்களென்றே தெரிகிறது. இந்திய மாதர்களது சீர்திருத்தத்திற்காக இங்கிலாந்திலே ஏற்பட்டிருக்கும் நேஷனல் இந்தியன் அஸோஸியேஷனுக்கு மாதாவாக இருக்கின்றார்கள். மாகூஷிமை தங்கிய சக்காவர்த்தியும் சக்கரவர்த்தினியும் நோயற்ற வாழ்வுங் குறைவற்ற செல்வமும் பெற்று நீடூழிகாலம் நமது தேசத்தை விவரமாக ஆளும் படிக்கு ஈசுவரன் கிருபை செய்வாராக.

பொய்.—மனோசாக்ஷிக்குவிரோதமாய்ப்பேசித் தன் பப்படுவதே பொய்யாகும். இப்பொய் பலவகையாகும். ஜீவனோபாயமாய் ஊதியத்திற்கு ஆசைப்பட்டும் நேர்ந்த நஷ்டத்திற்குப் பயந்தும் பொய் சொல்லுவார்கள். சிலர் தாமியற்றிய தப்பிதத்தினின்றும் தப்பித்துக்கொள்ளுவதற்குப் பொய் பேசுவார்கள். செய்த குற்றத்தைப் பொய் சொல்லாமல் ஒப்புக்கொண்டவர்களுக்குத் தண்டனை கிடையாது. அப்படிக் கிடைப்பினும் சிறிய தண்டனையே கிடைக்கும். இங்ஙனமின்றிக் குற்றத்தை மறைக்கும் பொய்யர்கள் அகப்பட்டு விட்டால் அவர்களுக்குக் கிடைப்பது கடிய தண்டனையே.

உபநிஷத் ரத்தினமாலா
SUMMARY OF THE MINOR UPANISHADS

13. வஜ்ரஸூசிகோபனிஷத் [36]

முனிவர்கள்எதை உணர்ந்ததும் அத்யாச்சரியமான பிராஹ்மண்யத்தை அடைகிறார்களோ அந்த த்ரைபத பிரஹ்மத்வமாக நான் இருக்கிறேன் என்று சிந்திக்கிறேன். ஸச்சிதானந்த ரூபமாயும் எல்லோருடைய மனோ விருத்திகளுக்கும் ஸாக்ஷியாயும் வேதாந்தங்களால் உணர்த்தக் கூடியதாயும் அனந்த ரூபியாயும் உள்ள பிரஹ்மத்தை நமஸ்கரிக்கிறேன். அக்ஞானிகளைத் தூஷிப்பதாயும்,ஞானக்கண் ணுடையோர்களைப் பூஷிப்பதாயும், அக்ஞானத்தை வேரறுப்பதாயும் உள்ள வஜ்ஜிரஸூசியைச் சொல்லுகிறேன்.

'பிரஹ்ம, க்ஷத்திரிய, வைசிய,சூத்திரர் என வருணங்கள் நான்கு. அவைகளுள் பிராஹ்மணனே மிகச் சிறந்தவன்' என்று வேதங்கள் எல்லாம் கூறுகின்றன. இவ்விஷயமாகப் பின்வரும் சங்கைகள் பிறக்கும். 'பிராஹ்மணன் என்பவன் யார்? ஜீவன் பிராஹ்மணனா? தேஹம் பிராஹ்மணனா? ஜாதி பிராஹ்மணனா? க்ஞானம் பிராஹ்மணனா? கருமம் பிராஹ்மணனா? தார்மிகன் பிராஹ்மணனா?

ஜீவனை பிராஹ்மணன் என்று சொன்னால் முக்காலங்களிலும் பலதேசங்களிலும் உள்ள ஜீவன் ஒரே ரூபமாயிருப்பதாலும், ஒரு ஜீவனுக்கே கருமவசத்தால் அநேக தேஹங்கள் ஏற்படுவதாலும் இதற்கு விரோதம் ஏற்படும்.

தேஹம் பிராஹ்மணன் என்று கூறுவோமா? சண்டாளர் முதலியோர்களது சரீரங்களும் பஞ்சபூத ஸம்பந்தமாக ஏற்பட்டிருப்பதால் தேஹங்களில் தாரதம்யம் இல்லை. ஜனனமரண முதலிய மாறுபாடுகள் எல்லாத்தேஹங்களுக்கும் பொது. மேலும் பிராஹ்மணன் வெளுப்பு, க்ஷத்திரியன் சிவப்பு, வைசியன் மாகிறம், சூத்திரன் கறுப்பு என்ற ஒழுங்கும் இல்லை. ஆகவே தேஹத்திற்குப் பிராஹ்மண்யம் கூறலாகாது.இவ்வாறு சொன்னால் தாய் தந்தையர் முதலிய உறவினர்கள் பிணத்தைத் தகனம் செய்வதால் புத்திரர் முதலியவர்

களுக்குப் பிரஹ்மஹத்தி தோஷம் உண்டாகும் என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிவரும்.

ஜாதியால் பிராஹ்மண்யம் ஏற்படும் என்று கூற இடமில்லை. மனிதனல்லாத மற்றைய பிராணிகளிடமிருந்தும் மஹரிஷிகள் உண்டாயிருக்கிறார்கள். ரிச்யச்ருங்கர் மானிடம் உண்டானவர்; கௌசிகர் குசத்திலிருந்தும்; ஜம்பூகர் நரியினிடமிருந்தும்; வால்மீகர் புத்திலிருந்தும், வியாஸர் செம்படவப் பெண்ணிடமிருந்தும், கௌதமர் முயலிடமிருந்தும்; வசிஷ்டர் ஊர்வசியினிடமிருந்தும், அகஸ்தியர் கலசத்திலிருந்தும் உதித்தார்கள். இவர்களுக்கு ஜாதியினால் சிறப்பில்லாவிடினும் பரமஞானத்தால் உலகில் இவர்கள் விளங்கினார்கள். ஜாதிப்பிராஹ்மண்யம் என்பதில்லை.

ஆனால் ஞானஸம்பந்தம் பிராஹ்மண்யம் என்னலாமே? க்ஷத்திரியர் முதலிய மற்றைய வர்ணத்தாரிடத்தும் பரம்பொருளைப் பற்றிய அறிவு காணப்பட்டதால் அவர்களைப் பிராஹ்மணர்கள் என்று ஸாதிக்கவேண்டிவரும். ஆதலால் இவ்வாறும் கூறவிடமில்லை.

கருமம் பிராஹ்மணன் என்றாலோ, எல்லா பிராணிகளுக்கும் மூன்றுவித கருமங்களும் இருப்பதால் அவர்கள் எல்லோரும் கருமவசத்தராக விருப்பதாலும் இவ் விஷயத்தில் ஏற்றத்தாழ்வு கூறவேண்டிவரும்.

தருமம் செய்பவனே பிராஹ்மணன் என்றுவன் கூறலாகாது? க்ஷத்திரியன்முதலான அநேகரிடத்தும் பணச்செலவு தருமம் முதலிய ஸத்குணங்கள் காணப்படுவதால் இவ்வாறு கூறிவிட முடியாது.

பின்பு யார்தான் பிராஹ்மணன்?

ஜாதி குணக்கிரியைகளற்றதாயும், இரண்டற்றதாயும், (பசி, தாகம், சோகம், மோஹம், கிழத்தனம், மரணம் என்ற) ஷடூர்மிகளற்றதாயும், (இருத்தல், உண்டாதல், வளருதல், திரிதல், குறைதல், நசித்தல், என்ற) ஷட்பாவ விகாரங்களற்றதாயும், ஸத்திய க்ஞானனந்த அனந்த ஸ்வரூபமாயும், நிர்விகல்பமாயும், மனஸ் ஸங்கல்பங்கள் எல்லாவற்றிற்கு ஆதாரமாயும், எல்லாப் பூதங்களிடத்தும் அந்தர்யாமியாகப் பரவியிருப்பதாயும், உள்ளும் வெளியும் ஆகாசம்போல இடையற்று நிறைந்திருப்பதாயும், அகண்டானந்த ஸ்வபாவமாயும், ஒப்புயர்வற்றதாயும், அனுபவித்தே அறியத்தக்கதாயும், அபரோக்ஷமாக பிரகாசிப்பதாயும், உள்ள ஆத்மாவை, உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல நேராக அனுபவிப்பவன், எவனாயிருந்தபோதிலும், கிருதக்கிருத்யனகி, (காம க்ரோதம் லோபம் மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம்) என்ற அரிஷட்வர்கள் அற்றவனாய், (சமம், தமம், உபரதி, திதிக்ஷை, ஸமாதானம் சிரத்தை என்ற) ஷட்க ஸம்பத்திக்களைப் பூர்ணமாக அடைந்து, ஸங்கல்பம், திருஷ்ணை, ஆசை, மோஹம், முதலியவைகள் நீங்கப் பெற்றவனாய், அஹங்காரம் முற்றிலும் ஒழிந்த மனமுடையவனாய் இருப்பவன் யாரோ அவன்தான் பிராஹ்மணன்; என்பது வேதங்களின் அபிப்பிராயம். வேறு எவ்விதத்திலும் ப்ராஹ்மண்யம் ஸித்திக்கவே மாட்டாது. ஆகையால் ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாயும், அத்வதீயமாயும் இருக்கிற பிரஹ்மத்தை எப்போதும் பாவனை செய்யவேண்டும்.

14. கைவல்ய உபநிஷத் [12]

(நித்தியாநித்திய வஸ்து விவேகம், இஹாமுத்ராத்பல போகவிராகம், சமாதி ஷட்க ஸம்பத்து, முமுக்ஷுத்வம் என்ற நான்கு ஸாதனங்களைப் பெற்ற) பின்பு ஆச்வலாயினர் பிரஹ்மாவிடம் போய் 'ஓ பகவானே! மேலானதாயும், பெரியோர்களால் ஆராதிக்கத்தக்கதாயும், மறைவாயும், பாபத்தை நீக்கிப் பரமபுருஷனை அடையும்படி செய்வதாயும் உள்ள பிரஹ்மவித்தையை உபதேசிக்கவேண்டும்' என்று மஹா விநயத்துடன் கேட்டார். அதற்குப் பிரஹ்மா கூறுகிறார்:—

'சிரத்தை பக்தி தியானம் என்ற யோகங்களாலேயே அறியவேண்டும். கர்மம், புத்ரன், பொருள், ஆகிய இவைகள் மோக்ஷஸாதனங்களாகா. மிகச்சிறந்ததாயும், இருதய குஹையிலிருப்பதாயும், உள்ள அந்தப் பிரஹ்மத்துள், வேதாந்த ஞானம், ஸந்நியாஸம், யோகம் முதலியவைகளால் ஏற்படும் பரிசுத்தம் ஆகிய இவைகளையுடைய யதிகள், பிரவேசிக்கிறார்கள். அவர்கள் ஜன்ம முடிவில் பரமபதத்தில் பரமாத்மாவை அடைந்து முற்றிலும் விடுபடுவார்கள்.

'தனிமையான விடத்தில் பரிசுத்த மனதுடன் கழுத்து தலை தேஹம் இவைகளை ஒழுங்காய் வைத்துக்கொண்டு ஸுகாஸனத்தில் இருந்து, ஆசிரமங்களுக்கு அப்பாற்பட்டவனாய், இந்திரியங்களை அடக்கி, தன் குருவைவணங்கிசுத்தமனதில் பின்வருமாறு பரமாத்மாவைத் தியானிக்கவேண்டும். பரிசுத்தர், துக்கமற்றவர், மனவாக்குக் கெட்டாதவர், காணமுடியாதவர், அனந்தரூபர், சிவர், சாந்தர், மோக்ஷஸ்வரூபர், மாயா காரணர், அடிமுடி நடுவெற்றவர், ஒப்புயர்வற்றவர், எங்கு நிறைகின்ற பொருள், ஞானனந்த ஸ்வரூபி, உருவற்றவர், ஆச்சர்யகரர், பிரபு, முக்கண்ணர், நீலகண்டர், சாந்தர், உமையோடு சேர்ந்தவர், என்று தியானிக்கவேண்டும். இவ்வாறு செய்யும் முனிவர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷியாகி, அக்ஞானத்திற்கு அப்பாற்பட்டு, பூதங்களின் ஆதிகாரணமான பரம்பொருளை அடைகிறார்கள். இப்பரம்பொருளே இந்திரன், பிரஹ்மா, சிவன், நாசமற்றவர், உத்தமர், விஷ்ணு ஸ்வயம்பிரகாசர், பிராணன், காலன், அக்னி, சந்திரன். முக்காலங்களிலும் உள்ளவைகள் எல்லாம் இவரே. நித்யமான இவரை அறிந்து மிருத்யுவைத் தாண்டவேண்டும். முக்திக்கு வேறு வழியே இல்லை. எல்லாவற்றில் தன்னையும், தன்னுள் எல்லாவற்றைப்பார்க்கும் திறனுடையவன் பரப்பிரஹ்மத்தைஅடைகிறான். மற்ற

யாது காரணத்தாலும் இக்நிலை கைகூடாது. தேஹம் தான் அடி அரணிக்கட்டை. பிரணவம்தான் மேல் அரணிக்கட்டை (மத்து) அப்பியாஸம் என்ற கடைதலைச் செய்து பண்டி தன் பாசங்களை (பந்தங்களை) எரித்து விடுகிறான்.

'அந்தப் பரமாத்துமாவே மாயையால் மூடப்பட்டு அந்தக்காரணத்துடன்சேர்ந்து சரீரத்தைஅடைந்து எல்லாவிதச் செயல்களையும் செய்கிறான். அவனே விழிப்பில் ஸகல உலக இன்பங்களையும் அனுபவித்துத் திருப்தி அடைகிறான்; கனவில் தன் மாயையால் ஏற்படும் உலகங்களில் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறான்; தூக்கத்தில் எல்லாம் ஒடுங்கிவிட அக்ஞானத்தால் சூழப்பட்டு ஸுரூபத்தை அடைகிறான்; மறுபடியும் மேல் மேலும் கர்மானுஸாரம் விழித்துக் கொண்டு தூக்கத்தை அடைந்து கொண்டே யிருக்கிறான். மூன்று புறத்திலும் (தேகத்திலும்) விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் ஜீவனிடமிருந்தே எல்லாம் உண்டாகி, எல்லாவற்றிற்கு ஆதாரமாயும், ஆனந்தமாயும், பாகுபாடற்ற அறிவாயும் உள்ள அந்த ஜீவனிடமே மூன்று புறங்களும் ஒடுங்குகின்றன.

'இவனிடமிருந்து பிராணம், மனம், இந்திரியங்கள், பஞ்சபூதங்கள், ஆகிய இவைகள் உண்டாகின்றன. எல்லாமாய், பிரபஞ்ச ஆதாரமாய் அதிநுட்பமாய் நித்தியமாயிருக்கும் ப்ரஹ்மமே நீ, நீயே அது. மூன்று அவஸ்தைகளிலும் விளங்குவது எதுவோ அதுவே பிரஹ்மம். அது நானே என்றிருந்தால் பந்தம் நீங்கும். இதுதான் மோக்ஷம். மூன்று தேஹங்களிலும் அனுபவம், அனுபவி, அனுபவவஸ்து ஆகிய இவைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட ஸாக்ஷியாகிய சின்மாத்திரமான ஸதாசிவன் நான். என்னிடமே எல்லாம் தோன்றி, நின்று, ஒடுங்குகிறது. இந்த அத்வயமான பிரஹ்மம் நானே. நான் அணுவைக் காட்டிலும் அணு; மஹான், விசித்திர பிரபஞ்சம், பழமையானவன், புருஷன், ஈசன், ஜ்யோதிஸ்வரூபன், மங்களரூபன், எனக்குக் கைகால்களில்லாவிடினும் பெரும் சக்தி யுண்டு; நான் கண்ணில்லாமல் பார்க்கிறவன், காதில்லாமல் கேட்கிறவன்; எல்லாவற்றையும் அறிபவன். ஒரே ரூபமுள்ளவன். என்னை முழுவதும் உணரமுடியாது; நான் அறிவு ரூபம். வேத ரஹஸ்யம்நானே, குருவும்நானே. எனக்குப் புண்ணியம், பாபம், நாசம், ஜன்மம், தேஹம், இந்திரியம், புத்தி, பஞ்சபூதங்களும் இல்லை. இருதயகுஹையில் உருவற்று, அத்விதீயமாகவும், ஸர்வஸாக்ஷியாகவும், ஸத் அஸத்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாகவும், சுத்தமான பரமாத்மரூபத்தை அறிந்தவர்கள் அதை அடைகிறார்கள்.

இச்சச் சதருத்ரீயத்தை எவன் உணருகிறானோ அவன் பரிசுத்தனாகிறான், எல்லாப் பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுகிறான். பிரஹ்மத்தை அண்டினவனாகிறான், அதிவர்ணாசிரமியானவன், இந்த ஜபம் செய்தால் ஸம்ஸாரத்தை நீக்கும் அறிவைப் பெறுவன். இந்த ஆத்மாவை அறிந்தால் கைவல்யபதம் கைகூடும்.

ஸுசீலா ஸ்வயம்வரம்

SUSILA SWAYAMVARAM

(134-ம் பக்கத்துத் தொடர்ச்சி)

ஸுசீலையும் அவள் சேடியாகிய ஸுநந்தையும் சுமித்திரனைப்பார்த்தார்கள். அன்றுமுதல் ஸுசீலைக்கு ஸுமித்திரனிடத்திற்காதல்பிறந்ததென்னலாம். அதை வெளியிடலுக்குப் பயந்திருந்தாள். அரசனுக்கு மட்டில் எப்படியோ ஸமாசாரந்தெரிந்து ஸுமித்திரனும் சுசீலையும் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கவொண்ணாமல் செய்யவேண்டுமென்ற கருத்துப் பிறந்தது.

சுசீலையை ஒருநாளழைத்து "கண்மணியே, கமலாலயம் என்று நமக்கு ஒரு கோட்டை, ராஜ்யத்தின் தென் பாரிசத்திலிருப்பது உனக்குத் தெரியுமே. இப்போது வஸந்தகாலம். அங்கு போய்ச் சிலகாலம் நீ வசித்தல் வேண்டும். உனக்குத் தக்க கணவன் உயர் குலத்தில் பிறந்த ராஜகுமாரனா யிருத்தல்வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனங்களைச் செய்து வருகிறேன். நீயும் உன் சேடி ஸுநந்தையும் நாளைக்கே புறப்பட ஆயத்தஞ் செய்துகொள்" என்று ஆஞ்ஞாபிக்க, சுசீலையும் பிதாவின் அபீஷ்டப்படி நடப்பதாக ஒத்துக் கொண்டாளாயினும் ஸுமித்திரன் என்னும் போர் வீரன் முகாரவிந்தத்தைத் தினமும் பார்க்கும் பாக்கியம் தனக்கில்லாமற் போவதை எண்ணி மனஞ்சற்றுச் சஞ்சலித்தது. பிதாவின் வாக்கியத்தை மீறி நடக்கவுந் துணிந்தாளில்லை.

அரசன் ஆணைப்படி மறுநாட்காலையில் ஸுசீலையும் ஸுநந்தையும் கமலாலயத்திற்குச் சென்றார்கள். அந்தக்கோட்டை நாலுபுறத்திலும் மலைகளாற் சூழப்பட்டு நடுவில் காச்மீர கண்டம்போன்ற பள்ளத்தாக்கில் அமைந்திருந்தது. கம்பநாட்டாழ்வார் இலங்கையை வருணித்தபடியே கமலாலயம் இருந்தமையால் அப்புலவர் சொன்னவற்றையே இங்கு எழுதலானோம்.

பொன்கொண் டிழைத்து மணியைக் கொடுபொதிந்த
மின்கொண் டமைத்த வெயிலைக் கொடுசமைத்த
என்கொண் டியற்றிய வெனத்தெரிகிலாத
வன்கொண்டல்விட்டு மதிமுட்டு வனமாடம். (1)

நான நாண்மலர்க் கற்பக நறுவிரை நாறப்
பானம் வாயுற வெறுத்ததா ளாறுடைப் பறவை
தேன வாவிரைச் செழுங்கமு நீர்த்துயில் செய்ய
வான யாறுதம் மரமியத் தலந்தொறு மடுத்த. (2)

குழலும் வீணையும் யாழுமென் றினையன குழைய
மழலை மென்மொழி கிளிக்கிருந் தளிக்கின்றமகளிர்

சுழலு நன்னெடுந் தடமணிச் சுவர்தொறுந் துவன்றும்
நிழலுந் தன்மையு மெய்ம்மைகண்டறிவரு நிலைமைய (3)
வாழு மன்னுயிர் யாவையு மொருவழி வாழ்
வூழி நாயகன் றிருவயி றொத்துள திவ்வூர்
ஆழி யண்டத்தி னருக்கன்ற னலங்குதேர்ப் புரவி
எழு மல்லன் வீண்டுள குதிரையு மெல்லாம். (4)
தெய்வத் தச்சனைப் புகழ்துமோ செங்கண்வா யரக்கன்
மெய்யொத் தாற்றிய தவத்தையே வியத்துமோ விரிஞ்
ஐயப் பாடிலா வரத்தையே மதித்துமோ வறியாத் [சன்
தொய்யற்சிந்தையாம் யாவறை யாதென்று துதிப்பாம்.

இவ்வாறு கமலாலயமானது எல்லா அழகும் பொருந்தியதாயிருந்தது. அதிலுள்ள உத்தியானவனத்தின் அழகும் அமைப்பும் கவிகளும் வருணிக்க முடியாதவைகள். ஸுசீலையும் ஸுநந்தையும் உலாவுதற்கேற்றதாயிருந்தது முன் கூறியபடி காலமும் இளவேனிற்பருவம்.

கமலாலயக்காவற் சேனைக்குத் தலைவனுக்கு ரேசகன் என்று பெயர். அவன் வயதில் முதிர்ந்தவன்; ராஜவிசுவாஸ முடையவன்; ஸுசீலையைத் தன்மகள்போலாதரிக்குமியல்புடையன்; ஆதலின் அரசன் தன் ஏகபுத்திரியைக் கமலாலயத்துக்கு அனுப்ப உடன்பட்டான்.

ஸுமித்திரனைக் காணும்போதெல்லாம் அரசன் கண்ணில் நெருப்புப் பொறி பறக்கும். இளங்கன்று பயமறியாததலால் ஸுமித்திரன் அரசனுடைய கோபாக்கினிக்கு எள்ளளவேனும் அஞ்சவில்லை. பதினெட்டு வயது நிரம்பின ஸுமித்திரன் புருஷ வேசியாயிருந்தான். ஒரு முறை ஸுமித்திரனுக்கே தன் ஏகபுத்திரியை மணம் புரிவிக்க அஸூயாவர்மன் நினைப்பான். இன்னுமோர் முறை தபவியின் வார்த்தையைப் பொய்யாக்க வேண்டுமென்ற பிடிவாதம் அவன் மனதிற் பிறக்கும். நல்ல எண்ணமும் கெட்ட எண்ணமும் தனித்தனியே அரசனைச் சலிக்கச் செய்தது. "உப்பொடு நெய் பால் பெய்தடினும் கைப்பறு பேய்ச்சுரையின் காய்" என்று முதியோர் சொன்னவாறு, அரசனுடைய இயல்பானது துர்க்குணமே மேலிட்டுஸுமித்திரனைக் கொலை செய்தலே தகுதி என்று தீர்மானம் அவன் மனத்திற் பிறந்தது.

ஸுசீலையும் ஸுநந்தையும் கமலாலயத்திற்குச் சென்று ஒரு பக்ஷமானவுடன் அஸூயாவர்மன் தன் ஏவலாட்களில் ஒருவனைக் கூவி "ஹரதத்தா, ஸுமித்ரனைக் கமலாலயத்திற்கு அனுப்ப உத்தேசம் செய்துவிட்டேன். அவனுக்கு வழி தெரியாது; நீ பாதிதூரம் அவனுக்கு வழிகாட்டிவிட்டுத் திரும்பிவா: நாளையே போவதற்கு ஆயத்தஞ்செய்" என்றான். ஹரதத்தனும் ஸம்மதித்தான்.

அரசன் ஸுமித்திரனை யழைத்து, "பிள்ளாய், நமது ராஜ்யத்தில் கமலாலயமென்று ஒரு கோட்டை யிருக்கிறது. அக்கோட்டையின் காப்புச் சேனைத் தலைவன் ரேசகன். அவனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதித் தருகிறேன். அதை நீயே அவனிடத்தில் சேர்த்தல் வேண்டும். நாளைக்கே புறப்படவேண்டும். தாமசமாகாது. ஹரதத்தன் உனக்குத் துணையாக வருவான்" என்றான். ஸுமித்திரன் அரசனை வணங்கி ஆஞ்ஞைப்படி நடக்கக்காத்திருப்பதாகச் சொல்லி விடைபெற்று அரண்மனைக்கு வெளியே போனான்.

மறுநாள் உதயத்தில் ஹரதத்தனும் ஸுமித்திரனும் வெவ்வேறு அசுவங்களில் ஏறிக்கொண்டு பிரயாணம் போனார்கள். வழிகளில் மேடுகளும் பள்ளங்களும் காடுகளும் மிகுதியாக இருந்தன. இரண்டு நாள் பிரயாண முடிந்தவுடன் ஹரதத்தன் "இந்தமட்டில்தான் உனக்குத் துணையாக இருக்கும்படி அரசன் ஆணை; இனி நீ ஒண்டியாய்த்தான் போதல்வேண்டும். காட்டில் புலி கரடிகள் மிகுதி: பைசாசங்களும் அனேகமுளவாம்: நரமாமிசபக்ஷிணிகளாகிய இராக்ஷஸர்களும் சில இங்கு வருவார்களாம். நீ ஜாக்கிரதையாகப் போதல்வேண்டும். அரசன் உன்னிடத்திற் கொடுத்திருக்கிற கடிதத்தை ரேசகனிடத்தில் கொடுத்த நிமிஷத்தில் நீ ஸகல ஸாம்பிராஜ்யத்தையும் அடைவாய். ஸுகமாய்ப் போகலாம்" என்று சொல்லிக் குதிரையைத் தட்டிவிட்டு இமைக்குமுன் கண்ணிற்படாமல் மறைந்து விட்டான்.

ஸுமித்திரன் மனஞ்சற்றுக் கலங்கிற்று; ஆயினும் ஸஹஜமான தீரம் அவனைக் கைவிடவில்லை. ஹரதத்தன் குறித்த வழியே சென்று மூன்று நாள் கமலாலயக் கோட்டை வாயிலிற்போய்ச் சேர்ந்தான். உடனே குதிரையை விட்டிறங்கி வாயிற்காப்போனிடஞ்சென்று "நமது மஹாராஜா சேனாதிபதி ரேசகருக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பி யிருக்கிறார். அதை இந்த நிமிஷமே அவரிடத்தில் சேர்ப்பிக்க எனக்குக் கட்டளை பிறந்திருக்கின்றமையால் என்னை அவரிருப்பிடம் அழைத்துப்போ" என்று அதிகார தோரணையாய் ஸுமித்ரன் சொன்னதைக் கேட்ட கும்பகன் என்னும் துவாரபாலகன் "நீர் மிகவுஞ் சிறுபிள்ளையாயிருக்கிறீரோ; பெரியவர்களை நினைத்தபோதெல்லாம் பார்க்கச் சரிப்படுமோ? சமயம் பார்த்தல்லவோ போகவேண்டும் நீரோ வியர்த்தோடி வந்திருக்கிறீர், உமக்குச் சிரமம் ஜாஸ்தியாய்த்தானிருக்கும்; ஆதலால் சற்று என்பக்க

வில் உட்கார்ந்து இளைப்பாறும். உமக்குச் சிறிது சிற்றுண்டிகளும் பானங்களும் கொடுக்கிறேன். அவற்றையுட்கொண்டான பிறகு ரேசகர் பேட்டி காணலாம்" என்று சொல்லவே, ஸுமித்திரனும் அதற்கிணங்கி அவன்பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அன்னபானாதிகள்முடிந்த பிறகு முன்போலவே அவசரப்பட்டவனாய்க் காட்டினான். வாயிற் காப்போனாகிய கும்பகனோ "நீரென்ன சுடக் குடித்தவரா யிருக்கின்றீரே, ரேசகர் ஒரு பெரிய விருந்து செய்கிறார். அதற்கு அனேகர் வந்திருக்கிறார்கள். உணவு முடிந்து, ஆட்டம் பாட்டு முதலான தமாஷ்கள் ஆனபின்தான் அவரைப் பார்த்தலாகும். இடையில் யாரையாவது நான் அழைத்துப் போவேனாயின் உடனே எனக்கு உயிர்ச்சேதம் வரும். நமது அரசனுடைய புத்திரி இங்குவந்து சொற்பகால மாயிற்று. அவளுக்குக் கூடிய சீக்கிரத்தில் விவாகம் நடக்கப் போகிறதாம். மாப்பிள்ளை யாரென்று மாத்திரம் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. ரேசகருக்கு எல்லாந் தெரியும் அச்சமயத்திற் போவீராயின் உமது காரியம் ஒன்றும் நிறைவேறாது. பொறுத்து எந்தக் காரியத்தையும் பார்த்தல் வேண்டும்" என்று வற்புறுத்தினான். ஸுமித்திரனும் உடன்பட்டு இருவரும் பற்பல பேச்சுக்களைப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், கும்பகன் கோட்டைக்குள்ளிருக்கும் நந்தவனத்தையும் அதன் அதிசயங்களையும் அதில் இராஜகுமாரியும் அவள் சேடிகளும் களித்து ரமிக்கும் இடங்கள் அமைந்துள்ளதையும் எடுத்துச் சொல்ல, ஸுமித்திரனுக்கு என்றுமில்லாத ஆசை ஒன்று சடிதியிற் பிறந்தது. "யந்திரி வீட்டிலும் ஸந்நியாசி ஆசிரமத்திலும் வெகுகாலத்தைப் போக்கிவிட்ட எனக்கு அரண்மனைச் சேவகமொன்று கிடைத்தது. யுத்தஞ்செய்து கீர்த்தியடையலாமென் றெண்ணின எனக்குத் தபாற்காரனுத்யோகந்தான் கிட்டும்போ லிருக்கிறது. சிங்காரமான உத்தியான வனத்தில் இராஜ குமாரியும் அவள் சேடிகளும் வந்து விளையாடுகிறார்களாம். அவர்கள் எப்படியிருப்பார்கள், என்ன விளையாட்டாடுவார்கள், அந்த வனத்திலதிசயங்கள் எவை; அவற்றை எல்லாம் நான் கண்ணால் ஒருமுறை கண்டாலன்றி என்மனம் ஆறுதல் அடையாது. ஆகையால் துவாரபாலகனைக் கேட்கிறேன்" என்று மனத்தில் நிச்சயஞ்செய்துகொண்டு "கும்பகா, உத்தியானவனத்தில் அதிசயங்களுண்டென்றாயே, அதற்குப் போகும் வழியைச் சொன்னால், ரேசகரைப் பார்ப்பதற்குமுன் அங்கெல்லாம் சுற்றிக்கொண்டு வந்துவிடுகிறேன்" என்று ஸுமித்திரன் கேட்டவுடன் கும்பகன் வழியைச் சொன்னான். அப்போது சுமார் பகலில் பன்னிரண்டு நாழிகையாயிருக்கும். இளவேனிற்காலம். ஸுமித்திரன் கும்பகன் சொன்ன வழியை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டே உத்தியானவனத்திற் போய் மூலைக்கு மூலை சுற்றிப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் ஓரிடத்தில் லதாக்கிரஹம் ஒன்றும் அதின் நடுவில் ஒரு ஊற்றுக்கண் குளிர்ந்த நீரை வாரி இறைத்துக் கொண்டிருப்பதையுங் கண்டு அதனுட் பிரவேசித்துக் களைப்பாற நினைத்து உட்கார்ந்தான். தென்றல் வீசவே ஸுமித்திரன் கொஞ்சம் கண்ணயர்ந்தான்; பிரயாணத்தின் சிரமத்தினால் நல்ல தூக்கம் தூங்கிவிட்டான்.

ஸுமித்திரன் தூங்குங்காலத்தில் ஸுசீலையும் ஸுநந்தையும் லதாக்கிருஹத்தினண்டை வந்தார்கள். மெய்ம்மறந்து தூங்கும் புருஷனைச் சற்றுக் கவனமாய்ப் பார்த்தபோது முன் அதிசய நகரத்தில் அரண்மனைச் சேவகத்திலிருக்கக் கண்ட புருஷன்தான் இவனென்று உறுதி பிறந்தது. ஸுசீலை எட்டி நின்றாள்; ஸுநந்தை கிட்டப் போய்க் குனிந்து நிற்குங்கால், ஸுமித்திரனுடைய சட்டைப்பையிலிருந்து ஓர் கடிதம் வெளியில் பிதுங்கி நின்றது. அதை ஸுநந்தை எடுத்து ஸுசீலையிடத்திற் கொடுத்தாள். அது ரேசகனுக்கு அரசனால் அனுப்பப்பட்ட கடிதம். ஸுநந்தை தைரியஞ் சொன்னமையால் ஸுசீலை முத்திரையை உடைத்து உட்புறத்தில் எழுதியவற்றைக் கண்ணுறவே அவளுக்கு வந்த ஆத்திரமும் துக்கமும் அளவிறந்தன. ஸுசீலைக்கு ஸுமித்திரனிடத்திற் காதல் பிறந்ததென்பதிற் சந்தேகமில்லை; ஆயினும் தன்னுட்கருத்தைத் தன் தோழிக்குந் தெரிவிக்க ஸங்கோஜப்பட்டுச் சொல்வாளாயினாள்:—"ஸுநந்தா, வேறு ஒருவருக்கு எழுதிய கடிதத்தை உடைத்துப் பார்த்ததே ராஜதர்மத்திற்கு விரோதம். அந்தப் பாபத்திற் குள்ளாகி விட்டேன். கடவுள்தான் என்குற்றத்தை மன்னித்தல் வேண்டும். இளையாள் மோகத்திலிருக்கும் என்பிதா என்னை மன்னிக்க மாட்டார். இங்கு தூங்கும் வீரன் "என்ன குற்றஞ் செய்தானோ? பிதாவின் கடிதத்தில் எழுதியவற்றைப் படிக்கிறேன், கேள்:—

நம்மிடத்தில் குறையாத விசுவாஸம் வைத்திருக்கிற ரேசகா, உனக்கு எல்லா நன்மைகளும் உண்டாவதாக. இதைக்கொண்டுவருகிற என் சத்துருவை உடனே கொலைசெய்து அவன் தலையைக் கோட்டைக்கு வெளியில் ஒருகம்பத்தில் பதித்துவைக்கவும். நாம் கமலாலயத்திற்குச்சீக்கிரத்தில் வருவதாக எண்ணியிருக்கிறோம்."

என் பிதாவுக்குச் சத்துரு எனக்குஞ் சத்துருதானே. இந்தப் புருஷனைக் காப்பாற்றுதல் நமது கடமையன்று. அவனவன் எந்த விதிக்கு வந்தானோ அதை யனுபவித்தல் வேண்டும். பின்னும் ஒன்று சொல்லுகிறேன். இராஜகுலத்திற் பிறக்காத எவனையும் நான் மணம்புரிவதற்கு நாட்டிலுள்ளாராவது, என் உற்றோராவது உடன்படார். நீ நினைத்திருக்கிறது நான் இந்தப் போர்வீரனிடத்தில் காதல் கொண்டிருக்கிறேன் என்பது. அது முடியாத காரியம். எடுத்த கடிதத்தை மறுபடியுமொட்டி அந்தப் புருஷன் பையிலேயே வைத்துவிட்டு நாம் போவோம் வா" என்றாள். பாம்பின்கால் பாம்பறியுமென்றவாறு ஸுநந்தை ஸுசிலையின் காதலளவை நன்றாயறிந்தவளாதலின், "எல்லாத் தானத்திலும் பிராணதானம் மேலானது என்று கேட்டிருக்கிறோம். ஸ்திரீகளுக்கும் கொலைத்தொழிலுக்கும் வெகு தூரம். எனக்குக் குறிபார்க்கத் தெரியுமென்று உமக்குத் தெரியும். தூங்குகிறவனை உற்றுப்பார்த்ததில் அவன் உம்மையும் உமது பிதாவின் ராஜ்யத்தையும் ஆளப்பிறந்தவனென்று ஸ்பஷ்டமாய்க் காண்கிறது. பெண்பாலர்க்கியலாத கொலைத்தொழிலுக்கு இடங்கொடுத்தலாகாது. நான் சொல்லுமாறு வேறொரு கடிதத்தை ரேசகருக்கு எழுதி உமது பிதாவின் முத்திரையைப் போட்டுத் தூங்குகிறவன் பையில் வைத்துவிடல் வேண்டும். வலுவில் வருகிற சீதேவியைக் காலாலுதைத்தல் தர்மமல்ல, உமது மனத்தைத் திடஞ்செய்துகொண்டால் கடிதம் எழுதவேண்டிய முறையைச் சொல்வேன்," என்றாள்.

அமிருதம்போன்ற ஸுநந்தையின் வாக்கைக் கேட்ட ஸுசிலை "ஸுநந்தா, கடிதம் எழுதுவது எவ்வாறு, அதைச் சொல். பிறகு மற்றவைகளை யோசித்துக்கொள்ளலாகும்" என்றாள்.

ஸுநந்தை "அம்மணி, எனக்குத் தோன்றியவாறு சொல்கிறேன். தமக்குப் பொருத்தமாயிருப்பின் அவ்வாறெழுதலாம். முதலில் தமது பிதாவின் கடிதத்தைப்போலவே எழுதிவிட்டுப் பின்பு "நம்முடைய ஏக புத்திரியின் விவாகத்தைப்பற்றி யோசனை செய்ததில் இந்தக் கடிதங் கொண்டுவருகிற யௌவன புருஷனைத்தவிர வேறொருவரும் தக்கவராகத் தோற்றாமையால், நமது ஆஞ்ஞாபத்திரம் கையிற் கிடைத்த தினத்திலேயே மணத்திற்கு வேண்டியவற்றையெல்லாஞ் செய்து முடித்து, இருவருக்கும் பாணிக்கிரஹணமும் செய்வித்து ஸுமித்திரன் என்னும் எமது நண்பனுக்கு மகுடாபிஷேகமும் செய்துவைக்கக் கடவாய். கமலாலயத்திலுள்ள நமது பிரஜைகளெல்லாரும் நமது மருமகப்பிள்ளையையே அரசனாக ஏற்றுக்கொள்ளக் கடவர். இதில் எள்ளளவேனுந் தாமஸம் கூடாது. இதுதான் தெய்வ ஸம்மதமென்று எனக்குத் தோற்றுகிறது. காலஹரணஞ் செய்தோமாயின் கொலைப் பாவத்திற் குள்ளாவோம். தூங்குகிறவன் விழித்துக்கொண்டால் மோசம். துரிதமாய்க் காரியத்தை முடித்தல் வேண்டும்," என்றாள்.

அகங்காரத்தினால் மனிதர், தாமே எல்லாவற்றையும் சாதித்துவிட்டதாக எண்ணுகிறார்கள். அவரவர் கர்மாவுக்குத் தக்கபடி தான் புத்தி செல்லும். ஸுமித்திரனுடைய பாக்கியத்தால் ஸுசிலையும் ஸுநந்தையும் அவனிடத்தில் அனுதாபப்பட்டு அவனுக்கு உன்னத தசை வரும்படியான உபாயத்தைத் தேடுவாரானார். தெய்வமே ஸுமித்திரன் கக்ஷியிலிருந்தமையால் அவனுக்கு அன்று பெருந்தூக்கம் பகலில் வந்தது. இரண்டு சிறுமியரும் தாம் உறுதி பண்ணியவாறே புதிய பத்திரமொன்றெழுதி அரசன் முத்திரையைப்போட்டு ஸுமித்திரன் சட்டைப்பையில் வைத்துவிட்டுத் தம்மிடஞ் சென்றார்கள். ஸுநந்தை அன்று நடந்த காரியத்தினால் மிகுந்த களிப்புற்றவளாயிருந்தாள் ; ஸுசிலையோ என்றும் ஒழுங்கினமாய் நடந்திராமையால் அன்று தான் செய்த காரியத்தை நினைத்து மனமும் முகமும் வாடியிருந்தாள்:

ஸுமித்திரன் விழித்துக்கொண்ட பொழுது அஸ்தமன காலமாயிற்று. பரபரப்புடனெழுந்து முகத்தை நன்றாய்க் கழுவிக்கொண்டு துவாரபாலகனான கும்பகனிடத்தில் வந்து ரேசகரிடத்தில் அழைத்துப் போகும்படி கேட்டவுடன் அவனும் ஸுமித்திரனைக் கோட்டைத் தளகர்த்தனிருந்த விடத்திற்கு இட்டுப்போனான்.

ரேசகன் ஸஞ்சீவியைப் போன்றவனல்லன். வயது முதிர்ந்தவன் ; இச்சகம் பாடியல்லன் ; தன் மனச்சாக்ஷிக்கு விரோதமாய் எக்காலமும் நடவான் ; பூததயையுடையவன். அரசனிடத்தில் பக்தியுடையவன். அரசனுடையபுத்திரியைத் தன்புத்திரிபோலப்பாவித்து ஒரு குறையுமில்லாமல் நடத்திவந்தான். ஸுமித்திரனைப் பார்த்தக்ஷணமே ரேசகனுக்கு அவனிடத்தில் ஒரு பிரியம் உண்டாயிற்று. அரசனுடைய ஆஞ்ஞாபத்திரத்தைப் பார்த்தவுடன் அதைச் சிரசின்மேல் வைத்து "ஸுமித்திரா, நமது மகாராஜா கடிதத்தில் எழுதியிருப்பதை நீ அறிவாயோ?" என்று வினவ, ஸுமித்ரன் "பத்திரத்தைத் தங்களிடத்தில் தாச்

சொன்னார்களேயன்றி மற்றொன்றையும் நானறியேன்" என்று மறுமொழி சொன்னான். ஸுமித்திரனுக்குப் பல வுபசாரங்கள் செய்து தன்னோடிருக்கும்படி பிரிய மாகக் கேட்டுக்கொண்டு, இரண்டு சேவகர்களை ஸுமித்திரன் வேண்டியபடி நடக்கும்படி கட்டளையிட்டு ரேசகன் ராஜகுமாரி இருந்த விடுதிக்குச் சென்றான்.

அங்கு சென்றகாலத்தில் ராஜகுமாரியும் அவள் சேடி ஸுநந்தையும் ஏதோ தமக்குள் இரகசியமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஸுநந்தையின் முகம் மலர்ந்தும் ஸுசீலையின் முகம் வாடியு மிருந்தது. ரேசகன் நினைத்தது அரசன் தன் புத்திரியிடத்தில் உபேக்ஷையா யிருத்தலை அவள் அறிந்து முகமலர்ச்சி யில்லாமலிருந்தா ளென்பது. உண்மையிலோ ராஜகுமாரி பிதாவின் கட்டளைக்கு விரோதமான காரியத்தைச் செய்ததினால் மனம் நொந்திருந்தாள். அவ்விரு சிறுமியரும் கடவுளும் மாத்திரம் கடிதத்தின் மருமத்தை ய[illegible]தவர்கள். சற்றுநேரம் சும்மா விருந்து ரேசகன் ராஜகுமாரியை நோக்கி, "அருமைக் குழந்தாய், உமக்கு நாளைக்கே திருமணம் முடிக்கவேண்டுமென்று எனக்கு ராஜகட்டளை வந்திருக்கிறது. உமது முகம் வழக்கம்போ லல்லாமல் வாடியிருப்பதேன்? உமக்கு வாய்க்கப்போகிற பர்த்தா அழகில் கோடி மன்மதர்களுக்குச் சமானர். வீரத்தனத்தில் அவரை ஜயிப்பது ஒருவராலு மில்லை. அவர் குலம் எனக்குத் தெரியாவிடினும், அவர் குணங்களினால் குலம் உயர்ந்ததென்றே சொல்லவேண்டும். கள்ளி வயிற்றின் அகில் பிறக்கின்றதல்லவா? உலகத்தில் குணத்தினாற் பெருமையே யன்றிக் குலத்தினாற் பெருமை பேசுவது ஏச்சுக்கிடம். உமது பர்த்தாவாக வேண்டியவர் என்னிடத்திலேயே இருக்கின்றார். நாளைக்குக் கலியாண மண்டபத்திற் பார்க்கலாகும்" என்று சொல்லிச் சேடியைப் பார்த்து "ஸுநந்தா, நீ வெகுகாலமாய் ஸகோதரியினும் அதிகப் பிரியமாகப் பாதுகாத்து வந்த ராஜகுமாரிக்கு நாளைக்கே திருமணமாகையால் மணக்கோலங்களைச் செவ்வையாகச் செய்து ஸபாமண்டபத்துக்கு நல்ல லக்கினத்தில் அழைத்து வா. ராஜகுமாரியின் முகம் வாடியிருப்பது எனக்கு வருத்தமாயிருக்கிறது. தக்க உபசாரங்கள் செய்து அவளைத் தேற்றி முக மலர்ச்சியோடு கலியாணப் பந்தலுக்கு வரவேண்டும். வேண்டிய பொருள்களை யெல்லாம் பொக்கிஷத்திலிருந்து எடுத்துக்கொள். சாவி இதோ இருக்கிறது. உனக்கு அதிகமாகச் சொல்லவேண்டியது அனாவசியம்," என்று கூறி அரசன் கட்டளை நிறைவேற்ற ஆயத்தஞ் செய்யப்போனான். அன்றிரவு முழுமையும் ஒருவருக்காவது தூக்கமென்பது இல்லை. ஸுமித்திரன் மட்டில் வெகு நன்றாய்த் தூங்கினான்.

ஜோதிஷர்கள் குறித்த லக்கினத்தில், ஸுசீலை மணப் பந்தலில் வந்தாள். ஸுமித்திரனும் கலியாணக்கோலத்தோடு அங்கே வந்தான். இவ்விருவரும் ஒருவரை ஒருவர் கடைக்கண்களால் பார்த்து மனம் பூரித்தார்கள். ஸுமித்திரன் "கிரமேண காட்டிலிருந்து நாட்டிற்கும், நாட்டிலிருந்து ஆசிரமத்திற்கும், அங்கிருந்து அரசனிடத்திற்கும், கடைசியாக மணக்கோலமும் பூண்டு நிற்கிறேன். நல்ல தசைகளும் துர்த்தசைகளும் கலந்தே வருகின்றன. இத்தருணம் வந்திருக்கிற அதிருஷ்டத்திற்குப்பின் துன்பம் வரலாம். எதுவந்தாலும் நான் அஞ்சுகிறதில்லை, எல்லாங் கடவுள் செயல்" என்று நினைத்து முகங்கோணாமலும் மனம்வாடாமலும் கண்டோரெல்லாம் அவன் அழகையும் நிலையையும் பார்த்துக் களிக்கும்படி நின்றான். ஸுசீலையும் பெண்களியற்கை மாறாமல் பந்தலில் தலை குனிந்து நின்றாள்.

புரோஹிதர் அவ்விருவர் கைகளையும் ஒன்றுசேர்த்து ஆசீர்வதித்தார். மங்களவாத்தியங்கள் முழங்கின. தேவர் பூமாரி பொழிந்தனர். எல்லாருடைய மனங்களும் களித்தன. ஸுமித்திரனும் ஸுசீலையும் அன்றனுபவித்த ஸந்தோஷத்தை எவராலும் அளவிடல் முடியாது.

பாணிக்கிரஹணம் ஆனவுடன் ஸுசீலை தன் நாயகனைப்பார்த்து, "தம்மிடத்திலுள்ள உத்தமகுணங்களைக் கண்டு என் பிதா உம்மை எனக்குப் பர்த்தாவாக நியமித்திருக்கிறார். அவருக்கு இஷ்டம் எதோ, அது தான் எனக்கும் இஷ்டம். என்னுயிர் உள்ளவரையில் தாமே எனக்குக் கடவுள். தமது மனங் கோணாமல் நடக்கும்படி ஈசுவரன் தயை செய்வாராக" என்றாள்.

ஸுமித்திரனும் தெய்வ சாக்ஷியாகச் சொல்கிறேன், என்னை இந்த உயர்ந்த நிலைமையை யடையச்செய்த அரசனுக்கு என்னுயிரையும் கொடுக்க எக்காலத்திலும் கடைமைப் பட்டுள்ளேன். நீ என்னிடத்தில் வைத்திருக்கிற அன்புங்குறையா வண்ணம் நடப்பேனாக" என்றான்.

கமலாலயத்திலுள்ளவர்கள் களித்திருக்கையில் அரசன் மனம் பற்பல யோசனைகளாற் கலக்கமடைந்திருந்தது. ஸுசீலைக்கு அவன் நினைத்திருந்த கணவன் யுத்தஞ்செய்யப் போன விடத்தில் சத்ருக்களால் வதைபட்டு அவன் நாடுங் கைப்பற்றப்பட்டதென்று செய்தி வந்தமையால் அரசன் துக்கத்திலாழ்ந்திருந்தான். அந்தத் துக்கத்தை ஒருவாறு நிவர்த்தி செய்துகொள்ள ஸுமித்ரனுடைய வெட்டுண்ட தலையைப் பார்க்கலாமென்றெண்ணிப் பரிவாரங்களோடு கமலாலயத்துக்குப் புறப்பட்டு வந்தான். அங்கோ, பார்த்தவிடமெல்லாம் மணக்கோலமாயிருந்தது. அதிவேகமாய் ஒரு தூதனை அனுப்பி ரேசகனைத் தருவித்து, "இது என்னமணக்கோலமாயிருக்கிறது. நமது ஆஞ்ஞாபத்ரம் உனக்குக் கிடைத்ததா? அதிலுள்ளபடி நீ செய்து முடித்தாயா? அப்படி நீ முடித்ததற்கு அறிகுறி ஒன்றுங் காணோமே," என்று கோபமாய்ச் சொன்னான்.

ரேசகன் "பிரபுவே, தமது ஆணைமீறி நான் நடந்ததுண்டா? இதோ தங்கள் பத்ரமிருக்கிறது. அதில் ஆஞ்ஞாபித்திருக்கிறபடி தாமனுப்பிய தூதனுக்கும் தமது புத்ரிக்கும் விவாகஞ்செய்து வைத்துவிட்டேன். கலியாணச் சடங்குகள் இப்போது நடந்தேறி வருகின்றன. என் தவறுதல்கள் ஏதாவதிருக்குமாயின் க்ஷமித்தல் வேண்டும்," என்றான்.

நாமொன் றெண்ணத் தெய்வமொன் றெண்ணுகிறது வழக்கமா யிருக்கிறது. அறிவீனத்தால் எதையும் நாமே செய்துவிடலா மென் றெண்ணுகிறோம். சிப்பை யொளிப்பதால் கலியாணம் நிற்குமா? அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாதல்லவா? அலஸ்யவர்மனும் சிறிதுகாலம் மனங்கலங்கிநின்று பிறகு ரேசகனைப்பார்த்து, "நமது மருமகப்பிள்ளையை எமக்கெதிரி லழைத்துவா," என்று உத்திரவளித்தான்.

ஸுமித்ரனும் கலியாணக் கோலத்துடன் வந்து அரசனை வணங்கி நின்றான். அரசன், "பிள்ளாய், எனது நாட்டையும் என் புத்ரியையும் ஆளப்பிறந்தவன் நீ என்று பெரியோர் சொன்னது இன்று உண்மையாயிற்று. எனக்கும் வார்த்திகம் வந்துவிட்டது. நான் இனித் தபஸு செய்யக் காட்டிற்குப் போகின்றேன். நீயே ஏகாதிபதியாயிருந்து ராஜ்ய காரியங்களைச் செவ்வையாய் நடத்தித் தீர்க்காயுளும் மக்கட்பேறு முதலிய ஸகல பாக்கியங்களும் பெற்றுவாழ்," என்று சொல்லிப் பரிவாரத்துடன் வனவாஸஞ் செய்யப்போனான்.

ஸுமித்ரனும் ஸுசீலையும் ஸகல ஸௌபாக்கியங்களைப் பெற்று

உத்தமரின் மற்றிவனை யொப்பா ரொருவரில்லை [தில்
இத்தலத்தி லென்றிமையோ ரெம்மருங்கும்—கைத்தலத்
தேமாரி பெய்யுந் திருமலர்த்தார் வேந்தன்மேற்
பூமாரி பெய்தார் புகழ்ந்து.

(முற்றும்.)

கே. வேங்கடராமய்யர், பி. ஏ.

நாகாநந்தம்

NAGANANDAM: A CLASSICAL DRAMA

2-வது அங்கம்—முதல் காட்சி

நாயகன்.—

காட்ட மென்விழி நோக்கத்து நாவில
காட்டு மாக்கிளை கணக்கிற் கலைபுரிக்
காட்டுத் தலைப்பெண திடைக்கணிற் காய்ந்துளேன்
வாட்ட மிற்கணை வாட்டலு மாங்கொலோ.

விதூஷகன்.—நண்ப! இங்கு பாரும்! உங்களுடைய ஆண்மை எங்கு பறந்தோடிவிட்டது?

நாயகன்.—நான் தீரன் அன்று; என்.—

மதியொடு ஒருவனேன் மாவிருள் கழித்திலன்?
இதழ்விரி நெய்தலின் மூக்கிசைத் திலதென்?
மாதவி மயங்கிய மாலைமாற் காற்றென்
பூதிகந் தன்னிற் போந்து வாட்டியதென்?
தாமரை ஓடையார் வண்டரின் தனியின [illegible] யென்
பாழ்ம்மனங் குடைய பரதவித் தனன்கொல்?
என்னை? காரணமி யாதுகொண் டியம்பினை?
மன்னிடும் துயர காலத்து மதிக்கு
மாண்மை யிலேனென தூற்றுவ தாகும்?
(யோசித்து)
நன்றே பகர்ந்தனன் நண்பன்!
கோழை நெஞ்சனென்று குறித்ததும் சாதம்.
உடலிலா ஒருவன் ஒட்டிய மலர்க்காய்
மடவரல் மனக்காய் மயங்கு மாண்மையேன், உன்
முனம்,
அடல் சான்றவனென அழைத்தலு மாமே.

விதூஷகன்.—(தனக்குள்) இவ்வாறு தன் உறுதியின்மையை வெளியிட்டு, தன் மனத்தில் ஊறும் துன்பத்தின் மூலத்தையும் வெளியிட்டனன். எவ்வாறு அதைத் தடுத்து மனது வேறு விஷயத்தில் பாயச்செய்வேன்—(உரக்க) அது எப்படித் தாங்கள் பெற்றோர்களுக்குச் சிசுருஷை சிறிது செய்துவிட்டு இங்கு வந்துவிட்டீர்கள்?

நாயகன்.—நேசா! நீ பொருத்தமாகத்தான் கேட்டாய்—உன்னிடம் சொல்லாது வேறு யாரிடம் சொல்லப்போகிறேன். இன்று ஒரு கனவு கண்டேன். அதாவது: (விரலால் சுட்டிக்கொண்டு) இங்கு, இந்த சந்தனத்தோப்பில், பளிங்குமேடையின் மேல், என் மனத்தைக் கொள்ளைகொண்ட அவளும், கண்ணீரும் கம்பலையுமாகி என்னை நிந்திக்கக் கண்டேன். என் கண்

ணூர நானே கண்டேன். நான் கனவில் மனோஹரமாக என்காதலியைக் கண்ட இந்தப் பிரதேசத்திலேயே இன்றைய மிஞ்சிய பகலைப் போக்குவேன். வா! நாம் போவோம்.

விதூஷகன்.—நடவும்; ஐய! நடந்து வாரும். இருவரும் நடக்கிறார்கள்.

தோழி.—(செவிசாய்த்துகேட்டு,பரபரப்புடன்) அம்மணீ! இங்கு கால்நடை ஓசை காதிற் படுகிறது.

நாயகி.—(பரபரப்போடு தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டு) தோழீ! இந்தக் கோலத்தில் நான் இருப்பதைக்கண்டால் என் மனநிலை எவரும் அறியலாம். எழுந்திரு! நாம் இந்தச் செவ்விய அசோகமரத்தின் பின் ஒளிந்து அது யாரென்று பார்ப்போம் (இருவரும் அவ்வாறே செய்கிறார்)

விதூஷகன்.—இதுதான் சந்தனவனம். வா! உள்ளே போய் உட்காரலாம்(இருவரும் தோப்பிற்குள் நுழைகிறார்கள்.)

நாயகன்.—(சுற்றி நோக்கி)

மதிமுக மிழந்த வானம் போன்று
பளிக்குத் தவிசுறீஇ படரச் சோலையீ
தளித்தில தெனக்கு களிக்கு மின்பமே!

தோழி.—அரசி! உனக்கு எப்பொழுது நன்மையே துணைகொள்ளட்டும். உன் உள்ளத்திற் குடிகொண்டு அதைக்கொள்ளை கொண்ட மாணவன் அவன்தானடீ! அம்மணீ! அவனேதான்!

நாயகி.—(ஆசையோடு நோக்கி, நாணத்தோடு) அடீஇ! தோழி அவரைக் கண்டதும் லஜ்ஜையால் கூச்சத்திற்காளாகிவிட்டேன். இவ்வளவு கிட்ட நிற்க எனக்கு வெட்கமாய் இருக்கிறது; ஒருவேளை என்னை அவர் பார்த்தாலும் பார்க்கலாம். வேறு எங்கையாவது போவோம் வா. (தனது காலை அசைத்துக் கொண்டு) அடி எனிப்படி என் இடது தொடை துடிக்கிறது?

தோழி.—(சிரித்து) பேதாய்! நீ இங்கு நின்று இருப்பதை யார் பார்க்கமுடியும். உனக்கு முன் இந்தச் செகப்பு அசோக மரமிருப்பதை மறந்துவிட்டாயா, என்ன? நாம் இங்கே உட்கார்ந்து சற்று இருக்கலாம் (இருவரும் அப்படியே செய்தல்)

விதூஷகன்.—(சுற்றி நோக்கி) நண்ப! இதோ பார் பளிங்குமேடை!

நாயகன்.—(கண்ணீர் சிந்த, நெட்டுயிர்த்தல்.)

தோழி.—என்ன அரசி! கொஞ்சம் ஸம்பாஷணைக் கூட என் காதில் விழுகிறது. அதை உற்று கவனிப்போம் (இருவரும் செவி சாய்த்துக் கேட்டல்.)

விதூஷகன்.—(விரலால் சுட்டி) அந்தோ! நண்பா! இங்குதான் அந்தப் பளிங்குமேடை இருக்கிறதென்று நான்தான் சொல்லுகிறேனே.

நாயகன்.—நேசா! நீ நன்றாகக் குறிப்போடு பார்த்திருக்கிறாய்! (கையால் காட்டிக்கொண்டு)

புகைந்து விம்மி நெஞ்சம் பொங்கவும்
வகையொடு மனத்தென் வரவின் தாமதத்தை
எண்ணி எண்ணி ஏக்கங் கொண்டு
கண்ணீர் மல்கி கவலையைக் காட்டி
உதட்டிடை வெறுப்பின் பதட்டங் காட்டி
பதிந்த கோபக் கனலைப் பரப்பி—கவலையின்
வெண்முக வீதியில் செய்யகர மோட்டியென்
கண்ணினைக் கொள்ளை கொண்ட காரிகை
நண்ணிய நலத்தின் நயங்கொள்
பளிங்கு மேடை தெளிதி ஈதே!

வா! அதே மேடைமேல் நாமும் உட்காரலாம்.

(இருவரும் உட்காரல்)

நாயகி.—(யோசித்து) ஏனடீ தோழீ! அது யாராயிருக்கலாம்?

தோழி.—அரசி! நம்மைப் பார்க்கமுடியாமல் அவரைநோக்கால் தொடர்வதுபோலத் தம்மையும் அவர் கண்டிருக்கலாம் அல்லவா?

நாயகி.—அது ஸரி போகட்டும்—உடலில் பிணங்கியதாக எவளைப்பற்றி அவர் மனதில் ஆயாஸப்படுகிறார்?

தோழி.—அரசி! இப்படி ஸந்தேஹிக்காதே. மேலும் நாம் உற்று கேட்போம்.

விதூஷகன்.—(தனக்குள்)இந்தப் பயல் இக்கதையில் ஸந்தோஷப்படுகிறான்: இருக்கட்டும்! எல்லாம் அவன் வாயிலிருந்தே வரும்படிச் செய்கிறேன்—(உரக்க) என் நண்ப! அவள் கண்ணீர் விட்டழுத போது நீ அவளிடம் என்ன சொல்லினாய்?

நாயகன்.—அன்ப! நான் சொன்னதாவது,

கண்ணீர் கதுவ காந்தக் கல்லீது
தெண்ணீர் அருவியுண் நண்முக மதியின்

எழுச்சியின் முன்னர் பிலிற்றுவ திணைத்தே!

நாயகி.—(பொறாமையுடன்) சாதுரிகே! இன்னம் என்ன கேட்கவேண்டி இருக்கிறது? (கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு) நாம் போகலாம் வா.

தோழி.—(கையைப்பிடித்து தடுத்து)அம்மா! அப்படிச் சொல்லாதியும். உன்னைப் பார்த்தவர் வேறு விதமாகப் பேசமுடியும் என்று என்னால் நம்பமுடியவில்லை. இரும். கதையின் முடிவை எதிர்பார்ப்போம்.

நாயகன்.—நண்ப! நான் அவளது உருவை இப்பளிங்கு மேடையில் சித்திரமாக எழுதி அதைக்கண்டு குதூஹலமாகக்காலத்தைப் போக்க எண்ணுகிறேன். நீ மலைச்சாரல் சென்று அரிதாரச் செந்தூரம் எடுத்து வா.

விதூஷகன்.—அப்படியே! தாங்கள் சொல்லிய விதமே. (போய்த் தேடி எடுத்து வரல்) ஐயா! தாங்கள் ஒரு வர்ணக்கல் வேண்டுமென்று கேட்டீர்; நான் கஷ்டமில்லாமல் ஐந்து வர்ணங்களைக். கொண்டுவந்து இருக்கிறேன். குஷாலாகத் தாங்கள் சித்திரமெழுதும்-(வர்ணங்களைக் கொடுத்தல்)

நாயகன்.—நண்ப நீ செய்தது நிரம்பஸரி! (அவைகளை எடுத்து மேடைமேல் சித்ரமெழுதல்—மயிர் கூச்சிட) பார்! நண்பா! இதோ பார்!

வெட்டுணு கோவை வாயின்
மிகைமனங்.கொள்ளை கொண்ட
கட்டொணு காதல் மங்கை
கற்பித உருவு நோக்க
பட்டிடுங் தேய்ந்த திங்கள்
பண்டுபோல் முளைப்பக் கண்ட
தட்டொணு யுவகை வெள்ளந்
தழைத்துளம் தளிருங் கண்டாய்.

விதூஷகன்.—(ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்து) ஹா! —ண்பா! நேரில் இல்லாதபொழுதே இவ்வளவு அழ—ய சித்ரம்! பஹு விசித்ரம்!!

நாயகன்.—(சிரித்து) நண்ப! இதிலென்ன விசித்—ரம்?

நோக்கு நோக்கின்முன் நிற்றலை நோக்கியும்
போக்கில் புந்தியின் புகுத்து திரட்டியும்
ஊக்கத் தென்மனத் தெதிர்பதி யுருவைக்கண்
டாக்க லதிசய மாகுமுற் கியாண்டரோ.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

வியாஸ விதானம்

Essay Writing

III. விளக்க வ்யாஸங்கள்

EXPOSITORY ESSAYS

(4) புதிய ஏற்பாடுகள்—பள்ளிக்கூடப் பூர்ண ஏற்பாடு

New Schemes—The School Final Scheme.

குறிப்பு.—முன் ஏற்பாடு—மாறக்காரணம்—புதிய ஏற்பாடு—ஸாதகம்—பாதகம்—முடிவுரை.

1909-ம் வருஷம்வரையில் ஸாதாரண ஆங்கலப் பள்ளிக்கூடங்களிலுள்ள வகுப்புக்களில் வருஷ முடிவுகளில் வகுப்பு மாற்றப்பட்டுத் தேர்ந்தவர்கள் இவைகளின் முடிவில் ஸர்வகலா ஸங்கத்தார் செய்து வந்த பிரவேச பரீக்ஷைக்குப் போய்த் தங்கள் படிப்பைப் பூரணம் செய்துகொண்டு மேல் ஸர்வகலாஸங்கப் பெரிய பள்ளிக்கூடங்களில் மேற்படிப்பை நடத்திச் சிறப்புற்றுவந்தனர். இந்தப் பிரவேசபரீக்ஷையே ஸாதாரண பள்ளிக்கூடக் கல்விகளைப் பூர்ணம் செய்வதாக விருந்தது. இந்தப் பரீக்ஷைக்கு ஆங்கலம், இரண்டாம் பாஷை (ஸ்வதேச பாஷை), கணிதம், சக்தி வஸ்து தத்வசாஸ்திரம், சரித்திரபூகோளசாஸ்திரம் ஆகிய இவைகளைந்துமே பாடங்களாக ஏற்பட்டிருந்தன. இதனால் பூர்த்தியான உலகவிஷய ஞானம் ஏற்படாமல் போய்விடுமே என்று கருதியே ஸர்வகலாஸங்கம் முதலிரண்டு வகுப்பிலும் முற்கூறிய முதல் மூன்றிலும் மேலான ஞானமும், தேஹதத்வ சாஸ்திரம், புராதன சரித்திரம் ஆகிய இவைகளில் ஸாதாரண ஞானம் வேண்டும் என்று வைத்திருந்தது. இதனாலே இந்த வகுப்புக்களோடு நின்றுவிட்டால் பொதுவான ஞானம் வேண்டிய அளவு ஒருவனுக்கு உண்டாகி யிருக்கும். இதன்மேல் பி. ஏ. வகுப்புக்களில் இதுவரையில் படித்து வந்த விஷயங்களுள் ஆங்கிலம், இரண்டாம் பாஷை, மற்றவைகளுள் வாசிப்போருக்கு ருசியுள்ள ஒரு விஷயம் ஆகிய இம்மூன்றிலும் விசேஷ பாண்டித்யம் அவசியம் என வைத்து, இம்மூன்றிலும் தனித்தனியாகப் பரீக்ஷைக்குப் போகலாம் என்ற ஏற்பாடும் வைத்திருந்தது. மேலும் இவ்வேற்பாடுகளிருக்கையில் குளிர்ந்த

காலமாகிய மார்கழி தை மாதங்களில் பரீக்ஷைகள் நடந்து வந்தன.

இப்படி நடந்து வருகையில் பொதுவாக ஸாதாரணப் பள்ளிக்கூடங்களில் வாசிப்போர்களுக்குக்கணக்கு, தத்வசாஸ்திரம், சரித்திரம் இவைகளுள் எல்லாவற்றிலும் தேர்ச்சி பெறுவது கடினமாகவும், இவைகளில் முன் ஏற்பாட்டின்படி எல்லாவற்றிலும் ஒரே அடியில் தேறமுடியாமலும் போக, வருஷா வருஷம் அநேகர் பிரவேச பரீக்ஷையில் அநேகம் தரம் தோற்று வந்தனர். இதனால் அநேக குடும்பங்களில் வீண் பணச்செலவு ஆகிவிட அவைகள் ஏழைகளாகி விட்டன. பிள்ளைகள் தேருததற்கு இவைகளைத்தவிர அநேக உட்காரணங்களும் உண்டு. இவைகளை எல்லாம் பார்த்து ராஜாங்கத்தார், இவைகளை நீக்கி ஜனங்களுக்கு ஸுகம் உண்டாக்க வேண்டும் என்று கருதி பள்ளிக்கூடப் பூர்ண ஏற்பாடு என்ற புதிய ஒழுங்கை ஏற்படுத்தினர்.

இந்தப் புதிய ஒழுங்கு யாது என்பதைச் சற்று விசாரிப்போம். 'ஸர்வகலாஸங்கப் படிப்பு படிப்பின் சிறப்புக்காகப் படிக்க வேண்டியதே ஒழிய காசுபணம் ஸம்பாதிக்க வேண்டும் என்று கருதிப் படிக்கக்கூடாது. ஆகவே ஸாதாரண பள்ளிக்கூடப்படிப்பு முடிவில் பிரவேசப் பரீக்ஷை வேண்டியதில்லை. பொதுவாக மாணாக்கர்கள் அறிவை அளவிட ஒரு பரீக்ஷை போதும். இது ஸம்பந்தமாக விஷயங்கள் மூன்று பாகமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். முதல் வகுப்பு எல்லோரும் அவசியம் கற்கவேண்டியது. இரண்டாவது அவசியம் கற்கவேண்டியதாயினும் பொதுவான பரீக்ஷையுடன் ஸம்பந்தப்படாம விருப்பது. மூன்றாவது அபிருசிப்படி மாணாக்கர்கள் எடுத்து ஆழ்ந்து ஆராயவேண்டியவை. இவைகளில் குறைந்தபக்ஷம் இரண்டு விஷயம் எடுத்துக் கற்கவேண்டும்' என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இதன்படி முதல் பாகத்தில் ஆங்கலம், தேசியவசன நடைப்பயிற்சியும் மொழிபெயர்ப்புப் பயிற்சியும், மூலகணிதம் ஆகிய இவைகளும், இரண்டாம் பகுதியில் மூலதத்வசாஸ்திரம், இந்துதேச சரித்ரம், பூகோளசாஸ்திரம், சித்ரம் வரைதல், தேகப்பயிற்சி ஆகிய இவைகளும்,மூன்றும் பகுப்பில் தான் மற்றைய முன் கற்றுவந்த விஷயங்களும், தேசிய பாஷைகள், வர்த்தகவிஷயங்கள், தத்வசாஸ்திரங்கள் ஆகிய இவைகளும் அடங்கியுள்ளன. இவைகளுள் முதல்பாகத்திலும் மூன்றும் பாகம் இரண்டிலும்தான் பொதுபரீக்ஷை உண்டு. இவைகளில் குறைந்த பாண்டித்யமுடையவைகளில் மாத்ரம் மறுபடி அடுத்த வருஷம் பரீக்ஷைக்குப் போகலாம். இதிலிருந்தே வேலைக்குப் போக விரும்புவர்கள் போகலாம், மேலே போகிறவர்கள் அவ்வாறே செய்யலாம். இதில் தேறியவர்கள் பட்டியை வெளியிடுவதில்லை. ஒவ்வொருவருக்குஏற்பட்டிருக்கும் புத்தகத்தில் அவரவர்கள் பாண்டித்ய குறியாகிய தொகைகளை எழுதிக்கொடுத்து விடுவது. இப்பரீக்ஷை வருஷம் ஒருமுறை பங்குனிமாதம் நடக்கும்.

இவ்வேற்பாட்டில் அநேக ஸாதகங்களிருக்கின்றன. முன் ஏற்பாட்டைப்போல எல்லோரும் எல்லா விஷயங்களையும் படிக்கவேண்டியதில்லை. ஒன்றில் தவறினால் முற்றும் தவறினதாகாது. மறுபடியும் போகவேண்டுமானால் தவறின பாகத்தில் மாத்ரம் போய் குறையைத் தீர்த்துக்கொள்ளலாம். இரண்டாம் பாகத்திலிருக்கும் விஷயங்களில் ஸாதாரணஞான மாத்ரம் வேண்டுமே ஒழிய பரீக்ஷைக்காக அவைகளை உருவேற்றி வீண் மனக்கவலைகொள்ள வேண்டியதில்லை. ஆகவே பரீக்ஷையில் முன்னிருந்த கடினம் இப்பொழுதில்லாமல் போகிறது. தேறின பட்டியை வெளியிடாததினால் சற்று ஏறக்குறைய இருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் மேலே போய்ப் படிக்க இடம் உண்டாகிறது. ஆதலால் முன்னர் மேலே சென்று படித்தவர்களைவிட இப்பொழுது அதிகம் பேர்கள் படித்து மேல் படிப்பை ருசிபார்க்கலாம். மேலே படிக்க விதியில்லாதவர்கள் இந்த ஏற்பாட்டுப் புத்தகத்தை வைத்துக்கொண்டே வேலைக்கும் போகலாம். மேலும் இந்த ஏற்பாட்டின்படி பள்ளிக்கூடத்திலேயே முடிவு வகுப்பின் முன்னுள்ள இரண்டாம் வகுப்பு முதல் அடிக்கடி மாணாக்கன் அபிவிருத்தியை அளந்தறிவதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால் வருஷாந்தர பரீக்ஷைமாத்ரம் முக்கியமாகக் கருதப்படாது போய் விடுவதால் ஒவ்வொருவனும் ஒழுங்காகப் படித்து வருவான்.

இப்படி இருந்தும் இந்த ஏற்பாட்டில் அநேக பாதகங்களும் இருக்கின்றன. முன்னர் ஐந்து விஷயங்களி
தன. இப்பொழுதும் அது ஒன்றும் குறையவில்
முன்னிருந்தவைகளில் எளிதில் பாடபுத்தகங்கள் படி
த்துத்தேறமுடியும். இப்பொழுது என்னபடித்தும் தேறுவது ஸந்தேஹம். இதுவும் அன்றி இரண்டாம் பாகத்தைச் சேர்ந்த விஷயங்களில் இரண்டொன்று தவிர மற்றையவைகளில் பரீக்ஷை இருந்தால் நலமாக இருக்கும். அவ்வாறில்லாததால் அவைகள் கவனிக்காமல் விடப்படுகின்றன. பரீக்ஷை வைத்தாலோ முன்னிருந்

ச்சைவிட விஷயங்கள் அதிகமாகிவிடும். வருஷாந்தர பரீக்ஷையைக் கவனியாமல் தின அபிவிருத்தியைக் கவனிப்பதால் யோக்யமில்லாதவர்கள் மேல்வகுப்பிற்குப் போகும்படி நேருவதும் அன்றி, அடிக்கடிப் பரீக்ஷைகளின் கொடுமை வந்து விடுகின்றது. தேறின பட்டி வெளிவராததினால் ஸர்வகலாவகுப்பு இருக்கும் பள்ளிக்கூடங்கள் அதிகாரிகளின் தீர்மானப்படியே பிள்ளைகள் மேல் வகுப்பிற்கு எடுக்கப்பட அருகிலிருக்கும் தனி ஸாதாரணப் பள்ளிக்கூடங்கள் மாணாக்கரில்லாது ஓய வேண்டிவருகிறது. மேலும் முன் ஏற்பாட்டில் பீ. ஏ. போய் யோசித்து அபிருசியுள்ள படிப்பை எடுத்துக் கொள்ள • வேண்டிய விஷயத்தை இந்த ஏற்பாட்டின் படி 4-வது வகுப்பின் சிறுவர்கள் செய்ய வேண்டி வந்து விட்டது. இதெல்லாம் போதாதென்று பரீக்ஷை நல்ல கோடைகாலத்தில் நடத்தப்படுகின்றது.

ஆகவே முற்கூறியவைகளிலிருந்து ஸாதாரணமாக இந்த ஏற்பாட்டின் அதிக பாதகங்கள் இருக்கின்றன என்பது வெளியாகும். மேலும் .கீழ்வகுப்புக்களிலேயே ருசிப்படி விஷயங்களை எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று வைத்துவிட்டபடியால் பள்ளிக்கூடங்களில் முன்னைவிட ஏராளமாக உபாத்தியாயர்கள் நியமிக்கும்படி வர படிப்புச்செலவு அதிகமாகிவிடுகின்றது. ஏழைகள் இக்காலத்தில் படிப்பது மிக்க கடினமாகிவிட்டது. இன்னும் வர வர இந்தக் கஷ்டங்கள் அதிகரித்துமே ஒழிய வேறில்லை. இந்தக் கஷ்டத்தைத் தடுக்க கமதி பெரியோர்கள் தகுந்த.முயற்சிகள் செய்ய வேண்டுவது அவசியமே.

இதுபோல விவரிக்கக்கூடிய வ்யாஸ விஷயங்கள்.

1. ஸர்வகலாசாலை ஏற்பாடு
2. வ்யாபார ஸங்கங்கள்
3. நாணய வ்யாபாரங்கள்
4. கல்விச்சங்கம்
5. நகர ரக்ஷணஸபை
6. கோயில் நாட்டாமை
7. நியாயம் தீர்த்தல்
8. ராஜரீக ஸபைகள்
9. வானசாஸ்திரசாலை
10. ராஜாங்க ஒழுங்கு.

போதக் குறிப்புகள்.

1. முன் ஏற்பாடுகள்
2. மாறக் காரணம்
3. புதிய ஏற்பாடு
4. ஸாதகம்
5. பாதகம்
6. முடிவுரை

மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்

Translation Models

(8) The Queen and the herdboy.

One day some years ago, when Queen Victoria was standing on the public road at Balmoral sketching the Castle from a particular point, a flock of sheep approached. Her Majesty being intent on her work, took little notice of the flock and merely moved a little nearer the side of the road. The boy in charge of the sheep shouted at the pitch of his voice, 'Stand oot o' the road, womane and let the sheep go by.' The Queen not moving out of the way so fast as the shepherd wished, he again shouted; 'What are ye stand' in' therefor? gang oot o' that, and the sheep pass.' One of Her Majesty's attendants, who had been at a distance, on hearing her Royal Mistress thus rudely assailed, went up to the shepherd and demanded of him. Do, you know whom you thus rudely address, boy?' 'No; I neither ken nor care, but whoever she be, she sudna be in the sheep's road. 'That's the Queen,' said the official. The boy looked astonished, and after recovering his senses, said with great simplicity: 'The Queen! Why then, disna she pit on clothes that folk can ken her by?'

மஹாராணியும் இடச்சிறுவனும்

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒருநாள் விக்டோரியா மஹாராணி பால்மொரெல் அருகிலிருந்த பொதுச் சாலையில் ஓரிடத்தில் நின்றுகொண்டு அக்கோட்டையின் தோற்றத்தை வரைந்து கொண்டிருக்கையில், அவளண்டை ஓர் ஆட்டுமந்தை அணுகி வந்தது. கருமமே கண்ணாயிருந்த மாட்சிமை தங்கிய அவ்வம்மை இதைக் கவனியாது சாலையின் அருகே நகர்ந்து சென்றாள். உடனே ஆட்டிடையன், 'ஏ அம்மா! வழியை விட்டு நில்லு! ஆடுகள் அப்புறம் போகட்டும்!' என்று கூடுமான மட்டும் உரக்கக் கூவினான். தன் விருப்பப்படி ராணி கடிதில் விலகாதது கண்டு, 'அங்கிருந்து என்ன சாதிக்கிறாய் அம்மா? விலகி நில் என்றால்! ஆடுகள் போகட்டும்!' என்று அதட்டிப் பேசினான். தனது யஜமானியாகிய ராணியை இவ்வாறு கடுமையாய்ப் பேசியவைகளைக் கொஞ்சதூரத்திலிருந்து கவனித்த அரண்மனை வேலையாள் ஒருத்தி ஓடிவந்து, அவனை நோக்கி, 'பையா! நீ இவ்வளவு அதட்டிப் பேசுகிறாயே, யாரோடு என்று உனக்கு விளங்கவில்லையோ?' என்றாள். 'இல்லை. எனக்குத் தெரியவும் தெரியாது; தெரிய வேண்டியதும் இல்லை. யாராய் இருந்தால் என்ன! ஆடுகள் போகும் வழியை மறித்துக் கொண்டிருக்கலாகாது' என்று அவன் அலக்ஷ்யமாகப் பேசினான். 'மஹாராணி அப்பா அவள்' என்று எச்

சரிக்கை செய்தாள் வேலைக்காரி. திடுக்கிட்டான் பையன். சற்றுத் தேறித்தெளிந்ததும் 'ராணியா இவள்! அப்படியானால் பிறர் எளிதில் கண்டறியத் தக்க உடைகளை ஏன் அணிந்து கொள்ளவில்லை?' என்று சவடற்றுக் கேட்டுவிட்டான்.

(9). Human Nature.

Why did Othello permit any apprehension at all to cross his mind, any dark foreboding to overshadow the bright purity of his peace and happiness? Say not, dear reader, that suspicion lurked in the very nature of the Moor. Fear ever haunts the pedestal of earthly bliss: take man to the pinnacle and he will pray against a fall. The loveliest child sometimes strikes us as too lovely to live long. The presentiment of evil is indeed the very web of human nature and sits at the threshold of all highest happiness. It comes of itself and needs neither seed nor stimulus from without. In Othello, both were present: the seed had been sown in his heart by Brabantio (his father-in-law) and the stimulus was now given by the subtle suggestions of the devil (his *honest* friend). How could he prevent the shooting up a prickly sprout (of jealousy) though it might be in him to weed it out?

9. மனித இயற்கை

ஒத்தெல்லோ தன் மனதுள் ஒரு துஸ் ஸந்தேஹத்தைப் புக விடுவானேன்? தன் அமைதி, இன்பம், ஆகிய இவைகளின் சிறப்பைக் குறைக்கக்கூடிய கெட்ட எண்ணத்திற்கு இடம் கொடுப்பானேன்? 'ஒத்தெல்லோ என்ற மூர் ஜாதியானிடம் இயற்கையாகவே இச்சந்தேகம் மறைந்து கிடந்தது,' என்று, வாசிக்கும் அன்பர்களே! கூறிவிடாதேயுங்கள். உலகவின்பங்கள் ஏராளமாகவிருக்கும் நிலையிலும் பயம் ஓயாது வந்து தாக்கும். ஒருவனை மேலான பதவியில் வைப்போம், அவன் உடனே தாழ்வு ஏற்படக் கூடாது என்று கோருவான். மிக அழகுவாய்ந்த குழந்தையை நோக்குங்கால், சில வேளைகளில், அது தீர்க்காயுளுடன் இருக்கவேண்டுமே என்று தோன்றும். கெடுதலை முன்னர் கருதுவதே மனித தன்மையின் இயற்கை. இது எல்லாச் சிறந்த இன்பங்களுக்கும் முன்னர் தோன்றுவது. இது தானாகவே தோன்றும். உட்காரணமாவது வெளி உதவியாவது இதற்கு வேண்டியதில்லை. ஒத்தெல்லோ விஷயத்திலோ இவ்விரண்டும் இருந்தன. உட்காரணம் ப்ரபான்ஷியோவால் (அவன் மாமனாரால்) அவன் மனதுள் நாட்டப்பட்டது! வெளி உதவியோ பாதகன் (அவன் பரமயோக்யனான நண்பன்) சூதான குறிப்புக்களால் ஏற்பட்டது. அவனுக்குக் கொடிய எண்ணத்தை வேரோடு களைந்தெறியும் சக்தி இருந்தபோதிலும், அது கிளம்புவதை இப்பொழுது அவனால் எவ்வாறு தடுக்க முடியும்?

கல்யாணி

KALYANI *

(தொடர்ச்சி)

அடுத்த அறைக்கு வீரசேனன் வந்தபொழுது, தன் குமாரத்தியிருந்த அறையில் அவள் பாடுகிற பாட்டின் இனிய குரலைக் கேட்டான். பாடுகிறவர்கள் எதிரியில்லாமலிருந்தால், பாட்டு ஆச்சரியத்தையும் சந்தோஷத்தையும் நமக்குத் தந்து, மாமரங்களிலிருந்து குயில்கள் பாடுகிற இனிய கீதத்தை நமக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறது. இவ்வகை இயற்கையும் சாந்தமுமான சங்கீதத்தாலுண்டாகும் மனோல்லாசம் அவனுக்குச் சாதாரணமாயில்லையானாலும், அவனும் மனிதகோடியில் பட்டவனல்லவா? பிள்ளைகளைப்பெற்ற பிதாவல்லவா? ஆகையால் அங்கே நின்று கானத்தைக் கேட்டான். அவள் வாத்தியத்தில் அமைத்து தனது இனிய குரலில் பாடியது பின்வருமாறிருந்தது.

மாதர் மயக்கில் நீ வீழாதே—நல்ல
கீதக் குரலில் நீ மயங்காதே. (1)
மன்னர் சமரில் நீ மாளாதே—பசும்
பொன்னைக் கவர்ந்து நீ போகாதே. (2)
வாச மதுவை நீ புண்ணாதே—பிறர்
பேசும் பொழுது நீ பேசாதே. (3)
கன்னை இதயம் நீ காப்பாயே—பின்னாள்
மண்ணில் சுகித்து நீ மடிவாயே (4)

பாட்டு நின்றவுடன் தன் மகளிருந்த அறைக்குள் அவன் சென்றான்.

அவள் பாடின பாட்டு அவள் குணத்திற்குத் தக்கதாகவே இருந்தது. கல்யாணி பேரழகு வாய்ந்தவளாயினும், அவளுடைய பேதைப்பருவச் சின்னங்கள் மன அமைதியையும், மனஉறுதியையும், உலகவின்பம் கொடுக்கும் துச்சமான பொருள்களில் ஆசையின்மையையும், காட்டத்தக்கவைகளாக அமைந்திருந்தன. பனிமலையின்மேல் படியும் கார்மேகத்துண்டுகள் போல, அவளுடைய திவ்ய வெண்மையான நெற்றியின்மேல், கருங்கூந்தல் வகிர்ந்து முடிக்கப்பட்டிருந்தது. அவள் முகத்தில் சாந்தமும் சீலமும் ஜ்வலித்தன. அன்னியன் ஒருவன் தற்செயலாய்த் தன்னைப் பார்த்துவிட்டால், தான் தலை கவிழ்ந்து லஜ்ஜையுடன் நடப்பதன்றி, தன்னழகைக் கண்டு அவன் பிரமிக்கும்படி அவள் நடப்பதில்லை. அவள் குடும்பத்தில் மற்றவர்

√ * An adaptation of Sir Walter Scott's Bride of Lammermoore.

கள் கருவமும், தீரமும், படபடப்புமுள்ளவர்களா யிருக்க, அவள் அப்படி யிருந்தது அவளுடைய சாதாரண தேகமென்மையினா லுண்டாயதா யிருக்கலாம்.

ஆனால் அவளுடைய அடக்கம், மற்றக்காரியங்களில் அசிரத்தையாலாவது அல்லது மனக்கசிவில்லாமையாலாவதுண்டானதல்ல. அவள் மனச்சார்பும் பிரியமும் அதிமானுஷிய விஷயங்களிலிருந்தன. புராணங்களில் கூறிய கற்புத்திறனும், பர்த்தா பாரியைகளின் உண்மையான அன்பும், கொடிய ஆபத்துகளிலும் கற்பில் நின்று வழுவாமையும் அவளுக்கு ஆனந்தத்தை விளைத்தன. அதுவே அவளுடைய போகபூமியாய் அதில் அவளால் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்ட மானசமாளிகையில் பிறரறியாது அவள் வசித்து வந்தாள். ஆனால் ஓடுகிற தண்ணீரில் எறியப்பட்ட புஷ்பம் அதனால் இழுப்புண்டு செல்வதுபோல, தன் குடும்பத்தினர் சென்ற வழியில் தான் வெளியில் சென்றுகொண்டிருந்தாள். அவர்கள் சொன்னபடியெல்லாம் அவள் கேட்டபடியால், அவர்கள் அவள்மேல் பேரன்புகாட்டி வந்தார்கள். உலக ஆசையும் இராஜ்ய தந்திரமும் நிறைந்த அவள் பிதாவுக்கு அவள்மேல் அளவற்ற பிரியமுண்டு. அதிகார ஆசை குடிகொண்டு தன் தகப்பனிலும் அதிகக் கருவமுள்ள அவள் தமயனும் அவளிடத்தில் மிகுந்த அன்பு பாராட்டினான். விளையாடி வீண்காலம் போக்கும் அவள் தம்பியும் அவளைச்சிநேகித்துத் தானும் தன் உபாத்தியாயரும் சண்டை போட்டதையும், தன் விளையாட்டுகளையும், இரகசியங்களையும் அவளிடத்தில் சொல்லிக்கொண்டிருப்பான். அவளும் அவைகளையெல்லாம் காது கொடுத்துக் கவனமாய்க் கேட்பாள். ஆனால் அவளுடைய தாயாருக்கு மாத்திரம் அவள்மேல் அவ்வளவு திருப்தியில்லை. தன் மகளின் சாந்தம் அவள் தகப்பனின் இரத்தக் கலப்பாலுண்டானதென்றும் சொல்லி அவளை இடைச்சியென்று கேவலமாய் அழைப்பதுண்டு. ஆயினும் அவ்வளவு அடக்கமும் சுசீலமுமுள்ள ஒரு பெண்ணை உபேக்ஷிக்க முடியுமா? ஆனால் அவள் எப்பொழுதும் தன் மூத்தகுமாரனைப் புகழ்ந்து பிரீதியுடன் போற்றி வந்தாள். "என்னருமை மகன்தான் பழிப்பற்ற தன் தாய் வமிசத்தின் கவுரவத்தை நிலைநிறுத்தி, தன் பிதிர்வமிசத்தை முன்னுக்குக் கொண்டுவரப் பிறந்தவன். கல்யாணி அரண்மனைக்கு யோக்யமானவளல்லள். அவளுக்கு வேண்டியவைகளைச் சிறிதும் வருத்தமில்லாமல் கொடுக்கக்கூடிய ஒரு நாட்டுப்புறத்துப் பிரபு தான் அவளைக் கலியாணம் செய்து கொள்ளவேணும். வீரசேனனுடைய கவுரவம் பழமையானதல்ல. இப்பொழுதுதான் புதிதாயுண்டாகிறது. அதைக் காப்பாற்றி விருத்திசெய்ய வேண்டும். பழங்குடிப் பிறப்பினர்க்கு ஜனங்கள் தம்படியே கீழ்ப்படிந்து கவுரவத்தோடு நடப்பார்கள். நமக்கு முன்னே தலை நிமிர்த்துத் தருக்கி நடக்கிறார்கள். அவர்கள் நமக்கு வணங்கி நடக்கும்படி நாம் செய்ய வேண்டும். இடையர் கூட்டத்திலிருக்கத் தகுந்த நம் கல்யாணி வணங்குவிக்க வேண்டியவர்களை வணங்கச் செய்யத் தக்கவளல்லள். எனக்கு மூன்றாவது ஒரு ஆண் குழந்தையை ஈசுவரன் கொடாததால், கல்யாணி அதற்கேற்ற குணம் படைத்தவளாய்ப் பிறந்திருக்க வேண்டும். அவளிலும் அதிகத் தீரமுடையவன் அல்லது அவளைப்போல் அதிகார ஆசை குறைந்தவன் கையில் அவளை என்றைக்குப் பிடித்துக் கொடுப்பேனோ அந்த நாள்தான் எனக்கு நல்லநாள்" என்று அவள் மனதில் எண்ணிக்கொள்வாள். தன் குழந்தைகளின் குணாகுணங்களும், சமுசாரசவுக்கியமும் அவளுக்குச் சிலாக்கிய மல்ல. அவர்கள் அந்தஸ்தும் உலகமேன்மையுமே அவளுக்கு முக்கியம். கோபமும் துடுக்குமுள்ள பெற்றோர் சாதாரணமாயிருப்பதுபோல, அவளும் தன் குமாரத்தியின் சித்தவிகாரங்களை அறியாதவளா யிருந்தாள். கல்யாணி உதாசின குணமுடையவள்போலிருந்தாலும், ஒரே இனத்தில் முளைத்துக் கிளைத்துத் தழைத்துக் கண்டோருக்கு எதிர்பாரா ஆச்சரியம் விளைக்கக் கூடிய வித்து அதில் மறைந்திருந்தது. அவளுக்குப் பிரியமான காரியங்கள் ஒன்றும் நேரிடாமையால், அவள் அபிப்பிராயங்களெல்லாம், ஆசைப்பெருக்கும், மனக்கிளர்ச்சியும் அற்றவைகளாயிருந்தன. அவள் காலம் இதுவரை நிர்விகற்பமாயும் சாந்தமாயும் சென்றது. அருவியாகக் கீழே விழுவதன்முன் ஓடும் தண்ணீர் ஓடைபோல அதிருந்தது.

அவள் பாட்டு முடியும்பொழுது, வீரசேனன் அவ்விடத்தில் பிரவேசித்து "சரி, கல்யாணி! உலகம் இப்படிப்பட்டதென்று தெரிவதற்கு முன்னமேயே, உன்னுடைய சங்கீத தத்வசாஸ்திரி அதை இகழ உனக்குப் போதித்துவிட்டானா? நிச்சயமாய் அது பிஞ்சில் பழுத்ததாகும். அல்லது தங்களை நாடித் தலைதடுமாறித் திரிபவர் தொந்தரை செய்யும்வரை இகலோக இன்பங்களைப் பழிக்கிற வனப்புடைய மாதரைப்போல் பேசினாயா?" என்று கேட்டான்.

கல்யாணி நாணி முகம் சிவந்து தான் பாடின பாட்டிலிருந்து அப்படி ஒன்றும் அனுமானிக்கக்கூடா

தென்று தத்தித்தடுமாறிச் சொன்னாள். தன்கூட உலாத்த வரவேண்டுமென்று தன் பிதா சொன்ன வுடன் வாத்தியத்தை ஒரு பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு புறப்பட்டாள்.

அந்தக் கோட்டையின் பின்புறத்தில் ஒரு சிறு குன் றிருந்தது. அதில் அழகான பலவகை மரங்களும் செடிகொடிகளும் நிறைந்த வனமொன்றிருந்தது. அதில் ஒரு நடைபாதையில் தகப்பனும் மகளும் ஒரு வர் கையை மற்றொருவர் பிடித்துக்கொண்டு மெல்ல நடந்தார்கள். அதின் இருபக்கங்களிலுமுள்ள நெடிய மரங்களின் மேற்கிளைகள் ஒன்றோடொன்று பின்னி, அவைகளில் கொடிகள் படர்ந்து, அதன்மேல் பந்தலிட்டதுபோலிருந்தது. அதன் கீழ் கூட்டம் கூட்ட மான கலைகளும் மான்களும் ஓடி விளையாடின. வீர சேனனின் வேலையின் சுபாவம் வேறுவிதமாயினும், அவனுக்கு இவ்விதக் காரியங்களில் ஆசையும் உருசி யும் அழிந்துபோகவில்லை. அவைகளை யெல்லாம் கண்டு களித்து இருவரும் நடக்கையில், வில்லும் கையு மாய் ஒரு வேட்டைக்காரனும், ஒரு வேட்டை நாயைக் கழுத்தில் சங்கிலியிட்டுப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு பைய னும், அவர்கள் பின்னாலே வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அந்த வேட்டைக்காரன் தன் யஜமானனைக் கும்பிட, அவனும் கும்பிட்டுவிட்டு " அப்பா! மான்வேட்டை யாடப்போகிறாயோ?" என்று கேட்டான்.

" ஆம். யஜமானனே! நான் வேட்டையாடுகிறதைத் தாங்கள் கண்டு களிக்கிறீர்களா?" என்றான்.

மானைக் கொல்லுகிறதைப் பார்க்கிறது என்கிற பாவனை மனத்திலுதித்தவுடனே வெளிறிப்போன முகத்தையுடைய தன் புத்திரியைப் பார்த்துவிட்டு " இல்லை, இல்லை " என்றான். ஆனால் அவள் சுபாவ மோ, தன் பிதா அந்த வேட்டைக்காரன் பின்னாலே தாங்கள் வருகிறதாகச் சொன்னால், அதை வேண்டா மென்று தடுக்கக்கூடியதல்ல.

அந்த வேட்டைக்காரன் தன் தோளை அசைத்துக் கொண்டு " யஜமான்மார் வேட்டை காண வராம லிருப்பது எங்களை மனமடியச் செய்கிறது. சேனா நாயகனாகிய உங்கள் மூத்த மகன் சீக்கிரம் வீடு வந்து சேரவேணும். இல்லையானால் நான் கடை யைக் கட்டவேண்டியதுதான். உங்கள் சின்னப் பையன் இரவும்பகலும் காட்டில் வேட்டையாடப் பிரிய முள்ளவன்தான். ஆனால் அவன் படிக்க வேண் டாமா? இப்பொழுது படிக்க வில்லையானால், பெரியவ னானால் ஒன்றிற்கும் அவனுதவமாட்டானே. புன பதிகள் காலத்தில் இப்படி இல்லை. ஒருமானைக் கொல் லுவதானால் யஜமான்மாரெல்லாரும் அதைப் பார்க்கஓடி வருவார்கள். மான் அடிபட்டுக் கீழே விழுந்தவுடனே, பெரிய யஜமானனிடத்தில் கத்தியைக் கொடுப்போம். அந்த மரியாதைக்காக அவனுடனே ஒரு விராகன் கொடுப்பான். அவர்கள் நல்ல வேட்டைக்காரராயு மிருந்தார்கள். மாதவன் காட்டில் புகுந்து வில்லைக் கையிலெடுத்தால் எத்தனை மான்கள் மடியும். ஆ! இப் பொழுது இங்கே வனசாமர்த்தியமே இல்லாமல் போய் விட்டது" என்று வேடன் சொன்னான்.

இந்தப் பிரசங்கம் வீரசேனனுக்குப் பிரியமற்றதா யிருந்தது. அந்தக் காலங்களில், உண்மையான பிரபுக் களுக்கு இயற்கையும் இன்றியமையாததுமாகக் கருதப் பட்ட வேட்டை ஆசை தனக்கில்லாமைக்காகப் பயி ரங்கமாகத் தன் தாழ்ந்த வேலைக்காரன் தன்னை அவ மதித்தான் என்பதை அவனறியாம லிருக்கவில்லை. ஆனால் நாட்டுப்புறங்களிலெல்லாம் வேட்டைக்காரனை ஒரு முக்கியமான மனிதனாகப் பாவித்து மனம் போன படி அவன் பேச இடங்கொடுப்பது வழக்கமாகையால் வீரசேனன் புன்சிரிப்புடன் தனக்கு அன்றைக்கு மானைக் கொல்வதிலும் முக்கியமான வேறே வேலை யிருக்கிறதாகச் சொல்லித் தன் பையைத் திறந்து அவ னுக்கு உற்சாக முண்டாகும்படி ஒரு விராகன் கொடுத் தான். தனக்குப் பணம் கிடைத்ததில் சந்தோஷமும், தன் யஜமானனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய விதம் தெரி யாமைக்காக அலட்சியமும் தோன்றும்படி புன்னகை செய்து கொண்டு அவன் " யஜமானே! உங்களுக்குப் பணம் கொடுக்கும் வழி தெரியாது. வேலை முடிகிற தற்கு முன்னமேயே கொடுத்துவிட்டீர்களே. பணம் பெற்றுக்கொண்டு நான் மானைக்கொல்லத் தவறினால் என்ன செய்வீர்கள் " என்று கேட்டான்.

வீரசேனன் சிரித்துக்கொண்டு " சொன்னதைச் செய்வதற்காகக் கடன் " என்று நான் சொன்னால் உனக்குஅருத்தமாகாதென்று நினைக்கிறேன் என்றான்.

" சத்தியமாக எனக்குத் தெரியாது. சட்டமோ என்னவோ பேசுகிறீர்கள். பிச்சைக்காரன் மேல் என்ன வியாச்சியம். அது என்ன பலனென்று உங் களுக்கே தெரியும். சரி. ஆனால் நான் உங்களிடத்தில் நியாயமாய் நடப்பேன். என் கையும் வில்லும் குறி தப்பாவிட்டால், மார்பில் இரண்டு விரல் கனம்கொழுப் புள்ள ஒரு வேட்டை மிருகம் உங்களுக்குத்தருவேன்" என்று சொல்லிவிட்டுப் போகப் போனான். அப் பொழுது அவனைத் திரும்பக் கூப்பிட்டுத் தற்செய

லாய்க் கேட்பதுபோல "உலகத்தார் சொல்வதுபோல மாதவன் அவ்வளவு பலசாலியா? நல்ல வேட்டைக் காரனா?" என்று கேட்டான்.

அதற்கு அந்த வலையன் சொல்லுகிறான். "பல சாலியா? அதிகப் பலசாலி, நிச்சயமாகச் சொல்லுகி றேன். ஒருதடவை அந்தப் பிரபுகூட காட்டில் வேட் டைக்குப் போனோம். ஒரு பெரியமானைத் துறத்தி ஒரு மூலையிலோட்டினோம். போக வேறே வழியில் லாமல் திரும்பி எங்களை எதிர்த்து நின்றது. அப்பா. எத்தனை பெரிய மான். பத்துக் கிளைகளுள்ள கொம்பும், ஒரு எருதின் தலையளவு பருமனும், ஒரு தடித்துக் கொழுத்த மான். அது மாதவன் தகப்பன்மேல் பாய்ந் தது. இமைப்பொழுதில் மாதவன் அதன்மேல் பாய் ந்து தன் கத்தியால் அதன்பின்காலை வெட்டி அதைக் கீழே தள்ளினான். இல்லையானால் புனபதி காரியம் வேறேயாயிருக்கும். அவனுக்கு அப்பொழுது வயது 16 தான். அவன் நன்றாயிருக்கவேணும்."

"கத்தியில்போலத் துப்பாக்கியிலும் அவன் சமர்த் தன்தானா?" என்று வீரசேனன் கேட்டான்.

"என் பெருவிரலுக்கும் அடுத்த விரலுக்கும் மத்தி யில் இந்தப் பணத்தை நான் பிடித்துக்கொண்டால், 80-கஜ தூரத்திலிருந்து அதை அடித்துத் தள்ளிவிடு வான். விரலில் ஒன்றும் படாது. அவன், கண், கை, ரவை, துப்பாக்கிமருந்து இவைகளைப்பற்றி வேறே என்ன சொல்லவேண்டும்" என்று அந்த வில்லி சொன்னான்.

"ஆம் ஆம். வேறே ஒன்றும் வேண்டாம். நிச்சயந் தான். வேட்டையாடப் போகத் தடையாகிறது. நீ போ" என்று சொல்லி அவனை அனுப்பிவிட்டான்.

அவன் பின்வருகிற பாட்டை வேடிக்கையாகப் பாடிக்கொண்டு போனான்.

1. பூசைமணி ஓசையிடப்
   புகும் கோவில் பூசாரி
   ஆசையுடன் குழலூத
   அடையும் காண் நல்வேடன்.
2. தென்கூடல் சிகரமதில்
   திரிந்தனகாண் கலைமான்கள்
   வன்பொதிய மலைச்சாரல்
   மயங்கினவே மானினங்கள்.
3. வண்டுறையும் பூஞ்சோலை
   வந்ததொரு பெண்மானும்
   கண்டதொரு வெண்மானுக்
   கண்டமெலாம் விலையிலையே.

தூரத்தில் போகப் போக அவன் சத்தம் குறைந்து கொண்டே வந்து கடைசியில் அது கேளாமல் போன வுடன் வீரசேனன் "இந்தப் பையல் புனபதிகளிடத் தில் எப்பொழுதாவது வேலைக்கிருந்தானா? அவர்க ளிடத்தில் இவ்வளவு அன்புள்ளவனாக இருக்கிறானே. கல்யாணி! உனக்குத் தெரியுமென்று நினைக்கிறேன் இந்தக் கோட்டையைச் சுற்றி யிருக்கிற ஒவ்வொரு காட்டாளையும் பற்றி நீதான் முக்கியமாய் விசாரித்து வைத்திருக்கிறாயே" என்றான்.

"எனது பிரிய பிதாவே! நான் சரியாகக் காலக் கிரமவர்த்தமானங்களை எழுதி வைத்திருக்கவில்லை. ஆனாலும் சொல்லுகிறேன். அவன் சிறு பையனா யிருக்கையில் அவர்களிடத்தில் வேலையிலிருந்தான். பிறகு வெளியே போயிருந்து, நீங்கள் அவனை வேலை க்கு வைத்தபொழுதுதான் இவ்விடம் திரும்பி வந்தான். முன்னிருந்தவர்களைப் பற்றி உமக்கேதாவது தெரியவேண்டுமானால் கிழவி முனியம்மாளிடத்தில் தெரிந்துகொள்ளலாம்" என்று கல்யாணி சொன் னாள்.

"குழந்தாய்! அவர்களைப் பற்றியாவது, அவர்கள் சரித்திரத்தைப்பற்றியாவது அவர்கள் சிறப்பைப் பற்றி யாவது எனக்கு என்ன வேண்டும்" என்று தகப்பன் சொன்னான்.

"இல்லை ஐயா. அது எனக்குத் தெரியாது. மாத வனைப்பற்றி அந்த வேட்டைக்காரனை விசாரித்தீர் களே என்று சொன்னேன்" என்றாள் மகள்.

"சீச்சீ! போகட்டும். முனியம்மாள் யார்? இங்கே யுள்ள கிழவிகளையெல்லாம் உனக்குத் தெரியும்போ லிருக்கிறதே" என்றான்.

"நிச்சயமாகத் தெரியும். தெரியாவிட்டால் அவர் கள் வருத்தப்படுகிற காலத்தில் அந்தப் பேதைகளுக்கு நான் எவ்விதம் உதவி செய்யக்கூடும். கிழவிகளுக் கெல்லாம் முனியம்மாள் யஜமானி. அவளுக்குப் பழங் கதைகளெல்லாம் தெரியும். அவள் குருடி. ஆனால் அவள் பேசும்பொழுது நம்மை நேரே உற்று நோக்கிப் பேசுவதாக நாம் நினைக்கும்படி யிருக்கும். அவள் குருடாகி 20 வருஷமாயிற்று. ஆனாலும் அவளிடத் தில் நான் பேசும்பொழுது என் முகத்திலுண்டாகிற வர்ணங்களை அவள் அறிகிறதுபோலத் தோற்றுவ தால் அனேகமுறை என் முகத்தை மூடிக்கொண் டிருந்திருக்கிறேன். பல தடவை முகத்தைத் திரும் பிக்கொண்டிருந்திருக்கிறேன். திமிர்வாதம் பிடித்தும் கண் தெரியாமலு மிருந்தாலும் அவளுக்குள்ள கூர்மை

யான அறிவும், கம்பீர நடவடியும் அவளைப் பார்ப்பவர்க்கு நன்றாய் விளங்கும். வாரும். அவளை நீர் போய்ப் பார்க்கவேண்டும். அவள் குடிசை அரை நாழிகை வழித் தூரத்தி லிருக்கிறது" என்று கல்யாணி சொன்னாள்.

"என்னருமை மகளே! இவைகளெல்லாம் நான் கேட்ட கேள்விகளுக்குச் சமாதானமல்ல. இந்த விருத்தை யார்? அவளுக்கும் இதன் முன்னுடைமைக் காரனுடைய குடும்பத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம்" என்று வீரசேனன் கேட்டான்.

"அவள் போன்மாரிருவர் உம்மிடத்தில் வேலைக் கிருப்பதால் அவளிங்கே இருக்கிறாள். அது அவளுக்குச் சம்மதமில்லை, ஏனென்றால் காலமும் பூமியும் மாறிப் போனதைப்பற்றி எப்பொழுதும் விசனப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்" என்றாள் கல்யாணி.

"அவளுக்கு நிரம்ப வந்தனம். அவளும் அவளைச் சேர்ந்தவர்களும் என் அன்னத்தைப் புசித்துக்கொண்டு, தங்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் சிறிதும் பயன்படக் கூடாத ஒரு குடும்பத்திற்கு ஆட்பட்டிருக்கவில்லையே என்று அழுது கொண்டிருக்கிறாளல்லவா?" என்றான்.

அப்பொழுது கல்யாணி "ஐயோ! என் பிதாவே! நீங்கள் சொல்லுவது அவளுக்குப் பொருத்தமே யில்லை. பட்டினிகிடந்து உயிர் போகிறதாயிருந்தாலும் ஒருகாசு கூடத் தருமமாகப் பெற்றுக்கொள்ள மாட்டாள். அவளுக்குப் பொருளாசையே கிடையாது. தங்களுடைய இளமைப் பருவங்களில் நடந்த கதைகளைச் சொல்லக் கிழவரைத் தூண்டிவிட்டால் அவர்கள் அவைகளைப்பற்றி ஓயாமல் பேசுவதுபோல அவளும் பேசுகிறாள். அனேக வருஷங்களாகப் புனபதிகளின் கீழ் வாழ்ந்திருந்தவளாதலால் அவர்களைப்பற்றிப் பேசுகிறாள். ஐயா! அவளை நீங்கள் இப்பொழுதே ரக்ஷிப்பதற்காக உங்களிடத்தில் மிகுந்த நன்றியறிவுள்ளவளாயிருக்கிறாளென்று எனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியும். உலகத்தில் மற்றெல்லாரையும் விட உம்மைக் கண்டு பேச அதிக ஆவலுள்ளவள். வாருங்கள் அவளைப் போய்ப் பார்ப்போம்" என்று கல்யாணிசொல்லி, செல்வக்குழந்தைகள் செய்கிற வழக்கம்போல் தன்பிதாவின் கையைப் பிடித்து அவள் குடிசைக்குப் போகும்வழி நோக்கி இழுத்தாள்.

S. V. கள்ளபிரான் பிள்ளை, பி. ஏ.

மதுரை கல்விப்பொருட்காட்சி சாலை
MADURA EDUCATIONAL EXHIBITION

மதுரை எலிமெண்டரி உபாத்தியாயர் சங்கத்தின் வருஷோற்சவமானது சென்ற செப்டம்பர்மீ 9உ சனிக்கிழமையன்று வெகு விமரிசையுடன் கொண்டாடப்பட்டது என்பதை முந்திய சஞ்சிகையில் தெரியப் படுத்தி யிருக்கிறோம். வழக்கம்போல் அன்று காலை 8 மணிக்குக்காட்சிசாலையானது மதுரை காலேஜ் ஹாலில் திறக்கப்பட்டது. அன்று இன்ஸ்பெக்டர் முதலான வித்தியாதிகாரிகளும் பாடசாலை மானேஜர் உபாத்தியாயர்களும், மற்றும் வித்தியாபிமான முள்ளவர்களும் சேர்ந்து சுமார் 200 பேர்கள் வந்து நிறைந்திருந்தனர். அக்காலத்து, சங்கத்தின் பிரசிடெண்டு ம-ா-ா-ஸ்ரீ N. S. ஜெம்புநாதய்யர் வருவோரை வந்தனபூர்வமாய் எதிர்கொண்டழைத்து, அவரவர்கட்கு ஏற்றவாறு ஆசனமளித்து அமர்த்தினர். 7-வது சர்க்கில் இன்ஸ்பெக்டர் கனம் ஹாட்ஜஸ் துரையவர்கள் அக்கிராசனம் வகித்தனர். ம-ா-ா-ஸ்ரீ ஜெம்புநாதய்யர் கண்காட்சி சாலையைப் பற்றிய ரிப்போர்ட்டு ஒன்று வாசித்தார். மதுரை காலேஜ் சித்திர உபாத்தியாயர் ம.ா-ா-ஸ்ரீ புண்ணியகோடி நாயகர் 'சாதாரண வஸ்துக்களை வரைவதெப்படி' என்பதைப்பற்றி மாதிரி சித்திரங்களுடன் ஒரு உபந்நியாசம் செய்தார். அக்கிராசனாதிபதி முடிவில் மேற்கண்ட விஷயங்களைத் திரட்டித் தமது அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டுக் காட்சிசாலை திறக்கப்பட்டதென்று சொன்ன பின்னர் அனைவரும் எழுந்து காட்சிசாலையில் புகுந்து, அங்கு நிறைந்திருந்த பலவகைப் பொருள்களையும் கண்டு களித்தனர். ஞாயிற்றுக்கிழமை 5-மணி வரையில் யாவரும் சென்று பொருள்களைக் காணுமாறு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. பொருட்காட்சிக்காக இந்த ஜில்லாவின் பல பாகங்களிலிருந்தும் பொருள்கள் வந்து குவிந்திருந்தன. அவை யாவும் பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுப் பார்ப்போர் மனதைக் கவரத்தக்கபடி ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. பாடசாலைப் பிள்ளைகளும் உபாத்தியாயர்களும் செய்தனுப்பிய பொருள்கள் மிக வியக்கத்தக்கவையாகவே யிருந்தன. பூகோள சாஸ்திரத்திற்கான படங்களும் உருவங்களும் ஏராளமாயிருந்தன. மற்றும் மரவேலை, களிமண்வேலை, ஓலை வேலை, காகித அட்டை வேலைகள், மணிகளாலும் கொட்டைகளாலும் செய்யப்பட்ட வேலைகள் பாய் பின்னுதல், சித்திரம் வரைதல், முதலியவற்றை விவரிக்கச் செய்தனுப்பப்பட்ட பொருள்கள் மிகவும் பாராட்டத்தக்கனவே. அநேக பாடக்குறிப்புகளும், மாதிரிப்பாடங்களும் எழுதியனுப்பி யிருந்தனர். குரங்கும் பூனைகளும், கிழவனும் அவன் குமாரர்களும் என்ற கதைகளைத் தத்ரூபத்தில் பொம்மைகள் மூலமாய் விளக்கிக்காட்டி யிருந்ததைப்பார்த்து ஆச்சரியமடையாதவரில்லை. இக்காட்சியைக் காண இந்த ஜில்லாவிலுள்ள வித்தியாதிகாரிகளும்உபாத்தியாயர்களும் வந்திருந்தனர்.

காலையில் கண்காட்சிசாலை திறந்து முடிந்ததும்மாலையில் சங்கத்தின் வருஷாந்தர மகோற்சவ கூட்டம் கூடிற்று. மதுரைக் காலேஜ் பிரின்சிபால் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, S. வெங்கோபா சாரியார் அவர்கள் அக்கிராசனம் வகித்து 'பிரதம படிப்பைபப்பற்றி' அரிய பிரசங்கம் ஒன்று செய்தார். அவர் தன் பிரசங்கத்தில் முற்கால மூலாதாரப்படிப்பையும், தற்கால மூலாதாரப் படிப்டையும், திரவிய சகாய விதிகளையும் சீர் தூக்கிப்பார்த்து, தற்கால மூலாதாரப் படிப்பின் நன்மைகளை உத்தேசிக்கும்போது தற்காலத்தில் மூலாதாரப் படிப்பிற்காகத் துரைத்தனத்தார் அளிக்கும் திரவிய சகாயக்குறைவை ஒரு பொருட்டாக மானேஜர்கள் நினைக்க இடமில்லையென்றும் இன்னும் நம் தேசம் க்ஷேமமடைய வேண்டுமானுல் கனம் கோக்கலே அவர்கள் ராஜப்பிரதிநிதி சபையில் கொண்டுவந்திருக்கும் மூலாதாரபடிப்பு மசோதாவை அங்கிகரம் செய்வதுடன் அந்த மசோதா ஜாரிக்கு வரும்பொழுது அதினுல் எற்படும் செலவின் சிறிது பாகத்தை ஜனங்கள் எற்றுக்கொள்ள பின்வாங்கக்கூடாதென்றும் வற்புறுத்தினுர். சங்கத்துக் காரியதரிசி வருஷாந்தர ரிப்போர்ட்டு ஒன்று வாசித்தார். அந்த ரிப்போர்ட்டிலுள்ள இரண்டொரு விஷயங்களை மட்டும் இங்கு எடுத்துக்கூறுவது அவசியமாயிருக்கிறது. இச்சங்கத்துக்கு மெம்பர்கள் சுமார் 184 பேர் இருக்கிறுர்கள். இச்சங்கமும் இந்த ராஜதானியிலுள்ள பெரிய உபாத்திமை சங்கங்களில் ஒன்றே என்றுசொல்லலாம். இந்தச் சபை செய்திருக்கிற முக்கியமான வேலைகளில் ஒன்று, வருஷாந்தர கொண்டாட்டத்தின் பொருட்டுக் கூடும் சபைக்கோர் அமிசமாக வருஷாந்தர கல்விபொருட்காட்சிசாலை யொன்றை எற்படுத்தியிருப்பதேயாகும். மதுரை ரேஞ்சு சப் அஸிஸ்டெண்டு இன்ஸ்பெக்டரும் சங்கத்தின் பிரசிடெண்டுமாகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ N. S. ஜெம்புநாத அய்யர் அவர்களால், இக்காட்சி 1908-ம் வருஷம் எற்பாடு செய்யப்பட்டு இப்பொழுது நான்கு வருடமாக அந்நியர்களுதவியன்னியில் சங்கத்தின் செலவின் பேரிலேயே நடந்து வருகிறது.

இம்மாதிரி பொருட்காட்சியினுலுண்டாகும் நன்மைகள் அளவற்றெனவென்பது சொல்லாமலே விளங்கும். இக்காட்சிசாலை ஒரு கிராம உபாத்தியாயருக்குக் கிடைக்கக்கூடிய மிகவும் நேர்த்தியான பொருட்பாடமாக விருக்கிறது. இக்காட்சியில் பார்க்கவரும் உபாத்தியாயர்கள் அநேக புதிய விஷயங்களைத் தெரிந்து கொண்டு நவீனமுறையில் மாணுக்கர்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்கவும் கூடும். இவ்விஷயங்களில் சமர்த்தராக விருப்பவர்களுக்கு இக்காட்சி அவர்கள் சாமர்த்தியத்தை விர்த்திசெய்து, அவர்கள் மனதுள் மறைந்து கிடக்கும் பல விஷயங்களையும் அடுத்த காட்சியில் வெளிப்படுத்த ஒரு தூண்டுகோலாகும்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை சாயங்காலம் 5-மணியோடு கண்காட்சிசாலை முடிந்ததும் அன்றிரவு 8-மணிமுதல் 10-மணிவரை செயின்டு மேரி ஹைஸ்கூல், போனரே சாமியார் அவர்கள் நிழல் படம் காட்ட ம-ா-ா-ஸ்ரீ N. S. ஜெம்புனுதய்யர் அவர்கள், ஊர்வன ஜாதி, பட்சி ஜாதி இவைகளைப்பற்றி ஒரு உபந்நியாசம் செய்தார்.

இம்மட்டோடு இச்சங்கத்து இவ்வருஷத்திய மகோற்சவம் முடிவுபெற்றது. இன்னும் இச்சங்கம் மேன்மேலும் விர்த்தியடைந்து இப்பொருட்காட்சிசாலை வருஷந்தோறும் மேன்மையாய் நடைபெறும் வண்ணம் எல்லாம் வல்ல ஈசன் கருணை புரிவாராக.

மயிலாப்பூர் பி. எஸ். பாடசாலை இலக்கிய ஸபை.—இச்சங்கத்தின் மூன்ருவது வருஷோத்ஸவம் ரானடே ஹாலில் வெகு விமரிசையாகக்கொண்டாடப்பட்டது. அட்வோகேட் ஜனரல் கனம் பி. எஸ். சிவஸ்வாமி அய்யர், அக்ராஸனம் வகித்தார். ஹாலில் நிற்கக்கூட இடமில்லாமல் அனேகர் வெளியில் இருக்க நேரிட்டது. முதலில் இரண்டு சிறுவர் பள்ளிக்கூடத்தில் நடத்தும் ஸ்தோத்திரங்களை வெகு அழகாய்ச் சொல்லி முடித்தனர். சங்கங்களில் மாணுக்கர் அனேக விஷயமாய் எழுதியும் பேசியும் இன்னும் வேறுவிதமாய் அவர்கள் கொண்ட ஊக்கமும் உத்ஸாகமும் காரியதரிசி வாசித்த ரிபோர்ட்டிலிருந்து நன்ருய் விளங்கியது. 'புத்தியும் செயலும்' 'பெரிய பதங்களை உபயோகிக்கலாகாது', 'சில சரித்ரசங்கதிகள்' என்ற விஷயங்களைப்பற்றி ஒப்பிவித்த மாணுக்கர்களை யாவரும் புகழ்ந்து கொண்டாடினுர். பிறகு ம-ா-ா-ஸ்ரீ சம்பந்த முதலியார் அவர்கள் இயற்றிய 'கள்வர்தலைவன்' ஷேக்ஸ்பியர் மகாகவிசெய்த,(Much Ado About Nothing) என்ற நாடகங்களினின்றும் சில அங்கங்களை மாணுக்கர் எடுத்தாடியதைப் பார்த்தவர்களெல்லோரும் இச்சிறுவர் இவ்வளவு செயற்பாலரோ என ஆச்சரியமும் ஆனந்தமு மடைந்தனர். முடிவில் பிறர்மனதை அறியப்புறப்பட்ட பெரியவர்செய்தவித்தையைக்கண்டு நகைத்து சந்தோஷமடையாதவரொருவருமில்லை.

இவ்வேடிக்கைகள் முடிந்தபின்னர் கனம் வி. பி. இராமஸ்வாமி அய்யர் "பள்ளிக்கூடம் சிறுவர்களைநல்ல நகரவாஸிகளாக்கும் ஓர் போஷணசாலை" என்ற விஷயமாய் ஓர் பிரசங்கம் செய்தார்.

அதில் உபாத்தியாயரது நற்குண நற்செயல்களும், பள்ளிக்கூடத்திய மாணுக்கரின் சங்கங்களும், விளையாட்டுகளும், பிள்ளைகளுக்கு அறிவை ஊட்டி மேலான ஒழுக்கங்களைப் போதிக்க வல்லெனவெனும் கருத்தை அழகாய்ச் சுருக்கமாய் கூறி முடித்தார். பிறகு அக்கிராசனுதிபதி அவர்கள் எழுந்து அனேக விதமாய் தம்மை களிக்கச் செய்த சிறுவருக்கு வந்தனமளித்ததுமல்லாமல், பள்ளிக்கூடத்துத் தலைமை உபாத்தியாயர், கனம் கஸ்தூரிரங்க அய்யரைப்போன்ற கனவான்கள், பிள்ளைகளுக் கறிவூட்டுதலால் தவிர அவருக்குத்தக்க ஒழுக்கமும் மேலான நோக்கமும் போதிக்க வல்லவரென்றுப் பள்ளிக்கூடத்தைப் புகழ்ந்துபேசினுர். முடிவில் அக்கிராசனுதிபதிக்கும் பிரசங்கம் செய்தவருக்கும், பள்ளிக்கூடத் தலைமை உபாத்தியாயர் வந்தனமளித்து மாலையிட்டனர். மாணுக்கர் வந்தவர்களைத் தக்கபடி உபசரித்தனர். வருஷோத்ஸவம் இவ்வாறு வெகு உல்லாஸமாய் நிறைவேறியது.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

உண்மை உயர்வு அல்லது வாஸுதேவ சாஸ்திரி

TRUE GREATNESS or VASUDEVA SASTRI

அத்தியாயம் 5

அபரக்கிரியைகள்

பிணம்பற்றிப் பிற்சென்று பேரின்பம் பாயுங்
குணம்பற்றிக் கோள்கொண்டு மீண்டும்—கணத்துல
பற்றிற் பதிந்து பரமார்த்தந் தேடாத [கப்
திற்றேயிம் மாந்தர் இயல்பு!

ஹரி: ஓம். கிருஷ்ணன்வாழ்நாள் முடிந்துவிட்டது ஸ்திரீகள் வீண் அழுகைக்குக் கங்குகரையே இல்லை. வாஸுதேவ் சாஸ்திரிக்குக்கூடக் கண்ணீர் ததும்பியது. லக்ஷ்மி கரைந்து உருகுகிறாள் பாவம்! பெண்மணீ! உன் உயிரே போய்விட்டது. அவரை அந்தியகாலம் வரை ஸுகமாகவே வைத்திருந்து முடிவிலும் ஸுகமாக வழியனுப்பி விட்டாய். உன்னைப் போன்ற உதவிவாய்ந்த அவனுக்கு ஸ்வர்க்கம் கிடைப்பது திண்ணம். கடவுள் உன்னைக் காப்பாற்றட்டும். பிணத்தை ஸ்மசானத்திற்கு எடுத்துச் சென்றனர். சிதைவரையில் பின்சென்றவர்களைப் பார்க்க ஸஹிக்கவில்லை. ஆவேசம்கொண்ட லக்ஷ்மிமேலும் போக யத்தனித்தாள். அநேகக் கருணையற்றவர்கள் அவள் கணவனைச் சாம்பலாக்கத் தொடங்கும் நெருப்பில் விழாத வண்ணம் தடுத்து அவளை நிறுத்தினர். கணவன் நன்மைக்காக அத்புத தைரியத்தால் அடக்கி நிறுத்தப்பட்ட துக்கக்கடல் இப்பொழுது கரையை உடைத்துக் கொண்டு கிளம்பி விட்டது. அழுது அழுது அவள்விழி வெளிக் கிளம்பிவிட்டது.

நீக்கவேண்டிய ஆபரணத்திற்காகவும், எடுத்துவிட வேண்டிய அழகிய கூந்தலுக்காகவும் ஏற்பட்ட துக்கமாயிருந்தாலல்லவோ அடங்கும். அன்பு நிறைந்தவனும், தன் காதற்கு உறைவிடமாயும், தனக்குப் பெரியதனமாயும், தனக்கு ஆனந்தப் பெருக்காயுமிருந்த அருமைக்கணவனை எண்ணி எண்ணித் துக்கிக்கத்தொடங்கி விட்டாள் லக்ஷ்மி. இதற்கு முடிவு எப்படி ஏற்படும்!

கிருஷ்ணன் கார்யம் முடிந்தது. அவன் ஸஞ்சயன காலத்தில் பின் வருவதை எண்ணித் தேறவேண்டியதுதான்.

இனியஞ்சல் கதிரவ னெரித்திடு வெப்பமுங்
கனைகுரற் காரிடிக் கனமறற் றோதையு
முனைதந்த வுலகினின் வினைமுடித் தாயினி
வினைதந்த பயன்கொண்டாய் வீடுசேர்ந் தேயரோ!

இனியஞ்சல் கனமிடித் தெரித்திடு மின்னலும்
மனமஞ்ச வெருட்டிடு மழைக்குலத் தார்ப்பையு
மினியஞ்சல் அலர்மொழி இசைக்குறைக் கூற்றமும்
நனிமுடிந் தற்றதுன் நன்பும்புன் றுன்பமே!

எண்ணுங்காதலி ளையரு
எண்ணுங் காதல ரெல்லருந்
திண்ண முன்பதஞ் சேர்வரால்
மண்ணு மாவது மாண்பரோ!

கிருஷ்ணன் இறந்ததால் திண்டுக்கல்லிலுள்ள சிறந்த கிருஹஸ்தருள் ஒருவன் போய்விட்டதாகவே எல்லோரும் எண்ணினர். இதனால் ஏழைகள் தமக்குத் தோழனாகவிருந்து அன்புடன் தாங்கிநின்ற ஓர் ஊன்றுகோல் போல்பவன் போய்விட்டான் எனப் பரிதவித்தனர். கிருஷ்ணனுக்கு ஏராளமாக நிலங்களிருந்தன. அவன் மனதோ அவைகளைவிட மிகப் பரந்திருந்தது. எந்த ஜாதியானாலும், தேஹி என்று அவன் வீட்டில் ஏறிவிட்டு இல்லை என்ற கொடுஞ் சொற்கேட்டுத் திரும்பினதில்லை. இல்லை என்னாது ஏழைகளுக்கு ஈயும் தன்மையுடையவனாகவிருந்தான். வயதிற் சிறியவனாயினும், அவ்வூருக்கு நீதி விஷயத்தில் சுக்ராசார்யராக விளங்கினான். அவ்வூர் பொது நன்மை விஷயங்களில் இவனே தலைமை வஹித்திருந்தான். தகன தினத்தில் பட்டணம் முழுவதும் உருகிப் பரிதவித்தது என்ன ஆச்சர்யம்? அறியாமல்ஸாதாரணமாக எல்லோர்வாயிலிருந்தும் தானாகவே கிளம்பின வேதாந்தத்திற்கு வரம்பேயில்லை. ஸ்மசான வைராக்கியத்தால் மானிட வாழ்க்கையின் நிலையாமையைப்பற்றிப் பேசி நீதிகளுரைப்பதே அன்று முழுவதும் ஓர் கொள்ளை நோய்போல ஊரெங்கும் பரவியிருந்தது. போனவர்கள் ஞாபகம் எப்படியோ நாளாக நாளாக அத்புதமாக மறைந்துபோகின்றது.. உலக விஷயத்தில் ஒருவித மாறுதலும் காணப்படுவதில்லை. 'விற்பிடித்து நீர்கிழிய் எய்த வடுப்போல' எத்தகைய பெரியோர் மரணமும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் மறைந்து விடுகின்றது. அந்தக் கொடிய தினத்திற்கூட ஆகாயத்தின் வழக்கமான அழகு குறையவே இல்லை. மறுநாள் உதித்த ஸூர்யன்கூட கிருஷ்ணன் இறந்துவிட்டானே என்று துக்கித்ததாகக் காணப்படவில்லை. மனிதர்களுக்கு, முக்கியமாகப் பணக்காரர்களுக்கு, துக்கம் வருங்கால், கிருஹங்கள், சந்திரன், நமது கடினமான பூமி ஆகிய இவைகள் கூடத் துக்கித்து அவர்களது மனோ தர்மத்திற்கேற்ப மாறுந்தன்மை வாய்ந்தன, என்ற விஷயத்தில் ஒருவித ஆதாரம் ஒன்றிருக்கிறது. ஸுமார் கி. பி. 1785-ல் இறந்த ஒரு ஜமீந்தாரிடமிருந்த ஸமஸ்தான கவி ஒருவர் அப்பொழுது ஸூர்யன் துக்கத்தை ஸஹியாது ஓடிவிட்டான் என்றும், பிரபஞ்சமே துக்கித்தது என்றும், துக்கத்தால் அன்று சந்திரனே உதிக்கவில்லை என்றும் பாடியிருக்கிறார். இவரிடம் ஸரஸ்வதி கடாக்ஷத்தாலேயே இவ்வாக்கு உண்டாயி ருக்கலாம், ஆயினும் ஓடிவிட்ட ஸூர்யன் எவ்வளவுநாள் வாராமலிருந்தான் என்றும், அன்றைக்குத் துக்காதிகத்தால் உதியாத சந்திரன் விஷயமான திதி இன்னதென்றும் மாத்திரம்அவர்வெளியிட மறந்துவிட்டார். இது எப்படி இருந்தபோதிலும், கிருஷ்ணனிறந்ததற்காக ஆகாயத்தில் துக்கக்குறிகள் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. இது நடந்து அதிக நாள் கழிவதற்கு முன்னமேயே திண்டுக்கல் வாசிகள் முன்போ

லப் ‘பழையகுருடி கதவைத்திறடி’ என்ற கதையாகக் காலந்தள்ளத் தொடங்கிவிட்டனர். அன்னம்மாளுக்கும் கிருஷ்ணன் தாயாருக்குங்கூட துக்கம் ஆறிவிட, அவர்கள் எலியும் பூனையும்போலச் சண்டையிடத் தொடங்கிவிட்டனர். கிருஷ்ணன் தாயார் சூதாக ‘படாரிலக்ஷ்மி ஜாதகமல்லவா என் பிள்ளையை வாரிக்கொண்டு போய்விட்டது’ என்ற குறிப்பை வெளியிட்டாள். அன்னம்மாள், ‘நன்றிகெட்ட அற்பாயுஸுக்காரப் பாவி கிருஷ்ணனுக்கு வாக்கப்பட்டாள்! என் பெண் அறுத்தாள்’ என்று கதறிப் படை கலக்கினாள். எரிமலை போன்று கொந்தளிக்கும் அன்னம்மாள் மனம், பெண்ணறுத்த துக்கம், ஸம்பந்தினியால் தூண்டப்பட்ட கோபம் ஆகிய இவ்விரண்டால் கலக்கப்பட, காலாகாலமின்றிக் கதித்தெழாவண்ணம் அதை அடக்கி நிறுத்த அவள் கணவன் வேதாந்த மெல்லாம் உபயோகப்படுத்த வேண்டிவந்தது.

லக்ஷ்மிகதிதான் நிர்கதியாகிவிட்டது. அவளை ஸமாதானப்படுத்த ஒருவராலும் முடியவில்லை. அவள் சில ஸமயங்களில் தற்கொலை செய்து கொள்ளவேண்டுமென்று தீர்மானித்தாள்; ஆனால் இராப் பகல் ஓயாது அநேக உறவினர்களால் சூழப்பட்டிருந்ததால் அவள் அவ்வாறு செய்யத் துணியவில்லை. அநேகர் அவளை நோக்கி மனப்பூர்வமாக இரங்கி பயன்படாத துக்கத்திற்கு ஆளாயினர். பத்தாம் நாள் அவள் வழக்கப்படி ஆபரணங்களை எல்லாம் அணிந்துகொண்டு துக்கம் கேட்க—துக்கத்தைக் கிளப்பிவிட—வருபவர்கள் மத்தியில் உட்கார்ந்து நிர்வகிக்க வேண்டி வந்தது. அப்பொழுது வீட்டிலுள்ளோர்களுக்குள் சண்டை சச்சரவு உண்டாயிற்று. வைதவ்யத்தில் அழுந்தி மழுங்கிப் போவதற்கு முன் அவள் பேரழகை கடைசியாக ஒருதரமாகவாவது பார்க்க இடங் கிடைக்குமே என்ற ஆவலுடன் அன்னம்மாள் முதலியோர் அவள் நகைகளை எல்லாம் போட்டுக் கொள்ளத்தான் வேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்தினர்.

ஸகலவிதஸௌந்தரியமும் பொருந்திய லக்ஷ்மி நகசிக பரியந்தம் ஸர்வாபரண பூஷிதையாய் உட்கார்ந்துகொண்டு, கார்காலத்து மழைபோலச் சற்று விட்டுவிட்டு அடர்ந்து மேல் மேல் வரும் உபயோகமற்ற ஆழ்ந்த துக்கத்திற்கு ஆளாகிக் கதறியதைக் கண்ட யார் மனம்தான் பதைக்காது? அவளை இவ்வலங்கோல நிலையில் என்னமாயிருக்கிறாள் என்று வேடிக்கை பார்க்க மாத்திரம் ஆவல்கொண்ட அநேகர், வைதவ்யத்தில் சற்று நாழிகைக்குள் வகையறியாது மறையும் தருணமாகவிருந்த அவள் அத்புத அழகைக் கண்டு தம்மையறியாது துக்கக் கடலில் மூழ்கிவிட்டனர். வந்தவர்கள் எல்லோரும் தொண்டையைக் கிழித்துக்கொண்டலறிப் போரவாரத்தை உண்டாக்கினர். மிகக்கொடியவர்கள், கல் நெஞ்சர்கள் ஆகிய இவர்கள் கண்களும் கலங்கின. அன்னம்மாள் துக்கப்பரவசமாகி வயிற்றிலறைந்து கொண்டதற்குக் கணக்கேயில்லை. அவள் கணவனால்கூட அந்தக் கண்ராவியைக் கண்டு ஸஹிக்கமுடியவில்லை.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

ருக்மணி அல்லது பக்திநிலை

ஞானமுணர்ந்த காதை

மற்றும் உயிரொழியாது பிழைத்திருந்த அரசர்கள் தலைதப்பினது தம்பிரான் புண்ணியமென்று அவரவரது ஊரை அடைந்தனர். ருக்மிக்கு மாத்திரம் தன் தங்கையைக் கவர்ந்தான் கண்ணன், இராக்ஷஸ மரபில் அவளுடைய மணம் நடந்தது என்னும் எண்ணங்கள் அவன் மனத்தைக் குடைந்தன. அவை அவன் கோபக் கனலில் சொரிந்த நெய்யாக விளங்கியன. கோபம் மேல்மேலும் மூண்டு, எப்பொழுதும் விளங்கிய அவனுடைய பகைமையை மூட்ட ஓர் அக்ஷௌஹிணி சேனையோடு ஸ்ரீ வாஸுதேவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். கவசமணிந்து, கையில் வில்லை எடுத்து நாண் மீட்டி அம்பைப்பூட்டி, நறநறவெனப் பற்களைக் கடித்துப் பொறுக்கமுடியாத கோபத்திற்காளாகி, தேஹந்துடிக்க ஆவேசங் கொண்டவனாகி, “ஆஹா! அந்தத் திருடன் என் தங்கையைக் கொள்ளைகொண்டு போகவும் பார்ப்பதா! அக்கொடிய கண்ணனுடைய உயிரையாவது, ருக்மணியையாவது கவராது இனி வரமாட்டேன். இந்தக் குண்டின புரத்திலும் நான் எட்டி அடிவைக்கமாட்டேன்” எனக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு தேரில் ஏறித் தேர்ப்பாகனை நோக்கி “சீக்கிரம்! சீக்கிரம்! கடத்து! கிருஷ்ணனிருக்கும் இடம்! குதிரைகளைத் தூண்டு! அவனோடு போர்புரிய வேண்டும். அவ்விடையனுடைய அகந்தையை இன்றைக்கே என்னுடைய கூரிய அம்புகளால் ஒழித்து விடுகிறேன். என் தங்கையைத் திருடிக்கொண்டுபோன அவ்வாட்டிடையனை இன்றைக்கே பரிபவப்படுத்துகிறேன். போ!” இவ்வாறுகூறிக்கொண்டு எம்பெருமானது பெருமையை அறியாத தீமனங்கொண்ட ருக்மி ஸ்ரீ பரந்தாமனைப் பார்த்து “நில்! நில்!!” என்று கூவிக்கொண்டு தன் தேரிலிருந்து மூன்று அம்புகளைக் கண்ணபிரான்மேல் ஏவினான். மேலும் “அடே யதுகுலாதமா! ஒரு க்ஷணநேரம் நில்லடா! யாகத்திலிடும் ஹவிர்பாகத்தைத் திருடியோடும் காக்கைபோல் என் தங்கையைத் திருடிக்கொண்டு எங்கடா போவாய்? அடே கொடியாய்! வீரப்பிரஷ்டா! என் பாணங்களால் புண் பட்டு இன்னமும் நீ யடங்கவில்லை. இதுவரையும் மாயையே செய்து வந்தாய். நான் உன்னை சும்மாவிடேன். உன் அகந்தையை ஒழிப்பேன். வீணாக போரிடாதே! என் தங்கையை விட்டுவிடு” என்று கூறினான்.

இதைக் கேட்டு நகைத்து, கண்ணன் ஆறு கணைகளால் ருக்மியின் வில்லை ஒடித்து, மூன்று கணைகளால் கொடியை முறித்து, இரண்டு அம்புகளால் குதிரைகளைத் தாக்கி, எட்டுகோல்வாங்கி ருக்மியின் உடலைத் துளைத்தனர். ருக்மி மற்றொரு வில்லைக்கொண்டு ஐந்து பாணங்களால் ஸ்ரீ கண்ணபிரானது உடலைத் துளைத்தான். கண்ணன் புண்பட்ட கோபத்தோடு

வில்லை வளைய வாங்கி இடைவிடாது சரமாரி பெய்தனர். அவன் வில்லை மறுபடியும் துண்டித்தனர். ருக்மி மற்றும் எடுத்து வளைத்த வில்லையும் கண்டித்தனர். சக்கரம், பிண்டிவாலம், பெருவச்ரம், கவாண்டு, கத்தி, வேல், யாமரம், முதலிய எந்த எந்த ஆயுதம் அவன் எடுத்து பிரயோகம் செய்தானோ அந்த அந்த ஆயுதங்களைக் கண்ணன் முறித்தது முறித்த வண்ணமாக இருந்தனர். ஆயுதங்கள் அனைத்தும் போய் கத்தி ஒன்றோடு கீழ் இறங்கி, அவ்வாளை ஓச்சி கண்ணனது உயிரை வாங்குவதே ஸரியென அவர்பால் ஓடினான். நெருப்பில் விழவரும் ஈப்போல் வந்த ருக்மியின் வாளைச் சின்னபின்னமாக்கி, ருக்மியின் உயிரைத் தன் வாளிற் கிரையிடுவதுபோலத் தன் வாளாயுதத்தை ஓங்கினார். அவனைக் கொன்றுவிடுவதே ஸரியென நிச்சயித்தனர்.

தன்முன்னவனது உயிரை வாங்குவதற்குக் கண்ணன் ஆயத்தமாவதைக் கண்ட ருக்மணிப்பிராட்டி, பயந்து நடுநடுங்கி எம்பெருமானது காலில் வீழ்ந்து ஓவென்றலறி "நாதா! யோகத்தின் தலைவா! அளக்கொணா உயிராய்! தேவாதிதேவா! உலகமுதலே! குணமென்னுங்குன்றே! நன்மையின் உருவே! வலியிற் சிறந்தாய்! தாங்கள் தயவுசெய்து என் அண்ணனைக் கொல்லாது இருக்கலாகாதா?" என்றாள்.

இவ்வாறு ருக்மணி மிகப்பயந்து, நடுநடுங்கி, உடல் முழுதும் துடிக்க, துன்பத்தின் கொடுமையால் நா உலர, பேசக்கூட முடியாமல் வாய்தடுமாற, தனது ஆபரணங்கள் குலைய ஒன்றுந்தெரியாது மயங்கி ஐயனது கால் இரண்டையும் பிடித்துக்கொண்டு சரணாகதமாக விழுந்துவிட்டாள். அவள்பால் கருணை மலர்ந்து கண்ணன் தனது செயலைத்தடுத்தனர். பின் அத்துஷ்டனைப் பந்தனம் செய்து தலை மயிரில் சிலசேதித்து ஐந்து குடுமிவைத்து, மீசையை அறை அறுத்து அவன் உருவத்தை விகாரப்படுத்தினர்.

மத்தகஜங்கள் தாமரைமலரைத் துகைத்தல்போல யதுசேனை பகைவரது சேனையை எதிர்த்தொழித்தது. கண்ணன் பால் சங்கர்ஷணர் வந்து ருக்மியைக் கண்டார். மனந்தளர்ந்து அவன் பந்தத்தைத் தளர்த்தினர்.

சங்கர்ஷணர்—,(கிருஷ்ணரை நோக்கி) "கண்ணா! இவன் மயிரைச் சேதித்து நீ தவறு செய்தாய். நண்பர்களது உருவைக் கோரப்படுத்தல் அவரைக் கொலை செய்தவதற்கே ஸமானம்" என்றார். ருக்மணியை நோக்கி "கற்பிற் சிறந்தாய்! உன்னுடன் பிறந்தான் இவ்வாறு கோரமடைந்ததற்கு எங்களை நிந்திக்கவேண்டாம். ஸுகமாவது, துக்கமாவது கொடுப்பவர் ஒருவருமில்லை. நன்மை விதைத்தால் நன்மைவிளையும்; தீமைவிதைத்தால் தீமைவிளையும். தாம் செய் வினைவழி பலனை அடைவார்" என்று மொழிந்தனர். பின் மற்றுங் கண்ணனை நோக்கி, "அப்பா நண்பன் ஒருவன் கொல்லத்தக்க காரியஞ் செய்தானாயினும் கொல்லத்தகுந்தவனல்ல. அவனைவிட்டு விடவேண்டியது. தன்பாபத்தாலே கொலையுண்டவனை நாமும் கொலைசெய்வதாமோ! செத்தபாம்பை அடிப்பதால் பிரயோஜனம் என்ன?" என்றார்.

சங்கர்ஷணர் ருக்மணியை நோக்கிக் கூறுகின்றனர்:—"அம்மா! ருக்மணி! இந்தத்தருமம் க்ஷத்திரியதருமம். பிரஹ்மாவால்ஏற்படுத்தப்பட்டது. அது மனத்தை வெருட்டக் கூடியதே. தன் தருமத்தைத் தான் நடத்திவேண்டி வந்தால் ஒருதாய் வயிற்றுப்பிள்ளை அவளது மற்றொரு மகனையும் கொல்லலாம். ஆமாம், வீண்பெருமைக்குழைப்பவர், 'செல்வக்கள்ளாட்டயர்ந்து' கண்மூடியாக நிலம், சுகம், செல்வம், பெருமை, ராஜ்யம் இவைகளை அடைவதின் பொருட்டு மனத்தைத் துன்பபடுத்துகின்றனர். நாம் அப்படிச் செய்வது தகாது."

மேலும் பலராமர் ருக்மணியைப் பார்த்துத் திருவாய் மலர்ந்தனர்:—"அறியாத மடமைவாய்ந்த பெண்கள் போல நீ கேடே செய்துவரும் உன் உடன்பிறந்தார்க்கு நன்மை உண்டாக வேண்டுமென்று எண்ணுவது உனது மனம் விருத்தியடையாமையைக் குறிப்பிக்கும்; பக்குவமற்ற புத்தியை குறிப்பிக்கும்; உனது நண்பற்கு நீ ஏற்றமில்லாமையையும் குறிப்பிக்கும். பரமனது மாயையின் பரப்பால் இந்த ஜடமாகிய உடலைத் தாமாக எண்ணுவது அறியாதவர் இயற்கை. இப்பிரமையால் அவருக்குச் சிலர் நண்பராகவும், சிலர் பகைவராகவும், சிலர் உலகத்தில் ஸம்பந்தப்படாதவர் போலவும் தோன்றும். வாஸ்தவமாகப் பரமாத்மா ஒன்றே. அவ்வொன்றே யாவர் உள்ளும் இருப்பது. பல நீரில் பிரதிபலனத்தால்தோன்றும் சந்திர ஸூரியபிம்பம் போல என்று எண்ணுவது அறியாதார் கொள்கை. "அது ஒன்றே இரண்டற்றது"—அதுவே பிரஹ்மம். அவித்யையின் சேர்க்கையால் ஆத்மாவின் குணமாகச் சொல்லப்படும் பூதிய நோய்கள், மனோவ்யபாராவ்யாகூலங்கள், சட நோய்களுக்கு இடம் தரும் இவ்வுடல் உலக வாழ்க்கைக்கே வழிகாட்டும். கற்பிற் சிறந்தாய்! அத்தகைய சடப் பொருளோடு ஆத்மாவின் சேர்க்கையாவது பிறிவாவது முடியாது. கண்ணும் உருவும் சூரியனால் ஆவது போல இவ்வுடலிற்கு ஆத்மாவே காரணம். தேய்வும் வளர்ச்சியும் கிரணங்களதேயன்றிச் சந்திரனது அல்லாததுபோல இறப்பும் பிறப்பும் உடலின் மாறுபாடே அன்றி ஆத்மாவினுடைய தல்ல. தூக்கத்திலிருப்பவன் அனுபவிப்பவன் நிலைமையையும், அனுபவிக்கப்படும் பொருளின் நிலைமையையும், அனுபவித்தலின் நிலைமையையும், பொருள் இல்லாதிருக்கும்பொழுது அனுபவித்தல்போல, அறிவிலாதவனும் உலக வாழ்க்கைக்குடன்படுகின்றனன். ஆகையால், புன்னகையுடையாய்! ஆத்மாவை அலட்டி அறியாமையுள் ஆழ்த்தும் அவித்யாவாஸனையால் உண்டான இவ்வியாகூலத்தை உனது ஞானப்பெருக்கால் ஜயித்து மன அமைதி அடைவாய்."

இவ்வாறு பலராமரால் தேற்றப்பட்டு ருக்மணி விசனத்தை ஒழித்து ஞானமுணர்ந்தாள். ருக்மியைத் தளர்த்திவிட்டு ருக்மணியுடன் கண்ணனும் ராமனும் துவாரகை அடைந்தனர்.

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS & NOTES

ஸர் தாமஸ் கிப்ஸன் டேவிட் கார்மிகேல் பாரோனட்

His Excellency The Hon. Sir Thomas David Gibson Carmichael G. C. I E, K. C. M. G.

நமது புதுக் கவர்னர் ஸர் தாமஸ் கிப்ஸன் டேவிட் கார்மிகேல் நவம்பர்மீ 1-ம் உ சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தார். 3-ம் தேதி மாலை 4-30 மணிக்கு போர்ட்டு ஸெயிண்டு ஜார்ஜூ கௌன்ஸில் சேம்பருக்குச் சென்றார். அங்கு ஆக்டிங்கு சிப் ஸெக்ரிடரி H. A. ஸ்டுவேர்ட்டு இவருக்கு மகாராஜா சக்கரவர்த்தி அவர்கள் சென்னைக் கவர்னர் வேலையைக்கொடுத்த ராயல் ஸயன்மானியுவலைப் படித்தார். உடனே 17 மரியாதைக் குண்டுகள் போடப்பட மிஸ்டர் ஸர் T. கிப்ஸன் கார்மிகேல் கவர்னர் ஸ்தானத்தை வகித்தார். இவர் 1859-ம் வருஷம் பிறந்து கேம்ப்ரிட்ஜிலுள்ள ஸெயிண்டு ஜான் காலேஜில் படிப்பிக்கப்பட்டார். 1881-ல் B. A. பரீக்ஷையிலும், 1884-ல் M. A. பரீக்ஷையிலும் தேறினார். 1895-ம் வருஷம் மிட்லோதியன் கவுண்டிக்கு காலஞ்சென்ற W. E. கிளாட்ஸ்டனுக்குப் பிறகு பிரதிநிதியாய்ப் பார்லிமெண்டில் மெம்பர் ஸ்தானம் வகித்தார். 1908-ல் விக்டோரியாவுக்குக் கவர்னராய் நியமனம் பெற்றார். இவர் லிபரல் கக்ஷியினர். விக்டோரியா கவர்னராய் இவர் 3-வருஷ காலம் வேலைபார்த்ததில் மிகவும் சாமர்த்தியமாகவும் பிரஜைகளிடத்து இரக்கத்துடனும் ஆண்டுவந்ததால் இவரது சென்னைக் கவர்னராட்சி பெரிதும் குணமாக இருக்குமென்று நம்ப இடமுண்டு.

4உ சனிக்கிழமை 12-மணிக்கு நமது புதுக் கவர்னருக்குப் பல உபசாரப் பத்திரிகைகள் படிக்கப்பட்டன. சென்னைக் கார்பொரேஷனும், சென்னை ஜமீன்தார்சங்கமும், ஆங்கிலோ இந்தியன் அஸோஸியேஷனும், கஞ்சம் ஜமீன்தார் சபையும் உபசாரவரவு பத்திரிகை படிக்க, எல்லா வற்றிற்கும் ஒருமிக்க கவர்னர் பதில் சொன்னார். இந்த பத்திரிகைகளில் முக்கியமாய் உபசார வார்த்தைகள்சொல்லப்பட்டு இரண்டொரு முக்கியமான விஷயங்கள் மட்டும் குறிப்பிடப்பட் டிருந்தன. கவர்னர் பதில் சொன்னதில், சென்னைக் கார்பொரேஷனுக்கு வடிகால் செப்பனிடம் விஷயமாயும், குழாய்த் தண்ணீர் சுத்தப்படுத்தும் விஷயமாயும், தம்மால் கூடிய உதவி செய்வதாயும், ஸ்தல சுய ஆட்சியைப் பற்றித் தமக்குச் சிறிது அனுபோக மிருப்பதால் இந்தியாவில் அதை முற்படுத்துவது தமது கடமையாகுமென்றும், கஞ்சம் ஜில்லா சங்கமானது வில்லேஜ் சர்விஸ் செஸ்ஸை எடுத்துவிட இந்தியாக் கவர்மெண்ட் வாக்குறுதி கொடுத்திருப்பதால் அதை நிறைவேற்ற கவர்னர் உத்தரவு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டதற்கு, அதைப்பற்றித் தனக்குத் தெரியாதென்றும், பதில் சொன்னார். மொத்தத்தில், கவர்ன்மெண்டை வகிப்பவர் நெறி தவறாது நியாயம் செலுத்த வேண்டுமென்றும், ஏகாதிபத்தியத்தில் எந்தப் பாகத்தில் வசிப்பவர்களானாலும் அங்குள்ளவர்கள் பொருளாதாரங்கள் விரியும்படி செய்யவேண்டுமென்றும், அவர்கள் நன்மையை உத்தேசித்து அவர்களுடைய சக்தியையும் திறமையையும் முற்றிலும் உபயோகிக்கும்படி செய்ய வேண்டுமென்றும் சொன்னார்.

***

கடலை நீந்தினான்.—இங்கிலாந்துக்கும் பிரான்ஸூக்கும் நடுவிலுள்ள 30 மைல் விஸ்தீர்ணமுள்ள சமுத்திரத்தை பர்ஜெஸ் என்பவன் நீந்தினான். சென்ற 36 வருஷங்களாக எத்தனையோ நூற்றுக் கணக்கான நீச்சல்காரர்கள் பிரயத்தனப்பட்டும் சாதிக்க முடியாத விஷயத்தை பர்ஜெஸ் சாதித்தான். சென்ற 7 வருஷங்களாகப் பர்ஜெஸ் என்பவன் 15 தடவை பிரயத்தனப்பட்டு முடியாமற் போயும் விடாமுயற்சியினால் 16-வது தடவையாக கடைசியில் இந்த 30 மைல் தூரத்தையும் நீந்திக் கரையேறித் திரும்பினான்.

***

ராஜாங்க உடுப்பு.—நமது மாக்ஷிமை தங்கிய ராணி மேரி, உடுப்பு விஷயமாய் வருஷம் ஒன்றுக்கு 2,000 பவுனும், அலெக்ஸாண்டரா வருஷம் ஒன்றுக்கு 2,000 பவுனுக்குக் குறையாமலும், உலாந்து தேசத்து மகாராணி வருஷம் ஒன்றுக்கு 4,000 பவுனும், சாதாரண சந்தர்ப்பங்களில் ஆடம்பரமில்லாத உடைகளை தரித்து வரும் ருஷியா தேசத்து ஸரீனா, ஐரோப்பாவில் உடுப்பு விஷயமாய்ச் செலவழித்து வருபவர்களை விட அதிகத் தொகையைச் செலவழித்து வருகிறதாகவும், ஜெர்மன் சக்ரவர்த்தினி உடுப்பு விஷயமாய் வருஷம் ஒன்றுக்கு சற்றேறக்குறைய 2,500 பவுனும், இத்தாலிய ராணி வருஷம் ஒன்றுக்கு 3,000 பவுனும் செலவழித்து வருகிறார்களாம்.

டெல்லி முடிசூட்டில் சக்கிரவர்த்தியின் கிரீடம்.—நமது மகாராஜா சக்கிரவர்த்தியவர்கள் டெல்லி தர்பாரின்போது இதற்காகவென்றே பிரத்தியேகமாகச் செய்யப்பட்ட ஒரு புது கிரீடத்தை அணிவார். சக்காவர்த்தினி, அவர் லண்டன் முடி சூட்டின்போது அணிந்த கிரீடத்தை அணிவதோடு கோகினூர் என்ற நமது நாட்டில் அகப்பட்ட விலையுயர்ந்த கல்லையும் அணிவார். சக்கிரவர்த்தி நமது இந்தியப் பிரஜைகளுக்கு ஒரு பிரசங்கம் செய்வார். அப்பிரசங்கம் இந்தியாவில் வழங்கும் சகல பாஷைகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு துண்டுக் கடிதங்களாக இந்தியாவில் எல்லாவிடங்களிலும் கொடுக்கப்படும். சக்கிரவர்த்தி கப்பவில் வரும்பொழுது போர்டு ஸெயிட்டில் இறங்கமாட்டார். ஈஜிப்டு அரசனை கேடிவை, மெடினுக் கப்பவில் வருவித்துப் பேட்டி தருவார்.

* *
*

ஒரு சிப்பாயும் புலியும்.—ஸீக்கிய ரெஜிமெண்டு 33-வது வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒரு சிப்பாய் ரூப்ஸிங் என்றவன், கல்கத்தாவுக்குச் சென்றிருந்தான். அவன் தனக்கு ஹிப் நாடிஸம் (கண்ணின் நோக்கினல் பிறவஸ்துவை வசப்படுத்தல்—சாயாக்கிரஹணம்) என்பது தெரியுமெனத் தற்புகழ்ச்சி செய்து கொண்டு, ஸூலாஜிகல் தோட்டம் (துஷ்டமிருகங்கள் அடைத்துவைத்திருக்கும் தோட்டம்) சென்று ஒரு புலிக் கூண்டின் இரண்டு கம்பிகளுக் கிடையே முகத்தை வைத்துக்கொண்டு, புலியை உறுக்கி விழித்துப் பார்த்தான். இவன் உண்மையாகச் சாயாக்கிரஹண சக்தியைப் படைத்தவனு யிருந்தாலன்றோ புலியை வசப்படுத்தக்கூடும். இவன் கற்றுக்குட்டி யாகையால், புலி இவனுக்கு வசியப்படாமல் பாய்ந்து வந்து முகத்தில்அறைந்து, மூக்கைப்பிடுங்கி, முகத்தை உருத்தெரியாது கிழித்துவிட்டது. பேதையான அச்சிப்பாய் இப்பொழுது ஆஸ்பத்திரியில் கிடக்கிறுன்.

* *
*

காலஞ்சென்ற கோதாவரி.—சேலம் கோதாவரி என்ற தாஸியைப்பற்றிக் கேளாத ஸங்கீத அபிமானிகளிருக்கமாட்டார்களென நம்புகிறோம். இவள் சென்னை தம்புசெட்டித் தெருவில் வசித்து வந்தாள். சென்ற மாதம் 20-ந் தேதி காலஞ் சென்றுள். இவள் கச்சேரி ஒன்றுக்கு ரூபா 150-க்குக் குறைந்து வாங்கினதே இல்லை. இப்படி ஸம்பாதித்து ஏராளமான செல்வம் பெருக்கியிருந்தாள். ஆனல் செல்வம் படைத்தவர்களில் பெரும்பாலர்களுக்கு மனம் வராத ஒரு அரிய காரியத்தை இவள் மனமொப்பிச் செய்திருக்கிறுள். கம்பர் முதலாக எல்லா வித்வான்களும், தாஸிகளின் மனமானது பாலைவனம்போலப் பசையற்றது (அன்பற்றது) என்றும், இரவைப்போல இருண்டிருக்கின்றதென்றும், (அதாவது அஞ்ஞானம் பொருந்தியதென்றும்) கூறியிருக்கிறுர்கள். அப்படியிருக்க, இவள் மனம் பசையற்ற (அன்பற்ற) தாகவாவது இருண்டாவதிருக்கவாவது இருக்கவில்லை. இவள் அந்திய காலத்தில் செய்து வைத்த உயிலில், சென்னையிலுள்ள அனுதையான பாலர்களை ரக்ஷிக்கும் "பாலரக்ஷிணை ஸங்கத்திற்கு ரூபா 5,000-மும், அன்னதான ஸமாஜத்திற்கு 1,000-ரூபாயும், பச்சையப்பன் காலேஜுக்கு 4,000-ரூபாயும், சேலம் காலேஜுக்கு 1,000 ரூபாயும், பிரம்மக்ஞான ஸங்கத்தை யடுத்த வேதபாடசாலைக்கு 1,000 ரூபாயும், சேலம் சிவன்கோவில் தேருக்கு 4,000 ரூபாயும், சேலம் சிவன் கோவிலில் தரிசனத்திற்கு வரும் பக்தர்கள் தங்குவதற்கும் அவர்களின் ஸௌகரியத்திற்கு வேண்டிய வேறு காரியங்கள் செய்து கொடுப்பதற்கும் ரூபா 600-ம் ஒரு பெரிய வீடும் அளித்ததாக தெரிய வருகிறது.)

* *
*

இந்திய ஸென்ஸஸ் உத்தியோகமுறைப்படி முடிவான கணக்கு.—1911-வருஷத்திய ஸென்ஸஸ் படிக்கு இந்தியாவிலுள்ள ஜனத்தொகையின் மொத்தம் 315, 132, 537 சென்ற ஸென்ஸைவிட நூற்றுக்கு 6·71-அதிகமாயிருக்கிறது.

	ஜனத்தொகை.
பம்பாய் ராஜதானி	19672642
மதராஸ்	41405404
ஐதராபாத்து	13374676
மைசூர்	5806198
கொச்சி	918110
திருவனந்தபுரம்	3428975

இந்தியா மொத்த ஜனத்தொகை 315132537 ல் ஆண்கள் 161326,110 ம், பெண்கள் 153,806,427 ம் ஆவார்கள்.

* *
*

ஒரு புதிய தீவு.—ஸ்பெயின் தேசத்துக்கருகில் ஸமுத்திரம் குழம்பி ஓர் புதிய தீவு உண்டாகியதாகத் தெரிய வருகிறது.